„MISS UNIVERSE“ în Capitală

Primirea în Gara de Nord. — Concursul de frumuseţe dela Strand. — „Miss Strand“. Banchetul. — Vizitele făcute. — La cursele de trap. — Plecarea din Capitală.

Nu ştiu dacă organizatorii de la Galveston s'au gândit că vor stârni atâta svon în jurul reginelor frumuseţii. E drept, omul de rând, în ieftina încântare de sine, nu va vedea, în ceremoniile populare, care fac decor miss-elor, decât încă o pildă din cele o mie şi una de năsbâtii care alcătuesc, în ochii lui, ciudăţenia civilizaţiei de azi.

La fereastra vagonului: stânga, „MISS UNIVERSE“ dreapta, „MISS ROMÂNIA“

In celelalte ţări, întrecerea de frumuseţe a pătruns, în hotarele poeziei, ca una din desfătările de lume şi s'a ridicat cu vremea, până la o religie a estetismului.

Aglomeraţia în gara de Nord

Instituţia miss-elor a devenit un cult, întemeiat pe înclinarea spre frumos, neprihănire şi armonie, în mijlocul întâmplărilor de rând ale vieţii.

La noi, emotivitatea gingaşă a mulţimii a fost captivată. Miss-ele au animat strada şi au entuziasmat oamenii. Cortegii de admiratori s'au adunat pretutindeni să aplaude frumuseţile şi să proclame o idee.

Miss Universe — misionara frumuseţii — a găsit în Capitală, o ospitalitate princiară.

De când a păşit pe peronul gării de Nord şi până a plecat din Bucureşti, d-şoara Liesl Goldarbeiter, a fost ţinta celor mai gingaşe atenţii şi a celor mai calde manifestaţii.

In câteva ceasuri, devenise o figură populară, cerută de mulţime, aclamată pretutindeni cu entuziasm frenetic.

MISS UNIVERSE

Artiştii de la Galveston au ţinut să distingă frumuseţea pură şi subtilizată.

D-şoara Liesl Goldarbeiter e o copilă de o gingăşie gânditoare şi fină, cu ochii limpezi, de un albastru umed ca al isvoarelor ascunse în păduri.

Părul castaniu îi cade pe umerii slăbuţi, ca un val de mătase încreţită uşor.

Gura e frumoasă şi serioasă, cu o cută fină la colţul buzei de sus ; şi în dosul gurii acesteea, sub desişul părului ce flutură şi în adâncul ochilor albaştri, se simte ascuns un suflet ales şi superior.

In adevăr, trăsături particulare deosebesc pe Liesl Goldarbeiter. Inzestrată cu o putere de duioşie fără pereche, ea revarsă o gingăşie, fără măsură, asupra oamenilor şi a lucrurilor şi o bunătate, care ţâşneşte în isbucniri calde, din adâncul sufletului.

Fermecătoarea vieneză a plecat din Capitală cu o neuitată impresie, declarând că va duce peste hotare, faima, faima ospitalităţii şi farmecul sufletului românesc.

* * *

După cum am anunţat în numărul nostru trecut, domnişoara *Liesl Goldarbeiter* „MISS UNIVERSE“ a sosit în ţară în ziua de 23 August a. c., făcând un scurt popas la Sinaia, unde a fost întâmpinată de reprezentanţii autorităţilor.

In timpul şederii domnişoarei *Goldarbeiter* şi a domnişoarei *Magda Demetrescu* „MISS ROMANIA“ în Sinaia, frumoasa noastră staţiune climaterică a fost într'o continuă fierbere. Nu numai acei cari îşi făceau vilegiatura acolo, dar şi persoane special venite din Bucureşti, Braşov, Predeal, Ploeşti şi alte oraşe, urmăriau atât de insistent pe cele două frumuseţi mondiale, încât conducătorii lor au fost siliţi să recurgă la subterfugii, pentru a putea arăta distinselor vizitatoare, toate frumuseţile staţiunei.

Publicul agăţat de vagoane

„MISS UNIVERSE“ şi „MISS ROMÂNIA“, părăsind cazinoul din Sinaia, urmate de public

Vineri seara, a avut loc la Cazinoul din Sinaia, o serată de gală, la care a asistat un public foarte select, precum şi reprezentanţii autorităţilor.

LA BUCUREŞTI

Sâmbătă după amiază, la orele 3, a intrat în Gara de Nord expresul de Viena, care aducea în Capitala ţării, pe „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA" însoţite de doamnele Goldarbeiter şi Demetrescu.

Dela orele 2 şi jumătate, peronul de sosire a început să se populeze. Colonia austriacă din Capitală a fost foarte numeros reprezentată. Au asistat şi reprezentanţi ai autorităţilor, printre cari am remarcat şi pe domnul Dr. Popp, şef de cabinet la ministerul de interne.

La orele 3 fără cinci, peronul este o mare de capete ca şi bulevardul Dinicu Golescu pe porţiunea din spatele peronului de eşire. La sosirea trenului, întregul public dă năvală spre vagonul unde apăruseră la fereastră, cele două frumuseţi mondiale.

— „Trăiască „MISS UNIVERSE"!

— „Trăiască „MISS ROMANIA" !

— „Trăiască Lisl Goldarbeiter" !

— „Trăiască Magda noastră" !

Cele două frumuseţi coboară din vagon şi sunt pur şi simplu asaltate de public, astfel că nu mai pot face nici o mişcare de înaintare.

Două cititoare ale revistei noastre, domnişoarele Marietta Ionescu şi Lucica Teodorescu, *oferă celor două „miss-e" două buchete de tuberoze şi trandafiri albi. din partea „REALITĂŢII ILUSTRATE".*

Pentru a putea ajunge la eşire, se recurge la o nouă stratagemă : frumuseţile împreună cu însoţitoarele lor, trec printr'un şir întreg de vagoane şi în extraordinarele aclamaţii ale publicului, isbutesc cu mare greutate, să se urce în maşina împodobită cu flori, special preparată pentru transportul lor.

Manifestaţia publicului, avea un aspect delirant. Un furgon militar gol, care trecea întâmplător pe bulevard, a fost oprit de mulţime, care l-a luat cu asalt, formând adevărate piramide omeneşti în el, astfel că bietul soldat ajunsese pe oişte între cei doi cai.

Un eşafodaj pentru repararea firelor electrice, a fost transformat în jumătate minut, în tribună publică, volantă şi printre asistenţi se număra şi domnul sergent cu postul în faţa peronului de eşire. E drept că ajutat de colegii săi dela postul Gării de Nord şi de jandarmi, încercase să facă puţină ordine, dar văzând că nu reuşeşte, s'a convins probabil de dictonul că : „entuziasmul public nu cunoaşte autoritate" şi s'a lăsat păgubaş. Stâlpii de tramvae, toate automobilele şi trăsurile, tramvaele şi acoperişele caselor de vis-a-vis, erau tixite. Circulaţia părea la un moment dat suspendată.

Cât despre automobilul celor două „mise"-e", el avea aspectul unui ciorchine încărcat, a cărui boabe se luptă între ele, spre a eşi la lumina soarelui. Şi lumina era reprezentată de cele mai frumoase fete din lume care zâmbiau din mijlocul florilor de care erau literalmente acoperite. In faţă, la sofeur patru fotografi, încălecaţi pe par-brise, volan şi portiere. Pe scări, ziariştii, îngrămădiţi în asemenea mod, încât se rezemau într'un singur picior, ţinându-se unii de umerii altora. In fine maşina porneşte şi debarcă pe cele două „miss-e" la Grand-Hotel din Calea Victoriei, unde li se rezervase apartamente şi unde li s'a făcut o nouă manifestaţie de simpatie.

Cu mare greutate, „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA" isbutesc să se urce pe estrada special construită pentru concurs şi marea competiţiune începe.

Defilează în faţa celor două frumuseţi mondiale, foarte multe candidate şi în mijlocul unui entuziasm indescriptibil, concursul se amână pentru a doua zi, Duminică.

„MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA", iau ceaiul pe terasa restaurantului „Elisée", iar seara are loc un banchet pe aceeaş terasă a Strand-ului, populat de un public foarte select.

LA CATEDRALA SF. IOSIF

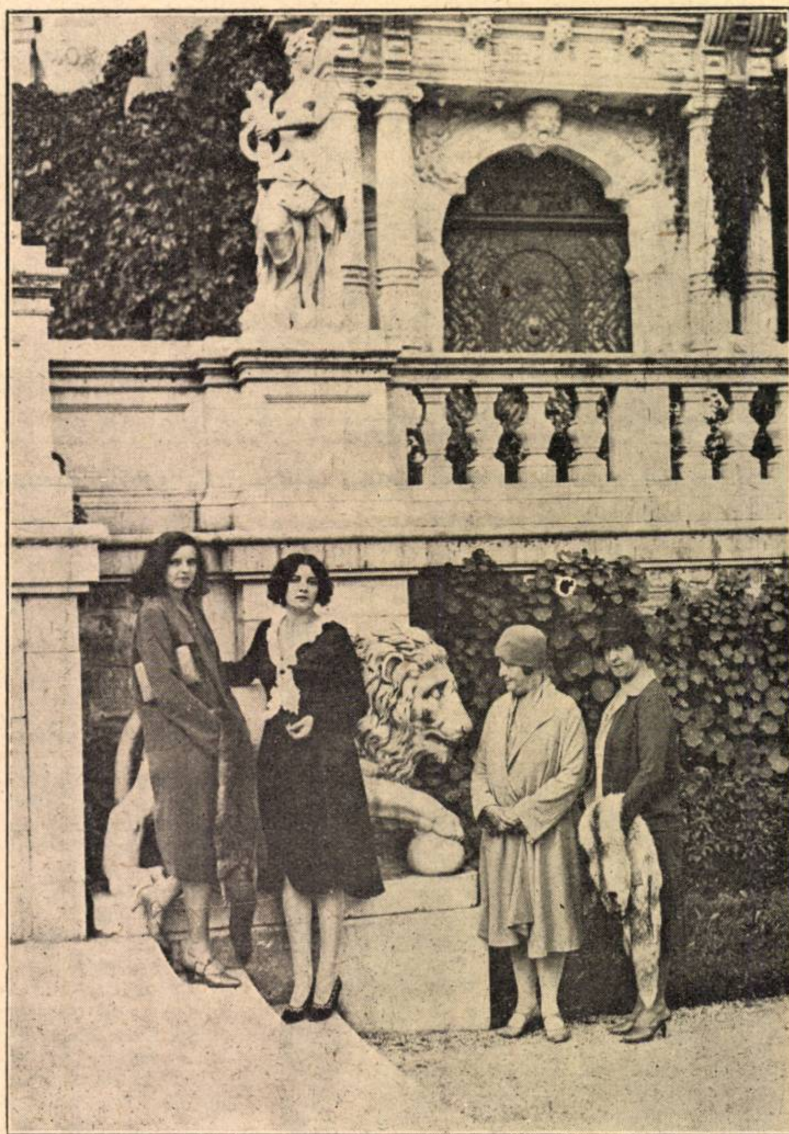
Duminică dimineaţă, „MISS UNIVERSE" însoţită de doamna Goldarbeiter, a asistat la serviciul religios, celebrat la Catedrala Sf. Iosif.

Acolo a fost întâmpinată de un numeros public, precum şi de colonia austriacă din Capitală, în frunte cu demnitarii Legaţiunei.

După terminarea serviciului religios, domnişoara Goldarbeiter însoţită de domnişoara Magda Demetrescu, au vizitat Magazinul „Solavici", unde s'a dat o adevărată bătălie admirativă.

„MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA", salutând publicul de pe estrada specială, construită la Strand

Dela stânga la dreapta: d-rele Lisl Goldarbeiter **„Miss Universe"**, Magda Demetrescu **„Miss România"**, d-nele Goldarbeiter şi Demetrescu, fotografiate la Castelul Peleş.

LA STRAND-UL KISELEFF

In zilele de Sâmbătă şi Duminică (24 şi 25 August), a avut loc un mare concurs de frumuseţe la Strand-ul Kiseleff, pentru alegerea unei „Miss Strand", — concurs patronat de „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA". Sâmbătă, la orele 5 după amiază, Strand-ul freamătă în aşteptarea celor două „Miss"-e. In fine îşi fac apariţia şi publicul isbucneşte în urale entuziaste, manifestând sgomotos pentru cele mai frumoase fete de pe glob şi e gata să rupă cordoanele puternice de jandarmi.

CONCURSUL DE FRUMUSEŢE

Duminică după amiază, a continuat concursul pentru alegerea unei „Miss Strand". Peste 20.000 persoane, au ţinut să asiste la această manifestaţie, pentru a putea vedea pe cele două reprezentante ale frumuseţii internaţionale.

Ordinea a fost menţinută cu foarte mare greutate şi puţin a lipsit ca estrada să se dărâme sub presiunea mulţimei. Ovaţiunile nu mai conteniau şi din nou au defilat zecile de candidate prin faţa celor două frumuseţi.

După lungi deliberări, s'a dat rezultatul

abia la orele 8 seara, când s'au decernat titlul şi premiile, după cum urmează :

„MISS UNIVERSE", fotografiată în cerc cu oficialităţile la eşirea de pe peronul gării Sinaia

„MISS STRAND" (premiul 5.000 lei şi o vază) *D-şoara Mariora Dumitrescu.*

Premiul II (Lei 3.000) *D-şoara Marietta Gheorghiu.*

Premiul III (Lei 1.000) *D-şoara Mia Georgescu.*

Au mai primit distincţiuni, după cum urmează, domnişoarele :

Lia Oancea, Mimi Popescu, Olimpia Negruzzi, Laurenţia Paraschivescu, Silvia Einhorn, Beatrice Mützner, Titina Witzmann.

Premiile au fost împărţite personal, de „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA" şi la pronunţarea rezultatului, publicul a isbucnit în urale nesfârşite.

Luni dimineaţa, cele două frumuseţi au vizitat „Magazinul Universel" din Calea Victoriei, iar seara au asistat la reprezentaţia revistei „Mic şi al Dracului" de Ion Pribeagu, la „Scala".

Pentru a putea pătrunde în grădină, a fost nevoe din nou de stratageme, atât de numeros era publicul care baricada intrarea.

Artiştii au acoperit cu flori pe cele două „Miss"-e, iar doamna Marilena Bodescu, eminenta noastră subretă, a declarat că nu mai cântă în acea seară, dacă cele două frumuseţi vor părăsi grădina înainte de terminarea spectacolului.

Marţi înaintea prânzului, cele două frumuseţi au vizitat redacţia revistei noastre, după care au trecut în Palatul ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa", unde au fost conduse prin redacţie şi atelierele tipografice.

In după amiaza aceleeaş zile „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA", au luat ceaiul la Strand, iar seara au asistat la cursele de trap, de noapte, dela Hippodromul Floreasca, unde au luat şi masa de seară, primite fiind de întregul comitet al „S. N. I. C.", în frunte cu domnul Negroponte.

Miercuri la orele 5 p. m. cele două frumuseţi mondiale au luat ceaiul la „Cina", ceai organizat în beneficiul a două societăţi de binefacere. Tot timpul cât au stat în Capitală, cele două frumuseţi au luat masa la restaurantul „Continental".

PLECAREA DIN CAPITALA

„MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA" însoţite de doamnele Goldarbeiter şi Dumetrescu, au părăsit Capitala, Miercuri 27 Aug. plecând spre Băile Herculane şi Timişoara, unde au avut loc mari festivităţi în cinstea lor şi despre care vom vorbi în numărul nostru viitor.

„MISS ROMÂNIA" semnează un autograf unui admirator, în pădurea parcului regal din Sinaia

Un loc de recreaţiune pitoresc, situată în tre munţi şi păduri: Mânăstirea Tismana, din jud. Gorj

1800 ani mai târziu

UN detaşament francez, în expediţie prin lanţul Atlasului, ajungând la ultima înălţime care despărţia regiunea de Sahara, avu mari greutăţi de întâmpinat la urcuşul pe munte.

Coloana se lupta din greu, cu cea mai mare energie, ca să urce povârnişul aproape perpendicular, — după spusele indigenilor, necălcat încă de picior omenesc.

Ajunşi sus, o privelişte măreaţă li se oferi ochilor. Imensa mare de nisip, *Sahara*, se întindea la picioarele lor, ademenitoare şi înşelătoare totodată.

Ofiţerul comandant al detaşamentului, mândru de expediţia dusă la bun sfârşit, îşi aruncă privirile în jur şi observând la o oarecare distanţă, o bucată de stâncă plată, ordonă, unui grup de soldaţi, să sape 'n piatră numele şi numărul regimentului din care făceau parte, precum şi numărul detaşamentului, care a călcat primul pe acest munte.

Dar un soldat se 'ntoarse peste câteva minute şi-l rugă să vină până la stânca în chestiune. Ajungând în faţa ei, care nu-i fu mirarea, când citi gravat în piatră, cu litere mari latine, ale vechei Rome:

III. LEGIO VICTRIX. GLORIOSA
(Legiunea III-a Victorioasă. Glorioasă).

Curiozități

La Bruxelles, au fost instalate la toate intretăerile de străzi „posturi de comandă pentru agenți

Sus:
O tânără fată execută o arie pe „Rolmonica", un nou instrument muzical.

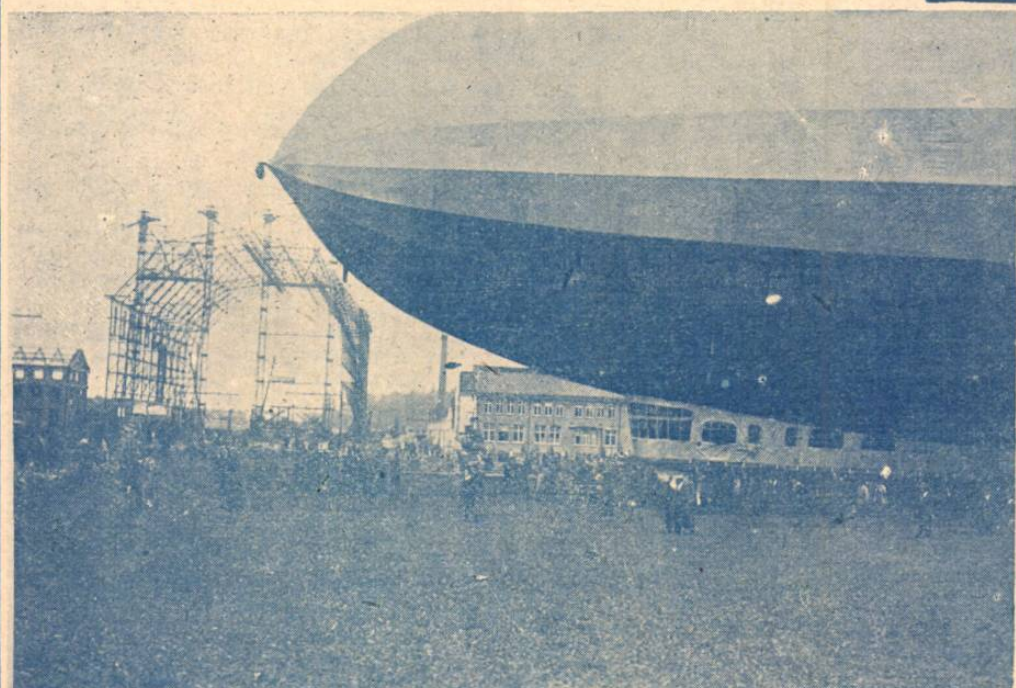
Mijloc:
Un paznic al unei grădini zoologice din Germania are un singur prieten: un cal de mare (morsă)

Dreapta.
Fotografia noastră reprezintă noua uniformă a polițiștilor americani.

Oameni fapte și idei

Macheta monumentului care se va ridica în cinstea colonelului Lindbergh, primul aviator care a trecut oceanul Atlantic.

Dirijabilul „Graf Zeppelin" care a stabilit o nouă performanță de aeronautică, într'o etapă a sborului său în jurul pământului.

Sus: Henry Ford, Th. A. Edison și regele gazetelor americane, Ad. E. Ochs și-au câștigat repede simpatia copiilor profesorilor unui institut, pe care l-au vizitat.
Stânga: Aviatorul american, Levine, a inventat un aparat care pune în mișcare motoarele avionului, prin ajutorul prafului de pușcă.

Poşta Laurei

ŢIGANCA CU PĂR CREŢ. — Săpunul cu sulf e pentru coşuri. Utilizaţi crema Laura după ce veţi şterge obrazul de fard seara cu o apă de toilettă. Aburii de lapte ferbinte înfrăgezesc tenul. Ghiaţa îl înviorează.

FLORIN N. IAŞI. — Da Ung. camforat e bun.

D. C. — Pentru petele ce au rămas vă sfătuesc. Ulei de Vaselină 40 gr. Cetaceum 15 gr. Ceară 10 gr. Apă de roze 20 gr. Perhidrol 5 pic. Pentru păr: Pilocarpină 1 gr. Alcool de Lavandula 100. T-ra Catechu şi China câte 20 gr. Ulei de ricin 10 gr.

DOLORES COSTELLO. — Cam mult pentru vârsta ce o ai. Vei face gimnastică multă, mişcare pe jos, seara vei bea numai un ceai, odată pe lună un purgativ, toate bune dar ce facem cu mama?

POLA NEGRI. — Ar putea colega d-tale Dolores să-ţi mai dea din kgr. ei. Are tot 14 ani ca mata. Vei mânca dulciuri, făinoase multe, vei bea un kgr. lapte pe zi şi vei lua glicofitină, care-i foarte bună.

GERARDINA. C. Coşurile: Veţi spăla obrazul cu săpun de ichtiol apoi Aether 10 gr., Alcool camforat 100 grame, Sulf 1 gram. Resorcină 2 gr. — Apoi Crema: Bismuth subnitric 1 gr., U. em. 4 gr. In oxid 2 gr. Ichtiol 2 gr. — Ca să nu mai fie părul creţ prea mult îl veţi disciplina cu un filet strâns.

VERA JALNIC. — Sunt foarte fericită şi vă mulţumesc de elogii. E drept că nu prea am dat greş cu recetele mele. Sunt mulţumită. Nu aveţi nici un prieten farmacist să vă procure 20 gr. perhidrol pur care îl veţi amesteca cu 100 gr. apă? Părul se face au riu şi apoi dispare ars pentru totdeauna.

LAURY. — Vă sfătuesc să vă arătaţi unui medic. Ştiţi că e grav ce se petrece cu d-v. Deci fără întârziere lăsaţi jena şi la medic. Cred că e fibrom.

IRINA. — Un lapte bun virginal: T-ra de benzol 5 gr. Zeama de lămâie dela un fruct întreg. Apă de roze 200 gr. Ulei de Vaselină 20 gr. cu care veţi unge braţele. Pentru nas: Doctor Verea, str. Matei Millo. Loco.

DITA PARLO. — Ca colega d-tale Dolores Costello din revistă. Alt sfat bun: Caută să fii cea dintâi în clasă, suspendă prăjiturile şi bomboanele şi vei slăbi. Ce zici e greu?

TAMARA. — Nu! Aceasta nu e o cauză Mai de grabă cum staţi cu stomacul? Veţi lua în tot cazul dimineata: Na phosforic 4 gr. Na sulf 5 gr. Na bicarb 10 gr. la un litru apă, câte un pahar pe nemâncate. Drojdie de bere seara la culcare, iar după mese: Sulf 0,15, Pulv-revent 0,10 p. un bulin as. No. 20. Apoi recetele dela Gerardina din revistă.

TINETTE LA BRUNE. — Crema mea, da vă e de folos. Untdelemn pur 40 gr. Glicerină 20 gr. Cetaceum 15 gr. Ceară albă 20 gr. Ulei de roze 5 picături.—Da, apa oxigenată, dă rezultate bune la 20 de volume.

GIRONETTE. — De obicei se observă la tenurile grase.

Recetele din revistă sunt bune fiţi liniştită. Există să vă mai îngrăşaţi.

MARIA FELICIA. — Ungeţi acele roşeţi cu Crema mea în care aţi pus 5 picături de Perhidrol. Da; cu răbdare, uleiul de ricin va da rezultate satisfăcătoare.

DONA LUISA. — Nasul se umflă pe dinafară sau pe dinăuntru. Nu pricep. — Pentru vinele dela mâini vă prescriu să vă mai îngrăşaţi. Să ştiţi că munca îngroaşe mâinile şi le diformează vinele.

LILIANA. — Ce droghist v'a prescris T-ra de iod pentru coşuri? Ce, coşurile sunt răni de război? Utilizaţi de ocamdată crema mea până vă trece iritaţia obrazului din iod apoi recetele Gerardinei din revistă.

LADY HAMILTON. — Pentru punctele negre: Na sulf. 5 gr. Apă de roze 100 gr. Alcool camf. 50 gr. — Da, ulei de ricin obişnuit. Pentru sâni: Soutiene, duşuri reci şi fricţiuni cu alcoole de Lavandula.

FETIŢA CU OCHII VERZI. — Receta mea cu Hidrochinonă din revistă e bună pentru pistrui.

T. V. CHIŞINĂU. — Da toate recetele pentru sâni sunt bune, utilizaţi câteva imediat. E greu o explicaţie lungă. Crema mea e veţi utiliza noaptea la culcare.

FLORICICA IONESCU. — Utilizaţi comprese ferbinţi. Utilizaţi zerul dela unt sau iaurtul extern... Crema cu Perhidrol o va face vre-un farmacist prieten, căci perhidrolul nu se vinde în comerţ.

GROS CHAGRIU. — Soluţia Sabouraud la 2 seri odată.

ATALANTA. — Luaţi glico-Fitină sau fiole de Hemostil Roussel. Mâncaţi feculente şi dulciuri multe. Beţi câte un litru de lapte pe zi. Mişcare puţină şi somn mult.

TRYCHOFOBA. — Nu există remediu eficace. Electroliza nu se aplică pe o suprafaţă aşa întinsă. Există Eau Dixor, de 2 ori pe lună. Creşte la loc şi-l distrugeţi mereu. Nu e vătămător.

VANIA. Pentru a închide culoarea părului luaţi 250 gr. alcool rectificat în care veţi pune 1 gram sulfat de chinină timp de 2 zile, apoi adăogaţi 125 gr. rhum vechiu şi 50 gr. coji de China rubrum în pudră. După 5 zile filtraţi şi adăogaţi 50 gr. ulei de ricină. Cu această emixtiune veţi fricţiona părul de 3 ori pe săptămână. Pentru petele de soare foarte recomandabil zerul de la unt, iaurtul sau gălbenuşul de ou cu glicerină şi lămâie.

ETILEU. Veţi bea dimineaţa un pahar de ceai foarte slab cu lămâie multă. Veţi face gimnastică o jumătate de oră. La prânz friptură slabă, supe de zarzavat, legume compot. Veţi mânca pesmeţi de Karlsbatt sau pâine de secară. Seara un singur ceai slab. O zi pe săptămână nimic de cât ceai.

CRINALBA. Veţi face crema următoare 40 gr. unt de cacao, 15 gr. glicerină, 20 gr. apă de roze. Cu această cremă veţi unge pielea de găină.

SFANTA VINERI. Drăguţă Sfântă veţi unge obrazul cu albuş de ou bătut bine şi mâinile la fel. E minunat zerul care rămâne de la alegerea untului. cine are posibilitatea să-l capete proaspăt. Iaurtul e bun şi el întrucâtva.

MUŞCELEANCA. Veţi mânca dulciuri şi castane multe, veţi face duşuri reci locale şi fricţiuni cu alcool. Gimnastică multă specială şi soutiene.

DACIA. E foarte greu dacă spuneţi că sunteţi anemică. Cu regimul pentru slăbit veţi deveni şi mai anemică. Totuş pentru sân sunt oprite feculentele, dulciurile. Fricţiunile cu alcool şi duşurile foarte reci sunt indicate căci întăresc sânul.

Pentru ridurile ce aveţi masagii speciale dar cum să vă explic?

MICA BRAILOIU. 5 ctgr. alaun la 200 gr. apă simplă cu care veţi badijona nasul înainte de pudră.

Moda de toamnă

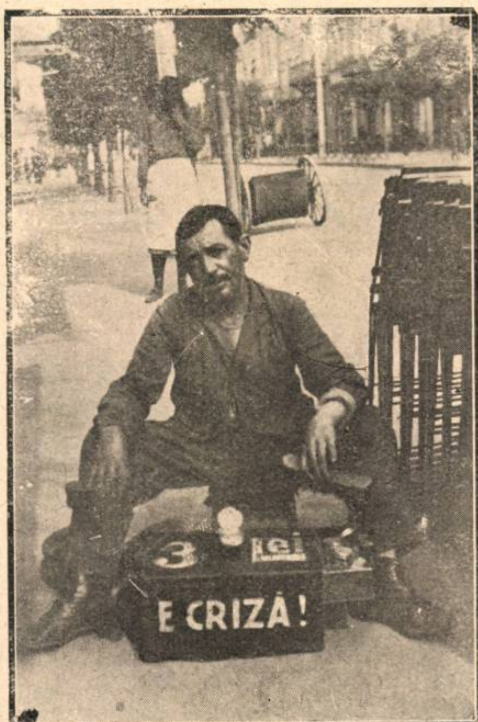

O rochiţă de stofă în careuri, pentru după amiază

Costum complet de sport, special pentru excursiuni de toamnă

La Galaţi...

...există un lustragiu original, care, în vederea „crizei", a „afişat" reducerea taxei la văcsuitul încălţămintei.

STORUL

SKETCH

de GH. BRĂESCU

D-NA ZOE MIRONESCU, soţie.
D-L MITICĂ MIRONESCU, soţ.
D-l IONEL STROESCU, amicul casei.

In dormitorul d-nei Bosie. Paturi masive de stejar. Perdele duble. Miros violent de parfum.

ZOE. — (Brună, voluptoasă, mozolind tocul gânditoare, neştiind ce să scrie) ...Ar merita să-l înşel, dar nu mă pot hotărî... Dacă se aude!... Tinerii din ziua de azi sunt atât de uşurateci!... Atât ar trebui, să afle lumea, să intru în gura Constantinească... Sunt femeie cinstită, cu toate că bărbatul pe care l-am luat e plin de păcate, începând cu acela că m'a luat de nevastă, care n'am să i-l iert niciodată... Şi doar am spus mamei... mamă, nu-mi place, nu-l iau... Dragostea dintâiu e foc de paie, zicea, Dumnezeu s'o ierte... nu contează. Nici nu mi-a plăcut tată-tău... ai să te deprinzi... Şi m'am deprins să sufăr... Ce-mi pasă că are avere... Dac'ar fi sărac, poate l-aş iubi mai degrabă... M'a cumpărat, ca să-şi facă mendrele.... Alta, în locul meu, l'ar fi înşelat demult... Da şi Ionel e imprudenţă!... Să-mi dea biletelul faţă cu toată lumea... (scoate din sân biletelul şi citeşte). Inger adorat, fie-ţi milă, lasă transperantul... Nu m'aş fi aşteptat odată cu capul... E aşa de timid... Asta zic şi eu că mă iubeşte... Toţi bărbaţii cari iubesc se roşesc şi sunt timizi... Nici nu îndrăznia să intre, când era Mitică... Trebuia să las storul, să vadă că nu e acasă... S'acum poftim!... L'am disperat, se vede... Bietul băiat!... Cum să-i dau eu a înţelege că nu's ce crede?... Nu vreau să-mi turbur liniştea... Mai bine îi scriu două rânduri şi isprăvesc... (oftând). Ni-ni, c'est fini, (scriind) Domnule... (în sine). Nu, că-l jignesc, săracul... In definitiv, el nu e vinovat... Aşa's bărbaţii (furându-se în oglindă) când văd o femeie care le place... (întorcând foaia) Stimate... Nici aşa nu-i bine. Am să-i scriu pe franţuzeşte, e mai delicat. Ştie şi el şi are să vadă cine sunt.

Cher monsieur (rupând hârtia). Nu, are să creadă că mă fudulesc. Mai bine pe româneşte... La urma urmei e amicul casei.

Dragă domnule Ionel. Nu mai las transperantul. Sunt mamă şi soţie. Eşti destul de nobil ca să înţelegi că trebue să rămânem prieteni... Cu timpul, nu zic, da aşa deodată... (auzind paşi) Cine-i? (ascunde scrisoarea în sân). Tu eşti Mitică?

— Aşteptai pe altcineva.

— Pe cine s'aştept.

— Ce ai ascuns?... Scrii secrete?

— Ce glume nesărate!

— Scrie dragă cât vrei, nu mă supăr... De tine sunt sigur.

— Vezi, numai pentru asta ai merita coarne.

— De ce, pentrucă nu sunt gelos?

— Ba pentrucă eşti indiferent.

— Am încredere.

— Fiindcă nu mă iubeşti.

— Ba te iubesc mult.

— Dragoste pasivă.

— Calmă.

— Cunosc romanul logodnei şi căsniciei. L-am silabisit din şcoală: *Te iubeşte, te doreşte, mult de tot, puţintel şi nicidecum...* Suntem la ultimul capitol.

— (sărutând-o pe frunte). Eşti nervoasă... Te las... Mă duc în dormitor să mă îmbrac.

— Să nu aprinzi lumina, că se vede din stradă.

— Am lăsat transperantul.

— (arsă) Ce ai făcut?....

— (natural) Am lăsat transperantul.

— (îngrozită) Vai!

— Ce-ţi este?

— Nimic... Am simţit o durere.

— Taci... Linişteşte-te, mi se pare că vine cineva.

— Las' că mă duc eu.

— Stai, las' că mă duc eu... Dac'o fi vreun indezirabil... (vesel, din antreu). E Ionel. Intră Ionel... Vino, domnule! Dacă nu vii mă supăr. (din uşă) Spune-i să vină..

— (palidă) Dacă nu vrea...

IONEL. — Văd că sunteţi gata de plecare.

— Nevasta e îmbrăcată pentrucă a venit din oraş... Numai eu mă duc. Am o întâlnire la club... Zoe rămâne... Ia loc...

— Mă tem să nu deranjez...

— Ţi-e frică de ea?... Ce, aşa urâtă femeie am eu?... Ce zici nevastă... Ţi-l las, judecă-l cum trebue... (îi şopteşte sărutându-i mâna) Cum să fii gelos de un dobitoc ca ăsta...

GH. BRĂESCU

„Atenţie! Pungaşi de buzunare!"

ATENŢIE! Feriţi-vă de pungaşii de buzunare!" Iată un strigăt de alarmă, care ar trebui repetat mereu publicului şi afişat în special în orice loc de circulaţie şi aglomeraţie publică, în care, zilnic, această numeroasă categorie de delicvenţi la bunul altuia îşi recrutează victimele neştiutoare.

Masagiul degetelor

Pe stradă, în tramvai, în tren, la gară, la cinematograf, la bal şi în orice loc în care lumea se găseşte strânsă mai multă laolaltă, sunteţi expuşi pericolului pungaşilor de buzunare, cari operează astăzi prezentanţii ei, printr'o îndelungată practică, pentru profesarea acestei cariere, care pare a fi una din cele mai rentabile. După cum în toate meseriile, greutăţile concurenţei şi situaţiile protivnice au condus la o perfecţionare progresivă a metodelor de lucru, tot astfel vigilenţa din ce în ce mai accentuată a organelor poliţiste precum şi banalizarea obişnuitelor procedee de furt astăzi prea cunoscute, au silit pe hoţii de buzunare să-şi perfecţioneze „metodele de lucru".

Deaceea pungaşul de buzunare modern, a reuşit să imagineze o serie de trucuri, atât de ingenioase şi nebănuite pentru a „şterpeli" obiectul dorit de la semenul său, încât cea mai atentă observaţie a poliţistului rutinat este dejucată cu succes; şi pe de altă parte victima care a stat tot timpul cu ochii deschişi, nu-şi poate da seama cum a putut fi prădat, când strângându-şi toate amintirile, chiar imediat după consumarea faptului, nu găseşte în memorie nici un element suspect, capabil să-i fi deşteptat cea mai uşoară bănuială asupra celor petrecute.

Hoţul modern de buzunare reprezintă o categorie internaţională de răufăcători, care chiar dacă prezintă unele însuşiri variabile de la o ţară la alta — datorite unei adaptări speciale la psihologia publicului de diferite naţionalităţi, — are însă în cea mai mare parte acelaş fel de a fi, de a gândi şi de a lucra. De altfel, există hoţi de buzunare internaţionali, după cum există excroci mondeni sau financiari internaţionali, şi unii şi alţii aventurieri, dotaţi în general cu o inteligenţă vie, ascuţită, cu o imaginaţie bogată şi inventivă, dornici mereu de situaţii noi şi variate şi mai presus de toate strălucind printr'o uimitoare prezenţă de spirit în vorbă şi în gândire, care le ajută să se descurce din cele mai grele şi mai complicate situaţiuni. Vorbim bine'nţeles, de aventurierii artişti şi nu de simplii borfaşi, cari, de cele mai multe ori, sunt lesne surprinşi la primele lor încercări de cambriolaj, întrucât operează fără o suficientă abilitate şi metodă.

Cum se exersează hoţul să fure un ac preţios de cravată cu ajutorul unui manechin cu sonerie

tutindeni cu o îndemânare şi o măestrie nebănuită. De altfel, nu numai la noi ci şi în toate ţările Europei şi ale Americei, această „artă" a luat în timpul din urmă o deosebită desvoltare, folosind ultimele inovaţiuni technice şi pregătind pe repre-

Aceşti pungaşi de buzunare artişti întocmai ca şi tovarăşii lor din celelalte ramuri, excrocii moderni şi financiari, au de obicei, un fizic şi un mod de prezentare, care nici pe departe nu-ţi permit să bănueşti genul lor de ocupaţie. Eleganţi, cu maniere alese, politicoşi, veşnic surâzători şi prietenoşi, ei reuşesc să câştige repede simpatia celor cu cari vin în contact. Pe de altă parte, uşurinţa cu care cheltuesc banii... altora în toate ocaziile, le crează o reputaţie de dărnicie şi

— „Altfel cum îţi mai merge. Ce se-aude pe acasă?" Truc obişnuit al apropierei politicoase (Mâna stângă lucrează, dreapta maschează)

culanţă, care contribue desigur ca să fie priviţi de multă lume cu o deosebită simpatie. Desigur că nimeni, afară poate de marii bogătaşi, sau unii artişti remuneraţi regeşte, nu oferă bacşişuri mai mari, la orice ocazie decât această categorie de hoţi de lux.

Ei sunt aceia cari sub aparenţa unor distinşi Don Juani, răpesc pe nesimţite o bijuterie de pe gâtul sau braţul unei bogate moştenitoare, cu care dansează la un bal sau la o recepţie de familie, având grija să întreţie tot timpul o curte asiduă şi s'o învălue în cele mai graţioase declaraţii.

In vârtejul ameţitor al jazzului, artiştii noştri „operează". Ei sunt aceia cari, sub înfăţişarea unui intelect serios şi chibzuit, întreţin cu dumneata, în compartimentul elegant al unui tren expres internaţional, lungi discuţii literare, artistice sau chiar filosofice, după care adormind liniştit în legănarea drumului de fier, te deştepţi deodată fără partenerul atât de spiritual şi cu port-vizitul dispărut din buzunar. Ocaziile şi locurile în care operează aceşti aventurieri, pe cari anumite romane senza-

ționale și unele producții cinematografice i-au ridicat la rangul unor eroi simpatizați de o mare parte din public, sunt nemărginite.

In America d. ex. prohibirea consumului de alcool a dat naștere unei adevărate technice speciale, care cuprinde toate trucurile necesare pentru a sustrage vigilenței organelor de control cantități cât mai mari de băuturi spirtoase, care prezintând, astăzi, atracția fascinantă a fructului oprit sunt vândute în mod clandestin cu prețuri considerabile. Cele mai ingenioase trucuri de șiretenie și spirit inventiv au fost puse în joc pentru a strecura neobservată

TRUCUL CU ZIARUL. In tramvaiul electric, pungașul de buzunare fură pe vecin, la adăpostul unui ziar, care pare că-l citește, strecurând apoi unui complice obiectul furat

„otrava prohibită". Alcoolul a ajuns astfel să fie ascuns acolo, până și în sicriile morților. Și acum, dacă ne gândim că în America, deși organizația polițienească este mai eficace ca oriunde și nivelul moralității publice, mult mai ridicat de cât la noi, se consumă, totuș, astăzi, mai mult alcool ca înainte de legiferarea prohibiționismului, e ușor de înțeles cât de ingenioase și de greu de dejucat trebue să fie trucurile unor răufăcători pricepuți.

Arta hoțului de buzunare este alcătuită în parte din talent personal și în parte din „școală". Căci diversele trucuri de ingeniozitate, șiretenie și prestidigitație precum și alte alte însușiri indispensabile pentru a reuși să strecoare mâna pe nesimțite în buzunarul vecinului, se pot învăța întocmai ca orice alt studiu. De altfel în sudul Italiei, există, chiar, cenacluri clandestine, adevărate școli de furat în care sprintenii „lazzaroni", vagabonzi cari se strecoară în rândurile numeroșilor vizitatori cosmopoliți, ce străbat Italia, sunt inițiați și exersați în toate secretele meseriei. Pe de altă parte, există și persoane cu moravuri cinstite, dar care dintr'un interes special de diletanți s'au perfecționat în arta pungașului de buzunare, pe care n'o practică decât ca o distracție inofensivă, sau ca un număr foarte gustat la spectacolele de varieteu. Un asemenea artist amator, necertat cu poliția, pe care o ajută dimpotrivă în descoperirea acestui gen de infracțiuni, prin desvăluirea variatelor mijloace de care se servesc hoții de buzunare, povestește că pentru a învăța această meserie s'a coborât în rândurile hoților, câștigându-le încrederea și observându-le astfel toate trucurile. Ei bine, după cum studenții mediciniști își fac studiul pe cadavrele din sălile de disecție, tot astfel hoții de buzunare-artiști își fac ucenicia lor cu ajutorul unui manechin îmbrăcat întocmai ca o persoană, având însă în locul capului un clopoțel și în fiecare buzunar două fire de contact ale unei sonerii electrice. Grație acestui manechin ciudat, elevul se familiarizează cu practica „buzunărelii", obișnuindu-se să lucreze cu îndemânarea necesară. Intr'adevăr, imediat ce, în această manevrare cu mâna, atingerea nu e destul de ușoară, sună clopoțelul de alarmă.

Acelaș diletant în meserie, artist de varieteu foarte simpatizat de public povestește că la început se amuza să-și exercite cunoștințele, astfel căpătate, răpind pe neobservate câte un obiect sau altul, unui membru al familiei lui, pe care bineînțeles apoi îl distra, înapoindu-i lucrul furat și recapitulându-i ingeniozitatea gestului executat. Intr'o călătorie, găsindu-se într'un compartiment de tren, simți cum un hoț îi șterpeli din buzunar tabacherea. Nu spuse nimic, așteptă câteva minute și-și reluă tabacherea, furându-i-o pe nesimțite hoțului. Puțin înainte ca hoțul să se coboare din tren, artistul nostru îi scoase tabacherea din buzunar, și oferindu-i o țigară cu aerul cel mai prietenesc, îi spuse, spre marea consternare a acestuia:

— „Vă rog să nu vă supărați că mi-am permis să vi-o fur înapoi".

După afirmațiunile acestor cunoscători, se pare că arta pungașului de buzunare nu este de loc atât de simplă pe cât ne-o închipuim. Persoanele cărora li s'a furat pe această cale vreun obiect, cred că acesta le-a fost scos pur și simplu din buzunar. Nimic mai greșit. Cât de greu este să furi fără ca celălalt să observe ceva, se poate convinge oricine printr'o experiență proprie. E drept că și publicul este adesea neprevăzător și oferă singur cea mai bună ocazie hoțului de buzunare; totuș riscul de a fi văzuți de alții în momentul operației este foarte mare și silește pe răufăcători să uzeze de cele mai rafinate trucuri. O parte din aceste trucuri le reproducem în ilustrațiile noastre și sperăm că vor atrage atenția publicului asupra unor situații periculoase, la care este expus și pe care va trebui pe cât posibil să le previe sau să le evite. Hoțul de buzunare modern care operează, adesea, în tovărășia unor complici, lucrează cu metodă psihologică, întrucât ține seama de dispoziția și starea de spirit a victimei sale. Principalul în această operație este tocmai să distragă atenția victimei. In acest scop, în timp ce mâna stângă lucrează, dreapta servește pentru a abate vederea păgubașului, ceeace se obține, fie printr'o anumită mișcare a mânei, fie prin mascarea altei părți a corpului sau interpunerea unei mantale, la adăpostul căreea hoțul poate lucra nestânjenit. Hoții de buzunare nu-și aleg, în general, victimele dintre persoanele îmbrăcate elegant, ci mai de grabă dintre cei îmbrăcați mai simplu, de preferință tipuri de provinciali, cari mișună în preajma gărilor. Gările sunt de altfel terenul de activitate favorit al hoților de buzunare. Nu există un sistem general și unic pentru a șterpeli de exemplu un port-visite, (port-visit-ul și ceasul reprezintă deosebitele atracții ale hoților) din buzunarul unui cetățean, procedeul variind dela caz la caz, după întâmplare. Intr'un fel, se fură port-visitul în tren și într'altfel pe stradă. In tren port-visitul sau ceasul se fură de obicei, stând în picioare și hoțul servindu-se ades, în această ocazie, de-un ziar pe care-l ține deasupra obiectului ce-l fură. Pe stradă, furtul din buzunare se petrece cel mai frecvent în stațiunile de tramvaie, mașini, autobuzuri, în punctele în care se grămădește lumea. Un mijloc modern foarte ingenios este căderea hoțului pe pământ în apropierea victimei. Victima, bine'nțeles, se grăbește, în acest caz, să-l ajute să se ridice și în timpul când se prinde de corpul acestuia, hoțul operează furtul. Mai ușor este furtul, în cazul când victima își ține banii în buzunarul de dinafară al hainei. Sfătuim publicul să se ferească de a face acest lucru ușuratec și foarte riscat. Dacă hoțul nu are ocazia de a lua un contact mai apropiat cu victima, el obișnuește să uzeze de trucul care constă în a lăsa să cadă, neobservată o mănușă, la picioarele victimei. Adresându-se, apoi, acesteia, îi spune: „Scuzați, Vă rog, Domnule, v'a căzut o mănușe"! Victima crede că are aface cu un om foarte politicos și nici nu bănuește că aceste câteva cuvinte

Pungașul întoarce spatele victimei neștiutoare și îi fură cu mâna dreaptă banii din buzunarul vestei, având aerul că se întreține cu o persoană din față

„Imi dați voe să-mi aprind țigara?" (Truc uzual și sigur al pungașilor începători)

Cum să ne distrăm

DACA s'ar cere votul tuturor oamenilor educaţi de pe glob, ca să se pronunţe asupra celui mai mare intelectual al vremurilor de astăzi, fără îndoială că majoritatea voturilor o va obţinea profesorul **Albert Einstein,** celebrul geniu german al matematicilor. De curând profesorul Einstein a anunţat o nouă desvoltare a teoriilor sale matematice, care au revoluţionat încă odată lumea ştiinţifică mondială.

Un om obişnuit, nu poate să completeze şase socoteli de înmulţire sau împărţire în mod mintal, fără ca, pentru a ajunge la rezultate precise, să nu facă aceste socoteli, cifră cu cifră, pe hârtie. Iată că profesorul Einstein a reuşit să se dedea la adevărate acrobaţii matematice care au uimit lumea ştiinţifică.

Profesorul Albert Einstein, **cântând la vioară**

Ei bine, către ce fel de distracţii anume se îndreaptă acest geniu când simte nevoie de recreare din incursiunile sale matematice? După câteva ore de intensă concentrare asupra cifrelor, caută oare tovărăşia altor mari matematicieni, pentru a discuta şi a compara rezultatele lor respective? Va studia oare vre-un volum din miile publicate asupra problemelor matematice, asupra amuzamentelor şi jocurilor de acest fel, întocmite de experţi iscusiţi? Nimic din toate acestea.

Einstein cântă la vioară.

Şi cântă cu atâta măiestrie pe acest intrument, încât de curând, a dat un concert la Berlin, în beneficiul unor opere caritabile.

In faptul că Einstein cântă la vioară, psihologii au început să-şi dea seama de unele lucruri, care prezintă o deosebită importanţă pentru fiecare. **Ceeace aduce odihnă şi recreare nu este o completă încetare a lucrului, ci completa lui schimbare; cu cât mai completă cu atât mai bună.** A cânta la vioară nu este desigur atât de uşor, mai ales când cineva cântă muzică clasică, aşa cum cântă profesorul Einstein. Greu sau nu, este însă o completă schimbare faţă de matematici.

Când profesorul Einstein gândeşte asupra problemelor de matematică, el **trebue** să înăbuşe fiecare atom de emoţie din mintea sa. Deaceea se întoarce, pentru recreare, către muzică care e străbătută numai de emoţii, fără nici o gândire. Campionul de box, Gene Tunney, ca să se recreeze, citeşte pe Shakespeare, ceeace înseamnă intelectualitate şi emoţiune integrală, cu totul depărtate de activitatea de pe ring.

Primadonele de operă ar face foarte bine dacă şi-ar întrebuinţa timpul liber în distracţiuni intelectuale, care ar da minţii lor balanţa necesară.

Lindbergh, se simte foarte bine, atunci când poate să părăsiască avionul şi să asiste în haine de seară la vre-un dineu distins, sau să-şi petreacă vremea într'un elegant local la un „five o'clock tea".

S'a constatat că mai mulţi distinşi oameni de stat sunt deosebit de încântaţi de diferitele povestiri detective, sau alte forme fictive ale literaturii imaginare.

In afacerile lor în genere, negustorul, voiajorul şi amploiatul, trebue să gândiască. Mai ales când afacerile sunt de un gen mai dificil, dânşii trebue să gândiască la probleme omeneşti. Le-am putea găsi în chestiunile de reclamă, campaniile de vânzare şi problemele de conducere birocratică. Deaceea, omul de afaceri nu doreşte probleme de gândire atunci când se duce să se distreze. Ceeace vrea este o schimbare — şi psihologia modernă îi dă completă dreptate.

Dar nici chiar psihologii cercetători nu ştiu încă cu precizie ce anume se petrece în creerul omenesc, atunci când posesorul acestuia gândeşte.

In Anglia există o organizaţie numită „Industrial Fatigue Research Board" (Oficiul industrial de cercetări asupra oboselii) care a fost organizată în timpul războiului, ca să studieze problemele de oboseală a muncitorilor din fabricile de muniţiuni.

De atunci oficiul continuă să lucreze ca o agenţie de investigaţii a psihologiei industriale. Acum câteva săptămâni, conducătorii acestui oficiu, au publicat rezultatele studiului întreprins prin fabrici, atunci când felul de lucru era schimbat.

In loc să lase pe bărbaţii sau fetele muncitoare la acelaş fel de lucru toată ziua, s'au făcut încercări de schimbare la intervale anumite. Persoane care erau întrebuinţate la lucru birocratic, au fost trecute la lucru manual. Lucrătorilor manuali li s'au atribuit munci mult mai uşoare. S'au ţinut socoteli asupra lucrului îndeplinit, asupra oboselii simţite de lucrători, asupra bolilor survenite şi asupra altor lucruri la care ar putea da loc asemenea schimbări.

Conducătorii oficiului psihologic industrial, d-nii **S. Wyatt** şi **J. A. Fraser,** cari s'au ocupat de aceste cercetări, s'au pronunţat pentru schimbarea felului de lucru.

Prescripţia aceasta nu poate însă încânta pe angajaţii leneşi. Psihologii de mai sus şi-au fixat deasemeni privirile, cu destulă răceală, asupra producţiei. Oamenii nu numai că se simt mai puţin obosiţi, ci lucrează cu mai multă plăcere şi produc mult.

O fotografie a colonelului Lindbergh **la un cafeu din Nicaragua, cu o sticlă de şampanie pe masă. Fotografia, atunci când a fost cunoscută în Statele-Unite, a produs mare vâlvă**

Fără îndoială însă că nu se poate aplica această regulă industrială în mod general.

Statul major al dactilografelor şi stenografelor din birouri n'ar putea desigur să schimbe slujbele, de pildă, cu muncitorii din uzinele metalurgice. Cu toate acestea, nouile reguli ar fi de un real folos, atunci când am ţinea seama de ele în alegerea distracţiunilor sau recreaţiunilor noastre.

Chiar şi pentru acele persoane care n'au altceva de făcut decât să fie în permanentă căutare de plăceri, nouile cunoştinţe psyhologice asupra necesităţii unei schimbări, au importanţa lor deosebită. Femeia bogată care îşi pierde două treimi din noapte la bal sau operă şi apoi stă acasă în pat, până vine vremea să se scoale şi în grabă să porniască iar la o petrecere, nu gustă deseori viaţa în plin. Sunt frecvente cazurile când asemenea persoane suferă de afecţiuni plictisitoare, mintale sau fizice. Psyhologii ar sugestiona o prescripţie cam neobişnuită una însă pe cât de eftină, pe atât de uşoară: să recomande unor asemenea persoane să se scoale cu douătrei ore mai de vreme, să ia din mâna cameristei pămătuful şi mătura şi să-şi cheltuiască aceste ore în lucru fizic. Ideea ar fi cu mult mai folositoare, cred experţii, decât obişnuitele trei sau patru săptămâni pe an, petrecute în vreun sanatoriu.

Din englezeşte de **N. L. ROTEANU**

(Urmare din pag. XX)

nu sunt, decât un simplu truc, care dă posibilitate hoţului, să se apropie pentru a şterpeli obiectul pe care a pus ochii. Ţinându-i în faţa ochilor aşa zisa mânuşă pierdută, cu mâna dreaptă hoţul distrage atenţia victimei şi operează între timp cu stânga. Foarte periculoase pentru public sunt şi aglomeraţiile de la garderobele teatrelor şi sălilor de spectacol, astăzi locul de operaţie favorit al hoţilor de buzunare internaţionali.

Aci, hoţul lucrează fie singur, fie în grupe de complici. Şi acum, ca încheiere, o recomandaţie utilă: Domnilor, care vă grăbiţi să luaţi pe braţe garderoba voastră sau a Doamnelor, la sfârşitul unei reprezentaţii:

Nu uitaţi niciodată să vă încheiaţi nasturul de la buzunarul din spatele pantalonilor, dacă obişnuiţi să ţineţi acolo banii **sau alte obiecte de preţ.**

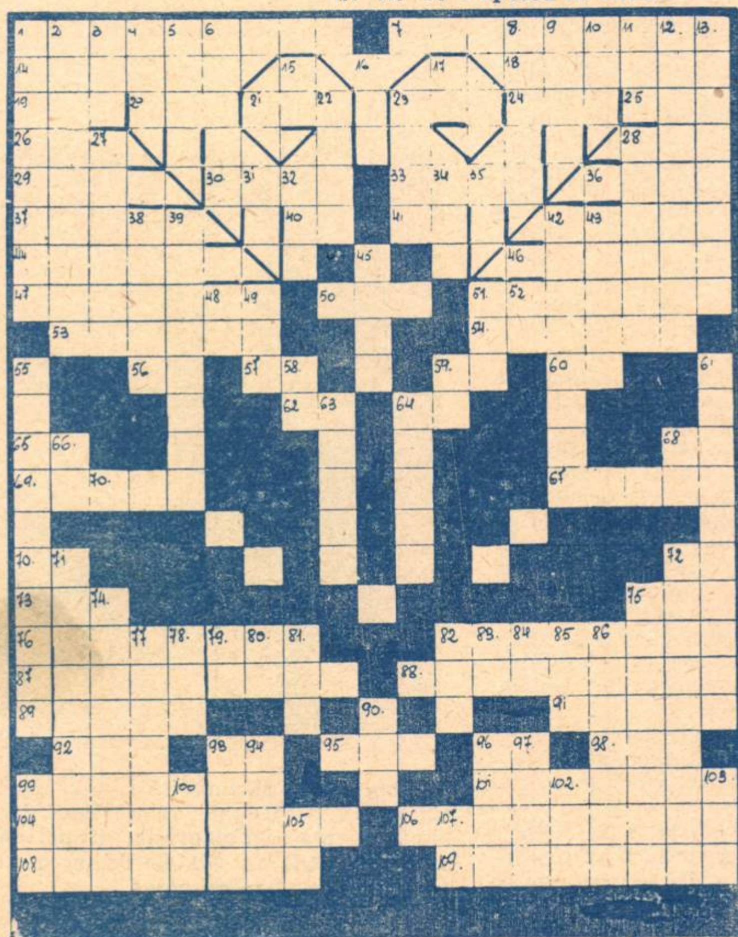
Este caracteristic pentru spiritul uşuratec al publicului, că acest buzunar nu este aproape niciodată închis.

Şi încă odată, nu uitaţi niciodată şi nicăeri avizul de alarmă: „Atenţie! Feriţi-vă de pungaşii de buzunare!"

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate)

(15 puncte)
de N. G. Popescu-R.-Vâlcea

ORIZONTAL: 1) Oraş în Franţa; 7) Toacă-gură (fam.); 14) Oraş african în Guineea septentrională; 18) Punem prinsoare; 19) Patriarh biblic; 20) Fizionomia (fig.); 21) Oraş în Franţa; 23) Infirm; 24) Pronume; 25) Numeral; 26) Prefix; 28) Animal; 29) Port în ţările de jos; 30) Poet persan; 33) Suveran; 36) Ţară septentrională; 37) Patriot italian (1804—1857); 40) Element necunoscut; 41) Cetate legendară bretonă; 42) Gentilom francez, (mort în 1614); 44) Adverb; 46) Explorator al polului nord; 47) Mamifer pachiderm; 50) Palid; 51) Vicerege în Ungaria; 53) Flori frumoase de primăvară; 54) A se tângui. (Mold.); 56) Sunt; 57) Posezi; 59) Vas (Mold.); 60) Interjecţie; 62) Numele lui Budda în China; 64) Noroi (Tr); 65) Pronume; 67) A face cunoscut; 68) In corpul animalelor vertebrate; 69) Austria; 70) Interjecţie (Mold.); 76) Cel ce s'a împrumutat la altul; 82) Senior medieval; 87) Mişcat sufleteşte; 88) Mişcare sufletească; 89) Prevenit; 91) Administraţiunea contribuţiunilor indirecte; 92) Neobişnuit; 93) Oraş în Chaldeea; 95) Oraş în Belgia; 96) Bold; 98) La capul unui anumit animal pachiderm; 99) Arme vechi; 101) Avut intelectual, (fig.); 104) Adjudecat, (Mold.); 106) Insufleţitori; 108) Vehicul; 109) Acţiunea de a se face aspru (artic.)

VERTICAL: 1) Domn român; 2) Lesne de apropiat, (fig.); 3) Romancier englez; 4) Nume femenin; 5) Oraş în Franţa; 6) Numele antic al Nistrului; 8) Lipsite de transparenţa; 9) A cuceri, (fig.); 10) Monedă; 11) Usturoi, (Mold.); 12) Grade, în armata, (artic.); 13) Explorator norvegian al polului nord; 15) Fluviu în Asia; 16) Rămânere peste noapte; 17) Unguent (Mold.); 22) Piatră preţioasă; 23) Financiar francez, (născut la Paris); 27) Oraş în Albania; 28) Captivată, (fig.); 31) Localitate în Franţa; 32) Vechiul nume al Vidinului; 34) Punct cardinal; 35) Localitate în Franţa; 38) Demoni, (pop.); 39) Indispensabili; 42) Volume; 43) Una din insulele Lucayene; 45) Termen de joc, (bătae decisivă); 48) Pronume; 49) Mizerabila; 51) Extremitatea unei emisfere; 52) Articol; 55) Port la oceanul Atlantic; 58) Insulă în Mediterană; 59) Fiinţă; 61) Numele calului lui Don Quichotte; 63) Lăcaşul zeilor, (Mit.); 64; Rege al lapiţilor, (Mit.); 66) Conjuncţie; 68) Animale; 71) Amorezata; 72) Omeneşti; 74) Privitor la un organ intern; 75) Votant; 77) Indignaţiune, (Mold.); 78) Cult; 79) Lac în Sudan; 80) Plantă; 81) Animale; 82) La butoi; 83) Diviziune de timp; 84) Interjecţie; 85) Trageri; 86) Profesori retraşi cari se bucură de anumite prerogative; 90) Alt nume dat Cybelei; 93) Omorit; 94) Pericol eventual; 96) Păstor sicilian iubit de Galatheea; 97) Loc de luptă; 99) Plantă; 100) Stropia cu apă; 102) La gard; 103) Fiica lui Laban; 105) Apucă; 107) Ţine!

Joc No. 2 „Unde mergem ?..."

(10 puncte)
de *N. Gh. Popescu*-R.Vâlcea

A	TI	NE	CU	DA	MĂ	NAŞ	RA
LE	LA	CHI	NEŞ	OC	HER	BU	LI
BU	MA	CON	SLĂ	KIR	LE	VO	MAL
STAN	MA	NE	TE	PO	NIC	CĂ	SEC
RA	ZI	TI	TE	GA	GHIOL	VA	GO
RI	ŢA	STRAND	LI	NEŞ	ZI	BOR	TA
AŞ	BĂL	NA	GLIN	CIU	TEŞ	TRA	O
DOR	O	CĂ	ŢA	VA	LA	LA	TI

Plecând din colţul de sus, din stânga, şi urmând săritura calului dela jocul de şah, se va afla — în ordine alfabetică, — un şir de staţiuni balneare din România.

JOC No. 3. „JOCUL PHÖNIX"

(10 puncte)
de R. A. BOLINNS

Se dau oraşele:
Bârlad, Baia, Buhuşi, Călăraşi, Sinaia, Tulcea, Letea.
Dărîmaţi-le şi din pietrele lor construiţi alte şapte oraşe !.

JOC No. 4. ŞARADĂ

(5 puncte)
de **V. Bratoloveanu**-Loco

Prima — dacă ai motive,
O găseşti prin adjective;
A doua, de-o căutaţi,
Printre verbe o aflaţi.
Iar a **treia,** de mă crezi,
Pe la posesori o vezi.
Şi acum,
Să nu vă las în drum:
— De le uniţi,
O să găsiţi,
Tocmai ce doriţi....

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Octombrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 36, 37, 38, şi 39 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Octombrie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7, Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
Pentru străinătate	**„ 400**

Cupon pentru jocuri

No. 37

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Ieri... azi... Mâine

Era în anul 1879. Albert Saurbier avea 20 de ani şi prepara primul său examen juridic. Pentru a se duce la Universitate, lua în fiecare dimineaţă omnibusul „Saint Lazare-Saint Michel". Era un tânăr silitor, însă cam romantic. De câteva săptămâni, observa o fermecătoare blondă, care în fiecare dimineaţă, în faţa Operei, se urca în omnibus.

Intr'o dimineaţă, **Albert** o salută, şi dânsa îi răspunse cu un surâs fermecător. A doua zi dimineaţă, el profită de ocazie, că un controlor se urcă în omnibus, pentru ca să înceapă cu dânsa o discuţie.

Ea se numia **Adèle** şi era vânzătoare într'un magazin de corsete; locuia la mama ei, însă dispunea de oarecare libertate, putea să dispună de seri cum voia, cu condiţia ca la miezul nopţii să fie acasă. Albert îi ceru o întâlnire şi a doua zi la ora 7, el aştepta la colţul dintre Rue Rivoli şi Boulevard Sebastopol. Fără multe obiecţii ea primi invitaţia să cineze împreună la Café Machette. După masă s'au dus la „Scala" să audă pe renumitul cântăreţ Paulus. Iar trăsura în care Albert a condus acasă pe Adèle, a fost martora primului lor sărut.

Studentul s'a înamorat nebun de corsetieră, dar cei 100 franci pe cari familia i-i dădea lunar de cheltuială pentru distracţii, s'au dus în puţine zile. Mânat de pasiune, începu să facă datorii, neglija studiile şi nu trăia decât pentru Adèle. Mişcată la început de atât devotament, ea se obişnui cu timpul, şi începu să creadă că el era dator să facă toate aceste sacrificii pentru ea, dar în ascuns — pentru că se temea de gelozia lui Albert — primia un ajutor dela un domn de 60 ani.

Frica ei era întemeiată. Intr'o zi, pe când lua masa cu prietenul ei, într'un separée la Café Riche, Albert chinuit de bănuială, o urmări, pătrunse în cameră şi răcni plin de furie şi disperare:

— „Tu pe care te adoram, care pentru mine erai viaţa, tu nu eşti decât o femeie pierdută! Mi-ai răpit toate iluziile, numai moartea poate să mă facă să uit!"

Puse mâna pe un cuţit, pe care voia să şi-l implânte în piept, dar domnul de 60 ani mai avu timp să-l apuce de mână şi să-l împiedice dela sinucidere.

Pe când Adèle îngrozită fugi din cameră, bătrânul aşeză pe student lângă dânsul şi-i vorbi cu blândeţe:

— „Tinere, trebue să fii nebun ca să faci aşa ceva, şi încă pentru o femee!"

— „Pentru mine ea nu-i **o femee,** este femeea pe care o iubesc. De ce mi-ai amăgit-o cu banii d-tale murdari ?"

— „Ai dreptate!" răspunse bătrânul liniştit. „Cu banii mei murdari am amăgit-o, dar faptul acesta trebuia să-ţi dea o dovadă de valoarea morală a Adèlei. Crede-mă prietene, nu merită să te necăjeşti pentru nici o femee!"

— „Dar cum poţi spune d-ta, aşa ceva? N'ai fost tânăr? N'ai iubit niciodată?"

— „Ba da", răspunse bătrânul, „dar sunt fapte atât de neînsemnate! Iţi jur că aproape le-am uitat".

* * *

Era în anul 1929. Maxim avea 20 de ani şi prepara primul său examen juridic. Pentru a ajunge la universitate, el se urca în metropolitan la Place des Ternes. Trei zile în şir, el întâlni la gara Villiers, o drăguţă blondă, care îi plăcu foarte mult. A patra dimineaţă, el îi vorbi şi ea îi răspunse cu un surâs. Se numea Nanou şi era manechin la un mare croitor. Locuia la mama ei, însă dispunea de deplină libertate, putea să petreacă nopţile târziu, însă cu condiţia să fie întovărăşită totdeauna de acelaş domn. Şi încă în aceeaş seară se întâlniră în Rue Daunou colţ cu Grand Boulevard şi au luat masa într'un „Bar" de pe Champs Elysées.

Studentul se înamoră de Nanou, însă cei 1000 franci, pe cari îi primia dela familie, pentru diferitele distracţii s'au dus în câteva zile, consumaţi de marea lui pasiune. El începu să facă datorii, neglijă studiile şi nu mai trăia decât pentru Nanou. La început, mişcată de atât devotament. Nanou se obişnui şi începu să creadă că Maxim era dator să facă aceste sacrificii pentru ea, şi în ascuns — pentru că se temea de gelozia lui — primia un ajutor dela un domn de 60 ani. Frica ei era întemeiată. Intr'o seară, pe când dânsa cina cu prietenul său într'un salon rezervat, Maxim pătrunse în cameră şi furios strigă:

— „Tu pe care te adoram, care pentru mine erai viaţa, nu eşti decât o femee pierdută!"

Şi scoase un browning din buzunar, cu care voia să împuşte pe Nanou, dar domnul cel bătrân îl reţinu şi în timp ce Nanou îngrozită dispăru din cameră, bătrânul aşeză pe student lângă dânsul şi-i vorbi cu blândeţe:

— „Tinere, nu merită să te nenoroceşti pentru o femee!"

— „Dar e femea pe care o iubesc. Dece mi-ai amăgit-o cu banii d-tale murdari?"

— „Adevărat, cu banii mei murdari am amăgit-o. Dar faptul acesta trebue să-ţi dea o dovadă de valoarea morală a acestei fete. Crede-mă prietene, nu merită să te necăjeşti pentru o femee".

— „Dar cum poţi spune d-ta aşa ceva? N'ai fost tânăr? N'ai iubit nici odată?"

— „Ba da", răspunse domnul, „dar sunt amănunte din viaţa mea, pe care le-am uitat aproape".

* * *

Era în anul 1979. MAG 86X2 A avea 20 de ani şi prepara primul său examen juridic. Ea locuia la Liége şi în fiecare dimineaţă se urca de pe aerocheiul No. 17 în aerobusul Moscova-Berlin-Paris-Madrid. La Luxembourg, **ea întâlni un tânăr drăguţ, blond. Il** salută, şi el îi răspunse cu un surâs. După un sfert de oră de drum, ea află că tânărul se numeşte SOV 53 Z 9 D şi că este şef de a-

telier într'o uzină de aeroplane din Madrid. Dispunea de deplină libertate, putea să petreacă serile unde voia cu condiția ca odată pe săptămână să vie acasă.

Incă în aceeaş seară, ei se întâlniră şi SOV 53 Z 9 D primi cu plăcere invitația studentei, de a lua masa împreună, la restaurantul din etajul al 127-a al Aeroportului Sud-Est din Berlin.

Studenta se înamoră nebună de şeful de atelier, însă cei 10.000 franci pe cari îi primia lunar dela familie pentru distracții, s'au dus în câteva zile, consumați de marea ei pasiune. MAG 86 X 2 A începu să facă datorii, să neglijeze studiile şi nu mai trăia decât pentru SOV 53 Z 9 D. La început, mişcat de atâta devotament, acesta se obişnui şi începu să creadă că fata era datoare să facă aceste sacrificii pentru el, dar în ascuns, — pentru că se temea de gelozia ei — primia un ajutor dela o doamnă de 60 ani.

Frica lui era întemeiată. Intr'o seară, pe când cina cu prietena sa într'un salon al unui restaurant din Strassbourg, MAG 86 X 2 A, pătrunse în cameră şi congestionată de furie răcni :

— „Tu pe care te adoram, care pentru mine erai viața, nu eşti decât un bărbat pierdut !"

Se repezi la comutatorul de înaltă tensiune din perete, şi cu o mână pe conducta de sub draperie, era gata să-şi pună capăt zilelor, dacă doamna de 60 ani n'ar fi intervenit, şi cu un gest hotărît n'ar fi reținut-o dela acest gest disperat. In timp ce SOV 53 Z 9 D îngrozit dispăru din cameră, o aşeză lângă dânsa pe un scaun şi cu glas blând îi spuse:

— „Fetițo, trebue să fii nebună ca să faci aşa ceva, şi încă pentru un bărbat !"

— „Pentru mine el nu este un bărbat, este bărbatul pe care îl iubesc. De ce l-ai amăgit cu banii d-tale murdari ?"

— „Ai dreptate !" răspunse bătrâna liniştită. „Cu banii mei murdari l-am amăgit. Dar faptul acesta trebue să-ți dea dovada valorii lui morale. Crede-mă, draga mea, nu trebue să te necăjeşti prea mult pentru un bărbat".

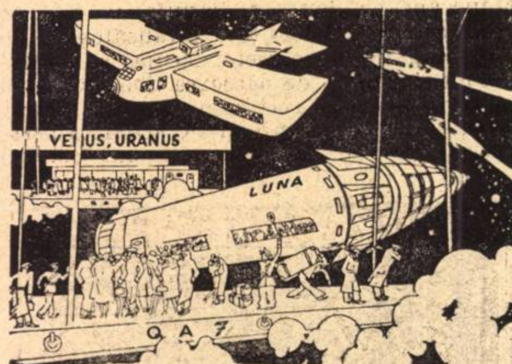
— „Dar cum poți spune d-ta aşa ceva ! N'ai fost tânără ? N'ai iubit niciodată ?"

— „Ba da", răspunse doamna. „Dar sunt lucruri pe care aproape că le-am dat uitării".

* * *

Era în anul 2029...

N. MIŞU

Concursuri de frumusețe în Extremul Orient

CONCURSURILE de frumusețe au devenit evenimente de deosebită importanță națională chiar şi pentru popoarele din îndepărtatele țări asiatice.

„MISS SIAM", cea mai frumoasă fată din regatul siamez, aleasă la un recent concurs de frumusețe, organizat la Bangkook

De curând, a avut loc în Japonia, un concurs național de frumusețe, pentru alegerea celei mai frumoase japoneze. Sufragiile le-a obținut d-ra Sumike Kurishima, care a fost proclamată „Miss Japonia".

Intocmai obiceiului din America şi Europa, pe lângă premiile în bani şi alte obiecte prețioase obținute de d-ra Sumike Kurishima, s'a ales şi cu un contract foarte avantajos pentru filmare în câteva producții cinematografice.

Nici Siam-ul nu s'a lăsat însă mai prejos, ci a organizat un mare concurs național de frumusețe, care a fost câştigat de o domnişoară din înalta societate a Bangkook-ului.

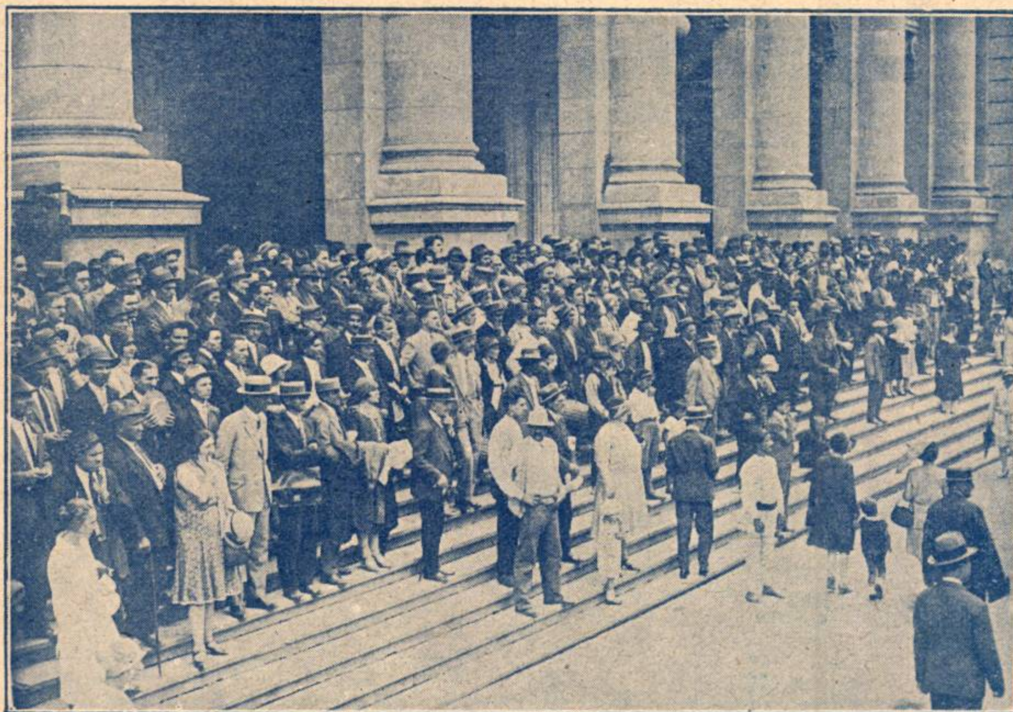

Domnişoara Sumike Kurishima „MISS JAPONIA" **reprezentanta frumuseții feminine japoneze**

Reproducem mai sus fotografiile ambelor frumuseți orientale, făcând constatarea că şi statele Extremului Orient dau o deosebită atențiune concursurilor de frumusețe.

„Miss Universe“ şi „Miss România“ vizitează magazinul „Universel“

Mii de d-ne şi d-şoare staţionează în faţa magazinului „Universel“ din Calea Victoriei, în timp ce „Miss Universe“ şi „Miss România“ se aflǎ în interiorul magazinului

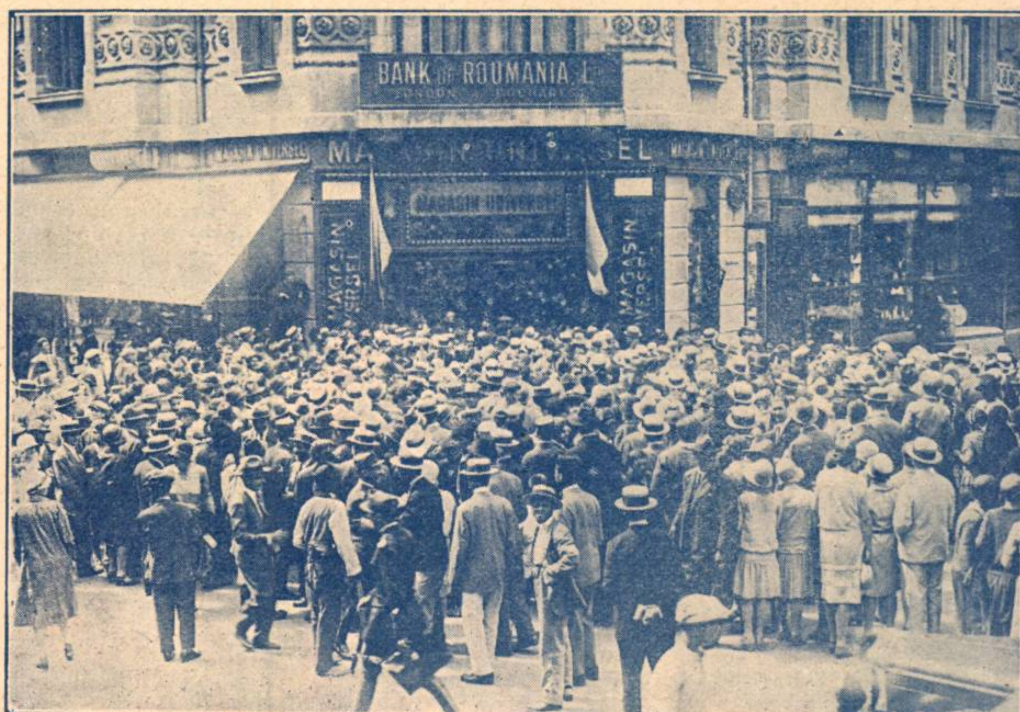
Scara palatului Poştelor, are aspectul din zilele de sărbătoare naţională

Cele două frumuseţi mondiale, fotografiate în interiorul magazinului

Vehiculele au fost transformate în tribune pentru admiratori

Mulţimea înghesuindu-se în faţa Magazinului „UNIVERSEL“ din calea Victoriei

MISS UNIVERSE“ *manifestându-şi dorinţa de a face diverse cumpărături necesare, a fost condusă împreună cu* „MISS ROMANIA“, *buna-i prietenă, la marele magazin* „Universel“.

Cu mult înainte de sosirea frumoaselor, se strânsese în faţa magazinului o mulţime imensă, dornică să aclame pe cele două premiate dela Galveston.

Conducătorii „Misse“-elor au trebuit să facă uz de multă strategie şi.... şiretenie pentru a putea deschide drum printre miile de oameni cari baricadau intrarea magazinului „Universel“.

„MISS UNIVERSE“ *şi* „MISS ROMANIA“ *au făcut diverse cumpărături şi au fost plăcut surprinse, găsind, aci, faimoşii ciorapi* „Trei Coroane“ *din care s'au grăbit să cumpere.*

Ambele „Miss“-e au exprimat mulţumiri direcţiunei magazinului pentru faptul că au putut să se aprovizioneze în Bucureşti cu ciorapii de mătase pură „Trei Coroane“ *atât de apreciaţi în străinătate.*

RUDYARD MULLTON

Crimele omului mecanic

Cea mai senzaţională aventură a celebrului detectiv Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Savantul Asaph ar fi reuşit să dea viaţă unui om de metal, pe care l'a numit Ugli. Omul de metal reuşeşte să fure avionul cu care Dick Randall a trecut Oceanul. El terorizează Europa, dă o proclamaţie prin care se intitulează Stăpânul Lumii şi face pe Trevor Gex prizonier, pe un Yacht. Inconjurat de vase de război, Ugli le scufundă printr'un proector ce emite o rază explosivă.

O luptă se încinge între Gex şi Ugli.

Cu un avion, omul mecanic trece oceanul şi ajunge la New-York, în localul unei bănci, unde se ţine un straniu consiliu de capete de savanţi, tăiate şi menţinute în viaţă printr'un aparat ce asigură circulaţia mecanică a sângelui prin creer.

* * *

Dacă alţi oameni se vor opune, prin aparatul Bonier, vom face să sară în aer toate depozitele lor de muniţiuni, toate gurile lor de foc şi toate motoarele lor de războiu....

— Eu nu admit, zise capul lui Bonier, această experienţă cu Proectorul meu..

— Nu uita, îi răspunse prezidentul, că eşti acum un cap, şi atât! Asentimentul d-tale îmi este de prisos.

* * *

— E mai mult decât oc rimă, ceeace ai făcut cu noi, zise un savant bătrân, cu plete albite şi figuri sbârcite. Nimeni nu are voe să se atingă de misterul morţii! Lasă-ne să murim. Oroarea de a trăi fără trup, ne înebuneşte! Eşti un monstru!

— D-ta te plângi, d-le profesor?... râse oribil preşedintele. Ei bine vă voi dovedi, domnilor, că stimatul dv. coleg, a făcut tot ce i-a stat în putinţă, ca să ajungă aci. Ştiţi cu toţii, că încă din 1812, fiziologistul francez Legalloi, a emis ideea că funcţiunea vitală a creerului, este independentă de trup, şi că poate fi menţinută, chiar după tăierea capului. Pentru aceasta trebuia să se pompeze cu un aparat care să înlocuiască inima, sânge mereu regenerat. Ca să nu coaguleze, s'a inventat un preparat numit Bayer 205, din care se adaogă o cantitate mică în sânge. S'a inventat de asemeni pompa zisă „inimă artificială", care, ajutată de un dinam poate pompa în creer sânge necoagulabil, trimiţând în creer sânge oxigenat şi primind pe cel venos. Un alt aparat care ţine loc de rinichi şi ficat, epurează sângele venos, care apoi e reoxigenat, într'un plămân metalic.

„Dacă se ia un câine — urmă preşedintele, — şi se narcotizează, dacă i se tae capul ajustându-se capetele vaselor sanguine la tuburile aparatului zis **autojector** sau inimă artificială, sângele din aparat circulă într'un circuit închis, întocmai ca prin trupul unui animal viu. Atunci, capul tăiat al câinelui continuă să trăiască; acel cap detaşat de trup, clipeşte, respiră, latră...

„Colegul dv. d-lor, care se revoltă că i-am aplicat această experienţă zisă a capului tăiat, e discipolul lui Heynans, cel care a menţinut mai întâi viaţa în capul unui câine; dar colegul dv. a cerut în numele ştiinţei, să se facă experienţa cu un om!

Merită, deci, să i se aplice lui însuş această experienţă, ca să poată studia fenomenul, şi din punct de vedere al subiectului decapitat.

Dânsul — urmă preşedintele — a perfecţionat autojectorul, adică aceste fotolii-trupuri, pe care staţi şi prin care vi se asigură circulaţia sângelui proaspăt prin creer.

„Toată lumea ştie că domnul a avut cruzimea să tae capul unui urangutan, să adapteze în arterele şi vinele acestui cap, tuburile aparatului circulator de sticlă şi să-l menţină în viaţă timp de doi ani, până ce nefericitul animal a turbat de groază!

Wells a scris o nuvelă despre capul tăiat al unui ziarist, pe care un medic l-a menţinut în viaţă. Shaw a propus savanţilor să încerce asupra lor înşile, această experienţă, mai grozavă decât vivisecţiunea.. Pentru progresul ştiinţei, a venit momentul ca experienţa capului tăiat să se aplice omului, eşind din faza de fantezie. Aşa m'am decis să realizez această Academie de creere savante. Intr'adevăr, la ce vă trebueşte d-v.. trupuri, care, prin necesităţile lor, nu fac decât să vă scadă concentrarea gândirii şi să întrerupă perpetuitatea ei?... N'aţi declarat dv. de atâtea ori că trăiţi numai pentru ştiinţă?

— Ei bine, eu nu pot trăi astfel, strigă savantul.

Şi în aceeaş clipă, din gura capului tăiat, ţâşni lichidul roşu-gălbui, serul fisiologic, sângele saturat cu preparatul Bayer 205, care circula prin creerul său şi prin tuburile de sticlă, gâlgâind prin supape... Nefericitul îşi muşcase limba, ca să se sinucidă.

XVIII

UGLI E VIU!

— Mizerabile, strigă atunci Asaph prezidentului, ne-ai furat invenţiunile şi ne torturezi, cum nici Dante nu a imaginat pentru Infernul său, în speranţa vană că vei cuceri omenirea!

— Ei da, domnilor, cu sau fără dv. omenirea este azi în puterea mea!

In acea clipă, însă, o sonerie se auzi. Prezidentul luă un receptor telefonic, ascultă şi răspunse:

— Lăsaţi-l să vină aci!

Apoi, adresându-se macabrului consiliu:

— Domnilor, vă anunţ că planurile noastre sunt pe cale de înfăptuire. Igor Khan a sosit cu Ugli din Europa şi cu aparatul Bonier, zis Proectorul Morţii.

—Hoţilor! şueră capul lui Bonier.

O uşe se deschise şi Igor Khan intră. El rămase o clipă surprins în faţa ciudatului consiliu de capete tăiate, îşi acoperi faţa cu mâinile, se clătină, apoi se adresă prezidentului:

— Domnule director, trebue să vă vorbesc imediat.

— Mă scuzaţi un moment, domnilor, se adresă directorul capetelor din jurul mesei.

Şi se retrase cu Igor Khan în fund, lângă draperia după care sta ascuns Ugli, omul-maşină.

— Wampoo, zise Khan, suntem pierduţi!...

Tătarul era atât de agitat, încât nu văzu mişcarea ce se produse după draperie.

— Ce e? întrebă directorul, care avea un cap de chinez dement.

— Ugli a dispărut! L-ai condus tu undeva?

— Nicăeri, eu am întrerupt comunicaţia cu el, de când mi-ai telegrafiat de pe vapor!

— Nu ţi-am telegrafiat nimic! Ugli a continuat pe vapor şi în aeroplan să se mişte şi să vorbiască. Mi s'a părut ceva ciudat, ceva umanizat în purtarea lui. Când am sosit aci, l-am închis în raclă, şi veniam să te întreb dacă l-ai condus tot timpul cât am stat în avion. Un negru nu m'a lăsat să intru aci. Am fost la secretar şi când m'am întors, să văd ce face Ugli în racla sa, omul mecanic dispăruse!

— Extraordinar! Dar eu n'am fost în laboratorul de conducere. Posturile de emisiune nu au funcţionat de o săptămână. Eu credeam că în avion îl aduci ca pe un colet; nici nu era nevoe să-l conduc.

— Aceasta m'a mirat şi pe mine... Wampoo, omul mecanic e viu!...

Şi ochii mici ai tătarului exprimară o groază nebună.

— Altcineva îl conduce. Du-te în laborator şi vezi cine e acolo. Adică nu, hai cu mine, să vedem...

Wampoo trase repede draperiile roşii din faţa uşei de bronz. In faţa sa se afla Ugli.

omul mecanic, care-l străfulgera cu priviri aprinse...

* * *

In fața mașinei umane, Wampoo păli.

— Sunt viu, Wampoo, zise omul mecanic !... Ți-a sosit ceasul din urmă !

Igor Khan înlemnise. Capetele savanților priviau uimite, scena din fundul sălii.

— Fă-ți cea din urmă rugăciune, Wampoo! urmă Ugli. Ai încercat să mă conduci din umbră, să-mi aservești voința prin hipnoză radio-electrică. Ei bine, eu am voința mea, și am să-ți dovedesc aceasta ! Așa cum ai asasinat pe Mygal sau pe Bonier, făcându-mă să le strig în față, că eu sunt omul mecanic pe care-l tăgăduiau, tot astfel îți strig ție acum: **Eu sunt Ugli, Wampoo, sunt omul mecanic viu și am să te ucid pentru toate fărădeleg le tale !**

Mâna de fer a omului mecanic se înfipse în pieptul lui Wampoo.

In acea clipă însă, tătarul Igor Khan scoase un urlet de fiară. Obsesia omului mecanic, sub teroarea căruia trăia de atâta timp, viziunea capetelor vii, învierea lui Ugli care ucidea pe Wampoo, îl înebuni. Intr'o mare criză de furie, urla lovindu-se cu capul de pereți. Apoi, cu vase și statuete, începu să bombardeze aparatele ce serviau drept soclu capetelor tăiate, tuburile de sticlă se sparseră, sângele fiziologic Bayer 205 se scurse, inundând pardoseala de marmoră.

Ugli descleștase o clipă mâna cu care ținea pe Wampoo. Khan, doborî cu furie capetele savanților, cari închiseră ochii pentru eternitate. Tătarul, apucă un cap de păr, schiță câțiva pași, grotesc, strigând că e Salomeea care dansează cu capul lui Ioan, și aruncă țeasta însângerată pe fereastra care se sparse cu sgomot.

Wampoo reuși să apese pe un buton din masă. Khan urla. Liniștea morții se lăsa pe figurile capetelor de savanți, doborîte.

Ugli și Wampoo se priviră o clipă în ochi. Apoi, Wampoo, zise calm, perfect stăpân pe sine:

— Trevor Gex, ești ca acel urechiat care a îmbrăcat pielea leului: ți se văd urechile !

Ugli își scoase atunci casca de metal, de sub care apăru capul detectivului Trevor Gex.

— A doua oară te găsesc deacurmezișul, în calea aspirațiilor mele, urmă **chinezul**. Dar acum ai intrat singur în capcană. Am ghicit de mult că un impostor a intrat în pielea de fier a lui Ugli: acel îndrăzneț, nu puteai fi decât tu!

La fiecare ușe din cei patru pereți albi, apăru câte un negru. Iar un mongol, credincios lui Wampoo, sosi în fruntea unui **grup de coloși negri**.

La un semn al lui Wampoo, negrii imobilizară și legară pe Igor Khan, care, nebun, arunca tidve de savanți pe fereastră.

XIX

W. 562

— Ești tare, Trevor Gex, zise Wampoo. Cum ai ajuns să te îmbraci cu carapacea de oțel a lui Ugli ?

— O, răspunse Gex, cu modestie, numai cu casca și cu mănușile de fer ale complicelui tău de metal.

— Și cum ai izbutit să ucizi pe Ugli ?

Detectivul povesti în câteva cuvinte fantastica sa ispravă:

După cum se știe, pe când era pe yacht, Ugli chemase la un moment dat pe Trevor Gex în cabina sa, ca să-i ceară încă odată colaborarea și să-i anunțe că altfel îl va ucide.

(Sfârșitul în No. viitor)

Herrn Jakob Beer meinem Friseur in Bukarest
Lisl Goldarbeiter
Miss Universe
Austria

REALITATEA
ilustrată

Idilă la ţară

(Dragostea pârdalnica, e aceeaş peste tot)

Atelierele „ADEVERUL" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 38
14 Septembrie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbăta

Pastorală

Cioban din munții Făgărașului, își paște turma de oi

PREȚUL 8 LEI

Măgărușii abandonați

Stânga: **„Taica Fairbanks"**; mijloc: **Măgăruși vagabondând prin pustiurile Californiei**; dreapta: **Măgarul adoptat ca „Mascotă" a unei companii de filme**

Micile animale slăbănoage și urechiate, înzestrate cu o putere de muncă destul de apreciabilă, care timp de aproape 75 de ani, au cărat în spinare, pe pionerii și bagajele lor, prin vestul sălbatec al Americii, sunt acum abandonate și gonite spre deșerturi, ca să-și poarte singure de grijă. Nimeni nu mai vrea măgăruși. Mirajul automobilistic i-a scos complet din uz și i-a devalorizat.

In jurul băltoacelor și a oazelor din pustiurile Californiei, măgărușii trăesc singuratici și dornici să se atașeze omului.

Un bătrân cunoscător al deșerturilor californiene, anume *„taica Fairbanks"* spune că dacă se face o călătorie de o singură zi prin acele locuri și mai ales prin „Valea Morții", s'ar putea fără greutate vedea cel puțin 1000 de măgăruși. Cum trăesc aceste animale, rămâne un veșnic mister.

Taica Fairbanks povestește cum, cu douăzeci de ani în urmă, exploratorii plătiau câte 10 dolari pentru o pereche de măgăruși, dar, de când au apărut automobilele atât de ieftine, măgărușii au devenit inutili.

Inainte vreme, măgarul era cel mai de preț tovarăș al omului prin acele locuri. Mânca atunci când ajungea la vreo oază și bea numai când găsia vreo sursă de apă. Era răbdător și rezistent — mulțumit să fie mereu în tovărășia omului.

Astăzi, dacă vre-un călător poposește în jurul vreunei oaze, măgărușii se strâng în jurul lui dornici de a sluji și de a se atașa omului.

Și situația acestor animale abandonate este cu atât mai patetică, cu cât se știe că măgărușii sunt în genere creaturi înzestrate dela natură cu multă afecțiune.

Ce se va alege cu măgărușii din California, rămâne o grea problemă.

Nimeni nu-i dorește, dar, iarăș, nimeni nu s'ar încumeta să-i împuște, cunoscându-se că animalele acestea sunt întrucâtva purtătoare de noroc.

Firme comerciale din diferite părți ale lumii, au încercat să 'ncarce cârduri de măgăruși și să-i transporte prin locuri unde i-ar putea valorifica.

Costul transportului precum și întreținerea acestora, au fost și rămân, însă, o serioasă piedică. Și apoi, pe zi ce trece, vehiculele mecanice pătrund până 'n cele mai sălbatice colțuri ale globului.

Se povestește că o companie americană de filme din Hollywood poposise dăunăzi prin acele deșerturi, ca să turneze anumite scene. Măgărușii au năvălit îndată și devenind supărători, au fost goniți cu asprime. Un singur măgăruș se arătă însă extrem de încăpățânat.

Oridecâte ori a fost gonit revenia și parcă se ruga să fie adoptat.

La ultima încercare de a-l face să părăsiască terenul de lângă corturile actorilor, măgărușul scoase limba, voind parcă să-și manifeste marele său necaz. După o jumătate de oră reveni din nou.

Directorul, amuzat, începu să râdă — și după dânsul întreaga trupă. Steaua femenină îi dădu pâine și brânză, iar alții i-au oferit fructe... prăjituri. Măgărușul docil și blând fu repede îndrăgit de toți și adoptat în calitate de mascotă a companiei.

Supunem știrile de mai sus negutătorilor noștri de animale, adăugând că 'n deșerturile Californiei se pot găsi pe gratis mii de măgăruși.

N'ar fi oare rost de ceva afaceri?

R.

URMĂRITORII...

Doi soldați, plecați cu vaporul în urmărirea banditului Cocoș, au adormit pe punte în bătaia razelor soarelui

D. A. M. E. & Co.

Soare şi ploaie, en gros şi en detail

INGINER electrician modern, raţiune complet independentă, bun organizator, guraliv, cunoscând mai multe limbi, discret, se caută pentru conducerea unei întreprinderi speciale. A se prezenta la Tănase Jalea, Vila D. A. M. E. Dealul Mitropoliei 107.

ACEST anunţ l-am citit într'o zi într'un ziar şi m'am hotărît imediat să mă prezint şi eu. Şi de ce nu? Omul poate totul, dacă vrea... De modern, sunt ultramodern' partizan pasionat al mersului în pielea goală şi al căsniciei în trei. Mai sunt şi inginer electrician. Odată am isbutit chiar, cu o singură învârtitură de mână la un aparat de pe un tablou de electricitate, să transform un dinam într'o grămadă de ţăndări metalice. Raţiunea mi-e complet independentă şi n'are nimic a-face cu restul corpului. Cât priveşte talentul meu de organizator nu mi se poate reproşa nimic. Niciodată nu m'a întâlnit acasă vre-un creditor. La vorbă sunt atât de guraliv, că vorbesc până şi în somn şi pe lângă toate astea stăpânesc şapte limbi vii: româneşte, moldoveneşte, esperanto, limbajul florilor, al surdomuţilor şi al mărcilor poştale. Insfârşit toată viaţa mea a decurs discretă.

Desigur eu eram omul născut pentru domnul Jalea.

Ducându-mă direct la adresa indicată în anunţul din ziar am dat de Jalea, care m'a primit cu oarecare neîncredere, uitându-se chiorâş la mine.

Era un omuleţ de vreo 50 ani, în permanentă mişcare, cu obrazul plin de zbârcituri, purtând o pereche de ochelari uriaşi călare pe un nas şi mai urias. Sta la o masă solidă de stejar, pe care se găsiau aşezate nu mai puţin de şase telefoane înşirate la rând. Peretele din spatele lui era ocupat în întregime de un panou de electricitate, acoperit cu cele

..el lua ceaiul cu d-na Jalea, în camera alăturată..

mai curioase instrumente, aparate de măsură, semne şi inscripţii. In dreapta şi în stânga un haos de fel de fel de maşini ciudate, baterii, lămpi şi sârme. In aer plutia un sgomot special ca o bâzâială.

„Bună dimineaţa, dragă domnule Jalea“, începui eu vorba, cu un ton prietenesc, „ce mai faceţi? E foarte frumos pe aici. Cam primitiv dar merge. O să iasă ceva din cocioaba asta. Spuneţi-mi, vă rog, aveţi muste pe aici?“

„Muşte?“, repetă domnul Jalea uluit.

„Dar atunci cine bâzâe în odae?“

„Motorul electric“, răspunse domnul Jalea şi arătă spre o namilă, reprezentând o maşină uriaşă.

„Aşa, aşa? ce drăguţă maşinuţă! foarte cochetă. Dar puţin prea mică, — nu găsiţi?“

Jalea îşi smuci nervos gulerul. „Mică, zici? Dar ce fel de idei ai dumneata, domnule? Asta are 45.000 H. P.!“

„Hape“ zisei eu clătinând din cap, mai rentează oare să se construiască motoare atât de mici? Aici o să mai fie nevoie de adăugat încă câţiva cilindri“. Mutra domnului Jalea nu-mi plăcu de loc, şi deaceea îi dădui repede înainte: „Desigur, ar trebui să vă instalaţi şi un rezervor mai mare ca acel de colo“, şi arătai spre un aparat fixat în perete. Domnul Jalea îşi dădu iar în jos ochelarii şi-mi răspunse cu un glas răguşit: „Acela e un aparat Minimax“.

Văzând că n'am nimerit-o, încercai s'o întorc. „Nu de acela e vorba, namila aia de alături mă deranjează grozav“.

„Exhaustorul“? întrebă domnul Jalea, complet năucit.

„Desigur, exhaustorul, pare cam şubred“. Mutra tovarăşului meu deveni tot mai acră, aşa că mă hotărîi să schimb subiectul convorbirei.

„Stimate domn, de ce e vorba?“

„Ai la dumneata certificate?“

„Certificate?“ şi începui să râd cu un aer jignit.

„Numele meu vă spune totul. Mă numesc William W. Hopkins”.

Partenerul meu increţi fruntea, cu o înfăţişare întrebătoare.

„Eu sunt celebrul inventator al dispozitivului pentru combaterea refulanto-polarizată-

..un om cu faţa în permanentă mişcare, cu ochelari şi un nas enorm.

— „Nu pune mâna pe manivelă!"

antiprohibiționistă; dela mine se trag ceștile și ulcioarele cu toarta în interior. care pe lângă caracterul lor discret, au și avantajul de a ocupa foarte puțin loc în spațiu: dela mine se trag -ğıęq turile de sticlă pentru înșurupat, aparatele de ras protejate contra focului arsurile stomacale electrice, aparatul de aspirație prin sudură autogenă, condensatorul electrolitic al laptelui pentru pulverizarea ozonului.."

Aici chelia domnului Jalea, începu să scoată aburi și făcând o mișcare bruscă, mă întrebă iar:

„Știi dumneata ce înseamnă „Dame"?"

Ba bine că nu, îmi zisei eu în gând și în loc de orice alt răspuns, scosei din buzunar o duzină de fotografii de femei goale.

Tovarășul meu urmă mai departe: „Dame este o prescurtare a numelui întreprinderii mele: **D**ăm **A**valanșe **M**eteorologico-**E**lectrice. Cunoști pe domnul Johansen?"

„Desigur. în fiecare Duminecă joc cu el câte o partidă de biliard".

„Așa? atunci trebue să știi că a inventat un aparat, cu ajutorul căruia se poate crea după voe, orice vreme dorești. Ploaie, grindină, rouă, soare, zăpadă, și tot ce-ți place. Această noutate senzațională a fost anunțată în toate ziarele.

Când am auzit de ea, m'am hotărît să comercializez această invențiune. M'am pus în legătură cu asistentul lui Iohansen și am fondat astfel întreprinderea „Dame". Dumneata ești așezat acum în centrala vremei din Europa. Uită-te la aceste mașini .o singură apăsare pe un buton și vremea s'a dat peste cap."

„Fantastic!", mormăi domnul Jalea, „dar eu, nenorocitul, n'am habar de tot mecanismul ăsta. Asistentul m'a înșelat și ticălosul m'a lăsat încurcat în mijloc".

„Dar ce, a fugit?"

Ba nu, stă în odaia de alături, la un ceai împreună cu nevastă-mea. Imi destăinuește secretul „Damei" numai dacă-i dau nevasta. Dar eu nu-mi dau consimțământul la un divorț!" răcni furios domnul Jalea. „Domnule Hopkins, ajută-mă să găsesc secretul aparatului și-ți plătesc cât vrei!"

In asemenea cazuri se zice de obicei: Inteles' Am zis și eu: „Inteles!" și mă ridicai. Cu un aer grav de savant, mă dusei la panoul de aparate și plimbându-mă de-alungul lui. începui să învârtesc la întâmplare ici o manivelă, dincolo un șurup, mai departe apăsai un buton, mișcai un indicator și așa mai departe.

„Ei?" întrebă domnul Jalea, mirat.

„Toate timpurile", răspunsei eu cu un aer atotștiutor. Ne aplecarăm împreună asupra carnetului de comenzi.

„Citește aici, domnule Hopkins! Domnul Păsărescu din Câmpu-Lung are la ora trei o întâlnire cu logodnica lui. Cere vreme frumoasă. Trebuie să-i furnizez deci vreme frumoasă până la ora 4. Apoi, când ajunge la coliba singuratică din pădure, la ora 4, are nevoe de odată de o ploaie torențială care să ție cel puțin două ceasuri. Dincolo avem comanda dela marele moșier Grănescu din Laromița. Acesta și-a asigurat recolta de cereale contra grindinei și deaceea a comandat pentru astăzi la ora trei o ploaie cu grindină. Și el a plătit o avere. Uite și o comandă importantă din București. La ora trei, după cum știi, se pregătește o mare demonstrație a opoziției contra guvernului. E vorba de o manifestație zgomotoasă de stradă. Guvernul ne-a comandat o rupere de nori la această oră. Și cu un preț bun: 50 de bani picătura de ploaie. Iți dai seama acum ce sume sunt în joc și ce interese am în această afacere? Uite încă una: pastorul de la biserica luterană mi-a depus 40.000 de lei, dacă reușesc să-i dau un fulger dintr'un cer senin, la ora 3 și 17 minute, când va fi tocmai terminată predica lui dela"...

Cele șase telefoane sunară deodată.

Domnul Jalea sări ca ars și luă în fiecare mână câte trei receptoare.

„Allo"? strigă el. „Dar, ce s'a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, cum? — La dumneata ninge? Dar am aranjat aparatul pentru un soare de primăvară, cu 19 grade la umbră. Domnule Hopkins, Câmpu-Lungul reclamă. — Am să revăd chestiunea. Da, firește, grindină, mi-am notat. — N'a căzut grindină. Cum spuneți? Căldură tropicală? — Stai, domnule Hopkins, nu se potrivește! — Unde a trăznit? — Cine vorbește de polei? Acum este doar ora 3 după masă. — De ce fel de despăgubiri e vorba: Jumătate milion de lei? Dar, de ce mă rog? — De ce vă trebue un vifor? Doamne, dar cine o să fie atât de meschin la tocmeală? Ajutați-vă și Dumneavoastră câteva minute cu ceața de Noembrie, pentru moment nu am disponibil în depozit soare tropical. — Domnule Hopkins, greșit, greșit, totul e greșit!"

In această clipă, se deschise ușa și intrară împreună un domn și o doamnă tânără și frumușică. După privirea pe care Jalea o schimbă cu aceste persoane, mi-am dat seama imediat că trebuia să fie nevasta lui și asistentul.

„Domnule Jalea", începu acesta din urmă. sunteți acum de acord cu propunerea mea?"

„Niciodată, niciodată", răcni Jalea și lovi sălbatec cu pumnul în masă.

„Aveți dreptate", adăugai eu și m'apucai să pun în mișcare câteva duzini de pârghii

(Continuare în pagina VI-a)

Părțile bune și rele ale schimbătorilor de vreme, la comandă

„MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA" la Băile Herculane, Timişoara şi Arad.

INAINTE de a părăsi ţara „Miss Universe" s'a oprit câte o zi în staţiunea balneară „Băile Herculane" şi în oraşele Timişoara şi Arad. Insoţită de „Miss România", domnişoara Lisl Goldarbeiter a fost pretutindeni primită cu entuziasm, iar cele două frumuseţi premiate la Galveston au fost aclamate şi admirate tot drumul şi la orice prilej.

„MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMÂNIA", fotografiate cu preotul musulman din insula Ada-Kaleh

La cazinoul din Băile Herculane, care a impresionat mult prin aşezarea pitorească a lor pe domnişoara Goldarbeiter, fire artistică şi extrem de sensibilă frumosului — a avut loc Joi seara un bal la care a participat aproape tot publicul băilor. Organizându-se un concurs de frumuseţe la acest

D-ra Stăiculescu, premiată I la concursul din Băile Herculane

bal, premiul întâi a revenit domnişoarei Stăiculescu o tânără de 18 ani, studentă în anul al II-lea de medicină la Cluj.

Vineri „Miss Universe" şi „Miss România" au fost în excursie la Cazane şi la Ada Kaleh. Intreaga populaţie a micii insule a primit pe cele două frumoase şi domnişoara Goldarbeiter s'a interesat de aproape de oamenii sărmani cari locuesc aci.

O lume imensă a primit pe cele două „miss-e" la gara din Timişoara.

Sâmbătă seara la „Luna-Park" a avut loc o serbare şi spre a dovedi domnişoarei Goldarbeiter că ţara noastră numără foarte multe fete frumoase, s'a organizat şi aci un concurs de frumuseţe.

Premiul I, o frumoasă statuetă a revenit domnişoarei Lucia Manciu.

La Arad domnişoara Fenyjo, care la concursul nostru din iarna trecută a fost aleasă „Miss Arad II", a primit pe cele două frumoase într'un automobil împodobit artistic cu flori.

Dealtminteri pretutindeni „Miss Universe" şi „Miss România" au fost întâmpinate cu flori şi urale.

Ele au fost adăpostite în acest oraş, la hotelul „Crucea albă", unde li s'a acordat o deferenţă deosebită.

In toată călătoria lor atât „Miss Universe" cât şi „Miss România" au iscălit sute şi sute de autografe, au fost prinse de sute de obiective fotografice şi admirate de mii şi mii de curioşi, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, care nu se mai săturau admirândule. Căci nimic nu produce mai multă plăcere, nimic nu îmblânzeşte mai mult sufletul şi nu încălzeşte simţirea ca admiraţia frumosului. In faţa figurei cu trăsături perfecte a lui Lisl Goldarbeiter, în faţa comorilor de gingăşie ale Magdei Demetrescu, oamenii devin mai buni, mai blânzi şi uită amărăciunile mici ale vieţii. Pentru că dacă admirăm frumosul naturei moarte, cu atât e de admirat frumuseţea vie a unui chip de fată.

Luni dimineaţa „Miss Universe" a părăsit România, înapoindu-se în ţara ei şi ducând dela noi amintirea unei primiri calde şi entuziaste. De bună seamă că ea va povesti compatrioţilor săi cât de primitori şi cât de însufleţiţi sunt românii. Inainte de a părăsi ţara domnişoara Lisl Goldarbeiter — prin intermediul revistei noastre — a trimis publicului, următorul salut:

Begeistert durch den schönen Empfang will ich, bevor ich Rumänien verlasse, nochmals den lieben Rumänen meine allerherzlichsten Grüße senden!

Lisl Goldarbeiter
Miss Universe

2. September 1929.

Iată şi traducerea românească: — „Entuziasmată de frumoasa primire, ţin să adresez înainte de plecare cele mai călduroase salutări bunului popor român".

LISL GOLDARBEITER
„Miss Universe 1929"

Intre arabii şi evreii din Palestina

IN ULTIMELE săptămâni, coloanele ziarelor au fost pline de telegrame, anunţând adevărate masacre ale arabilor printre populaţia coloniştilor evrei din Palestina, iar victimele acestor măceluri, — din ambele tabere, s'au cifrat la sute de morţi şi răniţi. In toată lumea civilizată, s'au organizat demonstraţii uriaşe, pentru înfierarea acestor incidente sângeroase şi a atitudinei guvernului englez, care putând să evite aceste ciocniri, n'a făcut-o totuş.

Poarta Jaffei din Ierusalim

Oricine ar încerca să trateze chestiunea atât de recentă a turburărilor din Palestina se va lovi, desigur în primul rând, de un paradox: cele două neamuri de oameni care se duşmănesc, arabii şi evreii, sunt ambele de rasă semită.

PALESTINA

Cuprinsă între malurile Iordanului, — cu lacul Tiberiade şi Marea Moartă — şi ţărmul Mării Mediterane, între Siria şi Egipt, Palestina a fost o ţară extraordinar de mănoasă în epoca, pe care o cunoaştem din biblie şi istorie. După datele istoricilor, populaţia evreească a vechii Palestine se cifra la aproximativ 4.000.000 locuitori, cari se ocupau cu plugăritul şi creşterea vitelor. Are o suprafaţă de 25.000 km. pătraţi.

Cucerită de legiunile romane în epoca de splendoare a imperiului latin, a căzut în urmă sub stăpânirea împăraţilor bizantini, când a început şi exodul populaţiei băştinaşe.

Când Mahomed ridică steagul Islamului în anul 622, triburile din Arabia devenirä războinice şi se revărsară ca un puhoiu asupra întregului litoral sudic al Mediteranei, ajungând până în Maroc, Alger, Spania şi Sudul Franţei. In anul 700 Palestina fu cucerită de arabi dela Bizantini, dată dela care arabii au format populaţia de baştină, sub suveranitatea imperiului turcesc.

MORAVURI ŞI OBICEIURI ARABE

Triburile arabe stăpânesc cea mai mare parte a teritoriului palestinian. Deasemenea Transiordania şi Siria, sunt locuite de triburi arabe, parte stabile, parte nomade.

Triburile arabe sunt conduse de *şeici*, cari sunt stăpâni atotputernici şi de inferiorii lor, „domnii", aşa numiţi *effendi*, cari sunt conducătorii populaţiei stabile, stăpânind fiecare câte cel puţin 50 de sate. La comanda şeicilor, însă, toate aceste sate formează o armată fanatizată, capabilă de cele mai fantastice orori.

Parte din arabii palestinieni sunt trecuţi la religia catolică.

Ţăranii arabi sunt iobagi, la discreţia stăpânului lor, şi muncesc pământul acestuia, cu dijma, care le este fixată de el.

Marea majoritate a populaţiei arabe, este analfabetă şi poate fi fanatizată în numele profetului sau şeicului.

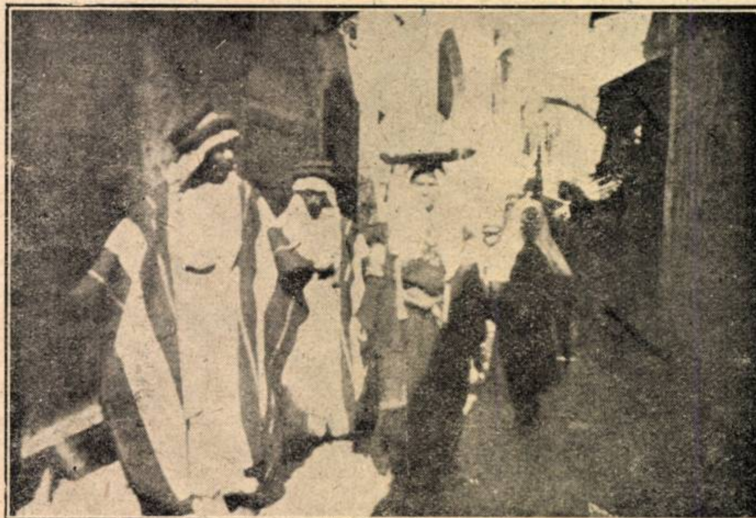
Viaţa de familie a rămas tot cea patriarhală, iar soţia şi copii sunt sclavii bărbatului.

PRIMELE COLONIZARI EVREEŞTI

Primele colonii evreeşti, au fost fondate în Palestina, acum 40 de ani în urma stăruinţelor baronului Rotschild, pe timpul când Palestina era, încă, teritoriu turcesc. In timpul războiului mondial, trupele engleze au cucerit cu mari sacrificii întreaga Palestină şi la această cucerire a dat un mare concurs şi legiunea evreească, compusă din câteva regimente de tineri evrei din Rusia, Anglia şi America, sub comanda ofiţerilor britanici.

La încheerea păcii, odată cu afişarea internaţională a principiilor de autodeterminare a popoarelor, în baza celor 14 puncte ale lui Wilson, Lordul Balfour a preconizat într'o proclamaţie, — ratificată apoi de toate statele mondiale şi de Liga Naţiunilor — pentru fondarea unui „*Cămin naţional evreesc*" în Palestina.

Politica făţişe a Angliei a fost foarte practică, căci pe lângă faptul că-şi putea asigura prietenia unui popor inteligent la

Tipuri de arabi din Palestina, din acei cari s'au dedat la recentele masacre, făcându-şi târguelile la târgul din Ierusalim. Caracteristica lor sunt burnusurile albe şi turbanele.

Canalul de Suez, dar putea să transforme o paragină într'o ţară mănoasă, de mare viitor.

ADMINISTRAŢIA PALESTINEI

Primul înalt comisar al Angliei, — care are gradul echivalent cu cel al unui guvernator, a fost *Sir Herbert Samuel*, care era de origine evreu.

Tip de arabă

Inaltul comisar britanic este numit pe termen de cinci ani şi îşi numeşte guvernul şi înalţii funcţionari administrativi, numai din cetăţeni englezi.

In Palestina trăesc 590.000 arabi, 154.000 evrei şi circa 90.000 creştini. Funcţionarii de

---

(Urmare din pag. III-a)

dela aparate. Asistentul îngălbeni. Păru că observa abia acum prezenţa mea.

„Nu te atinge de aparat" îmi strigă el.

„Ba nici prin gând nu-mi trece", fu răspunsul meu şi începui să învârtesc o manivelă, pe care tocmai o descoperisem.

Dintr'odată, el sări la aparat şi învârti înapoi manivela. Eu o învârtiam înainte, el înapoi şi tot aşa înainte şi înapoi, lupta continuă câteva secunde, până ce de-odată izbucni un uragan în jurul casei. Urmă un trăznet teribil, apoi un fulger şi zburarăm în aer.

Când m'am deşteptat din amorţeală, mi-a fost dat să asist la o privelişte nostimă: lângă mine zăcea asistentul doborât de o lovitură de piston. Nu departe de el drăgălaşa nevastă a lui Jalea se desmeticia tocmai din puzderia de sfărâmături. Când privirea-i căzu asupra bărbatului ei, care zăcea încă aţipit într'un leşin blând, îl... scuipă drept în obraz. Jalea murmură liniştit în somn:

„Aşa, foarte bine! Fiecare picătură costă gologani!"

rangul al douilea, însă, sunt în cea mai mare parte arabi, chiar în mare disproporție cu numărul populației.

POLITICA ENGLEZA IN PALESTINA

Precum am arătat mai sus, Anglia a căutat să-și stabilească un popor amic în Canalul de Suez, pe care are tot interesul să fie stăpână, dar nu putea să-și bată joc nici de interesele localnicilor muncitori ai pământului, de o mie două sute de ani.

In acest scop, arabii au fost împroprietăriți între lacul Tiberiade și Beisan, pe mai mult ca 25.000 hectare de pământ arabil.

POLITICA DE AȚĂȚARE A ARABILOR

Odată fondate, coloniile evreești au înflorit repede și țăranul iobag arab, a văzut că se poate lucra și în alte condițiuni decât cele cunoscute de el. Muncind în coloniile noui, a văzut că munca lui este plătită în bani și încă plătită bine. Când și-a manifestat însă, dorința de mai bine față de stăpânii săi, s'a început de către clasele conducătoare, politica de fanatizare a maselor în numele profetului, pe motiv că nouii coloniști vor lăsa în câțiva ani țara săracă, extrăgând pentru aurul pe care-l plătesc toate bogățiile pământului.

niile de lângă Haiffa, a făcut actele de vânzare în toată regula. Astăzi, după 40 de ani, s'au ivit niște triburi arabe din Transiordania, care reclamă posesiunea acestor pământuri, nevoind să știe de actele de vânzare încheiate acum patru decenii.

Marea Moartă, e de câteva mii de ani moartă și nici unui arab nu i-a venit ideia s'o învie într'un mod oarecare. Insă, în momentul când s'a constituit o societate anonimă pentru exploatarea sărurilor din această mare, au sărit toți șeicii cu proteste, că li se profanează Marea Sfântă.

Zidul Plângerilor **din Ierusalim**

Moscheea lui Omar

Pentru a nu jigni pe conducătorii populației arabe, guvernul englez a lăsat în vigoare vechiul regim juridic turcesc, cu foarte mici modificări moderne.

Extraordinarele fonduri adunate dela evreii din toată lumea, au fost afectate lucrărilor de canalizație și șosele, pentru uzul întregei populațiuni. La aceste lucrări însă, poporul arab a fost scutit de orice fel de impozit.

După cum se vede, englezii au căutat să facă cele mai mari înlesniri populației băștinașe ,stabilind, totodată, un status-quo al Sf. Mormânt, la Erusalim și împrejurimi.

Arabii au și o pătură cultă, formată din tinerii familiilor stăpânitoare, cari își fac studiile la universitățile din Beyruth și Alexandria (Egypt). Toate ziarele arabe din Haiffa, Iaffa, Erusalim și celelalte orașe, au început ațâțările pe tema de mai sus, și în special pe tema religioasă. Se crede că în aceste ațâțări la masacre, a avut partea sa de intrigă și Monseniorul *Barlasina*, nunțiul papal la Erusalim. Cele mai neînsemnate motive au dus la certuri între cele două popoare și vom menționa numai trei din aceste cazuri.

Când Baronul Rotschild a cumpărat colo-

ZIDUL PLÂNGERILOR DIN ERUSALIM

Al treilea și cel mai important motiv de ceartă, dela care au început incidentele sângeroase, este disputa pentru Zidul Plângerilor. Foarte puțini știu, însă, ce este acest zid și care este importanța lui în fricțiunile dintre cele două popoare.

Pentru a înțelege mai bine cele ce urmează, rugăm pe cititorii noștri a examina fotografia acestui zid, pe care o reproducem.

Zidul Plângerilor, este ultima rămășiță a celui de al douilea templu iudeu. In fața lui se află o piațetă de 25 de metri lungime pe 4 lățime. Această piațetă este înconjurată din două părți de proprietăți arabe și are o singură intrare.

Aci se adună în fiecare Sâmbătă sau sărbătoare mare, evreii din Erusalim sau pelerini din toate părțile lumii, cari vin să-și plângă aci durerile. Acest drept l-au avut evreii de secole, însă de câțiva ani, de când coloniile au ajuns la înflorire, au început fricțiunile între cele două popoare și pe această temă. In dosul acestui Zid al Plângerilor, se află **Moscheea lui Omar**, exact pe locul unde înainte se afla templul iudaic

apoi templul *Elia Capitolina*, clădit de împăratul roman Adrian şi în urmă o monumentală biserică ortodoxă ridicată de împăratul Bizanţiului Constantin cel Mare.

Anul trecut, arabii au început construcţia unui minaret (locul de unde se fac chemările musulmanilor la moschee), chiar deasupra Zidului Plângerilor, voind prin aceasta să jignească cultul ebraic, căci ridicarea lui ar fi însemnat ca evreii să se închine implicit unui minaret. Insă, în urma protestelor populaţiei evreeşti, construcţia a fost interzisă de autorităţile engleze.

S'a căutat, apoi, alt motiv pentru a da loc la certuri, arabii încercând să facă o nouă eşire din piaţetă, opusă celei actuale. Acest proect pus în practică de arabi, a transformat locul sfânt al evreilor, într'o piaţetă obişnuită, unde lustragii şi vânzătorii de fructe şi-au făcut imediat apariţia, lucru care era strict interzis înainte.

Evreii au mai cerut ridicarea unui altar pe această piaţă, pentru a da un fast mai mare rugăciunilor, la care arabii s'au opus din răsputeri, câştigând procesul în faţa autorităţilor britanice.

La solemnităţile evreeşti din anul acesta evreii cari-şi făceau rugăciunile la Zidul Plângerilor au fost loviţi cu pietre de trecătorii arabi, iar la riposta tineretului evreu, s'a încins un măcel în toată regula. Trupele engleze erau în număr foarte mic şi nu s'au putut opune miilor de arabi localnici şi din satele răsculate.

Apoi măcelul s'a întins în toată ţara făcând victime numeroase la Hebron, — unde a fost un adevărat pogrom,— locuitorii evrei fiind pur şi simplu masacraţi cu ciomege, buzdugane şi cuţite. Intr'o singură casă au fost ucise 18 persoane. La Safed şi

Vedere generală a Ierusalimului

în alte localităţi au fost lupte grele şi spiritele n'au putut fi potolite încă, cu tot ajutorul militar trimis de englezi.

Intreaga lume civilizată a condamnat politica de duplicitate a Angliei, care n'a înţeles să asigure liniştea şi ordinea într'o ţară bântuită de patimi religioase, mai cu seamă că se ştia că Vaticanul nu vede cu ochi buni înrădăcinarea sionismului în Palestina.

In orice caz, însă ambele popoare fiind de rasă semită, nu poate fi vorba de antisemitism, ci totul se poate intitula cu multă dreptate antisionism.

Evenimentele sunt, încă, în curs.

LIVIU MIRON

Părul lung sau părul scurt

Se institue o anchetă pentru a se cunoaşte părerea Doamnelor şi Domnişoarelor, care este viitorul coafurei femenine.

Se va menţine părul tăiat sau revine părul lung (coadă)?

In răspuns se va indica dece sunteţi pentru păr lung sau scurt.

Participantele iau parte la un premiu constituit din 25 abonamente gratuite cu dreptul la serviciile de coafură, manicure şi tuns.

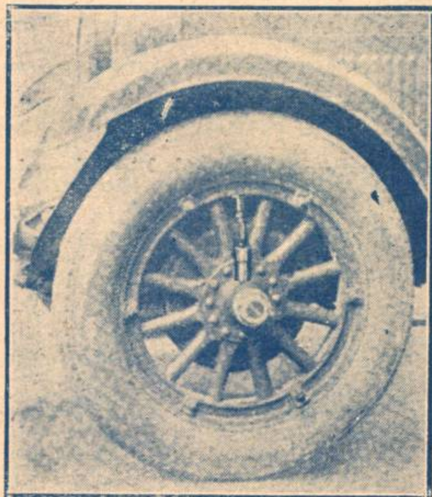
Răspunsurile se vor adresa până la 15 Octombrie corent la

Frizeria BEER, Moşilor, 53

Curiozități științifice

CAMERĂ DE AUTOMOBIL CU POMPARE AUTOMATĂ

Acest rezultat se obține grație adaptărei unei pompe pneumatice la roțile automobilelor care pompează în timpul mersului aerul necesar. Pompa este legată direct la supapa camerei printr'un tub de cauciuc și acționată de un excentric prin învârtirea roței.

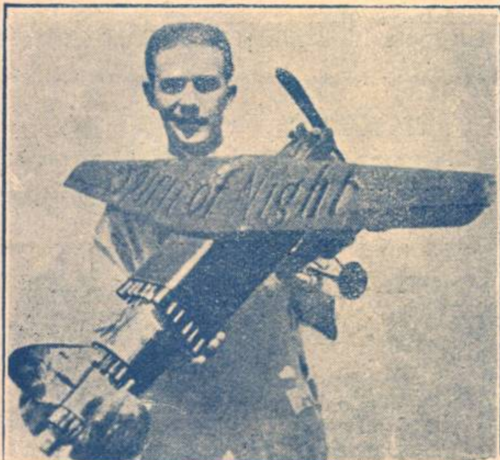
Un filtru de aer prinde toate necurățeniile din aer, iar o supapă de supraprsiune împiedică depășirea presiunei maxime. Această presiune de-altfel poate fi regulată după voe, în raport cu împrejurările. Așa de ex. pe străzile cu pavagiile moale sau umed, camera poate fi lăsată mai liberă, pentru a mări suprafața de frecare.

Camerele neîndeajuns de pompate au o viață mai scurtă și devin adesea o cauză de accidente pentru mașină. Grație invenţiunei pompei automate se asigură astfel în permanență pomparea completă a camerelor, în orice condițiuni.

AEROPLANUL RACHETĂ

Un inventator american din California a construit un aeroplan rachetă cu care speră să poată străbate o distanță de 1000 mile pe oră.

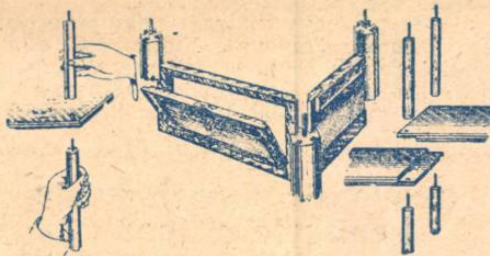
Motorul avionului este prevăzut cu 86 de proectile de rachetă. Aeroplanul fără dispozitivul de rachetă, are o viteză de 100 de mile pe oră și numai grație introducerii acestui dispozitiv, dobândește o iuțeală înzecită.

Ilustrația reprezintă pe inventator ținând în mână modelul său.

MOBILE CARE SE FAC, SE DESFAC ȘI SE PREFAC IMEDIAT

Ilustrația noastră reprezintă mobilierul unei sufragerii destul de prezentabile. Ei bine, toate mobilele acestei camere sunt compuse din piese foarte simple, care se montează imediat și cu ușurință de orice profan, cu ajutorul unui sistem comod de îmbinare. Grație acestui principiu și având în față desenuri de-altfel destul de simple,

se poate realiza orice mobilă dorim, dela simpla etajeră până la cea mai complicată mobilă modernă. Toate au acelaș sistem de compunere și îmbinare. In alăturatul desen se poate vedea în stânga modul de fixare a unui panou între doi

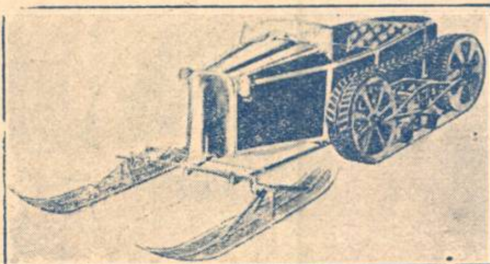
susținători verticali, în dreapta cum se poate prelungi o masă iar în centru un panou plin și un panou deschis, montat în șanțurile pieselor de legătură.

Cu ajutorul acestui sistem, fiecare va putea nu numai să-și construiască orice mobilă, dar chiar s'o și prefacă, după nevoie, repede și eftin. In cazuri de mutare, tot mobilierul poate fi demontat în mai puțin de o oră în piesele lui și expediat prin poștă, în câteva pachete, la noua locuință, unde este din nou remontat.

UN NOU MODEL DE AUTOMOBIL-SANIE

Este vorba de un model construit de inginerul rus A. P. Kousine și destinat în special pentru străbaterea regiunilor înzăpezite din nordul Rusiei.

Această mașină este acționată de o

bandă de transmisie, specială, sistemul de roți din spate posedă un motor de 20 H. P. și atinge 33 kilometri pe oră. Axa din față este echipată atât cu roți cât și cu tălpi de sanie, pentru a aluneca cu ușurință în ținuturile acoperite cu zăpadă.

CUM SE POATE FOTOGRAFIA O MASĂ CU JUCĂTORI

In afară de aparatele fixate pentru înregistrarea fotografiilor sau a filmelor, technica fotografică dispune încă de un dispozitiv foarte ingenios, constând într'o cameră fotografică deplasabilă după voe. Aceste aparate permit înregistrări de imagini în unele cazuri speciale. Ilustrația noastră reprezintă unul din aceste cazuri. E vorba de filmat o întreagă societate reunită în jurul unei mese rotunde de cărți de joc, în așa fel în cât toți jucătorii să apară limpede și repede pe ecranul de proecție în cursul jocului. Pentru aceasta camera fotografică este așezată pe un

braț și rostogolită pe masă întocmai ca un carusel. Operatorul deplasează camera în toate direcțiile cu ajutorul unei pârghii lungi pe care se află încolăcită și sârma electrică, cu curentul motorului ce învârtește manivela aparatului de filmat. Grație acestui dispozitiv fiecare din jucători este prins cu ușurință și direct de obiectul fotografic care se perindă în fața tutulor.

Cum să ne îngrijim tenul

Deoarece am primit numeroase cereri şi rugăminţi din partea drăguţelor şi cochetelor mele cititoare de a face un articol în care să explic pe larg îngrijirile necesare unui ten iată că voi încerca, prin cele de mai jos, să satisfac pe toată lumea.

Mai întâi de toate, îngrijirea unui ten depinde de felul lui. Tenurile grase, aşa zise unsuroase, necesită o altfel de îngrijire, foarte diferită de cele uscate sau cojite.

Un ten gras nu-l vom îmbiba zilnic cu creme şi pomezi ci vom fabrica singure acasă, o excelentă apă de toiletă, care va curăţa obrazul de fard şi pudră seara.

Un pahar de vin alb, zeama strecurată a unei lămâi, totul amestecat la 1 litru apă de ploaie. Strecuraţi bine încă odată şi păstraţi la răcoare. Cu această soluţie veţi şterge obrazul cu vată seara.

Pentru tenurile uscate: un pahar de lapte proaspăt un pahar de rachiu de drojdie şi amestecaţi bine.

Cu această soluţie vom debarasa obrazul seara de fard. Dacă avem de-aface cu obraji pârliţi de razele soarelui, vom face următoarea pomadă: gălbenuşul unui ou proaspăt, bătut cu lămâie.

Intins în fiecare seară pe părţile pârlite, va da efecte minunate.

Pentru tenurile uscate, zerul de la unt proaspăt sau smântâna, vor curăţa tenul de petele solare. Sucul fragilor striviţi, sucul pepenilor verzi şi sucul castraveţilor proaspeţi ajută mult şi pune pârleala pe fugă.

Vechile cochete romane îşi ştergeau obrazul cu sânge de epure. Sucul spanacului fiert, e bun deasemenea pentru pârleală. Dacă avem de-aface cu tenuri obosite, fanate, le vom trata cu aburi fierbinţi de lapte, timp de un sfert de oră. Apoi vom aplica pe obraz un tifon subţire, peste care vom plimba timp de un sfert de oră, o bucată de ghiaţă. O cremă dată apoi în strat subţire, va completa toileta.

La tenuri grase ne lipsim de cremă.

Nimic nu oboseşte obrazul mai mult ca nopţile pierdute. Umblaţi oricât prin soare, nu vă feriţi de vânt şi totuş nu veţi avea înfăţişarea crispată pe care o veţi căpăta după o noapte de dans.

Culcaţi-vă de vreme, ţineţi ochii închişi şi chiar dacă somnul întârzie, obrazul se va odihni.

Sfătuesc pe cetitoarele mele care muncesc toată ziua în birouri şi vin seara obosite acasă, să utilizeze ziua de libertate ce o au, stând în pat.

Nu e imposibil şi numai aşa vor odihni tenul surmenat. Apoi încă un sfat de mare importanţă: fiţi calme! Nimic nu dăunează obrajilor tineri ca nervii. Nimic nu dă obrazului aspectul acela pământiu, uscat, ca enervarea continuă şi un stomac defectuos. Obrazul nu e un perete pe care îl văruim la suprafaţă şi atât. Dacă sănătatea dv. e perfectă, stomacul bun şi aveţi un temperament vesel şi calm, e imposibil să fiţi altfel decât frumoase.

Şi acum să spunem ceva despre pistrui, aceşti duşmani ai frumuseţii feminine. Se spune că medicamentele şi legumele ce conţin fier, îi fac să apară. Deci feriţi-vă de feruginoase şi spanac.

Dau mai jos câteva reţete:

O parte dinctură de iod şi trei părţi glicerină, sau 250 gr. ulei de terpentină 10 gr. camfor pisat şi 50 gr. untdelemn bun. Vom pisa camfor cu ether care ajută perfect la pulverizarea lui, apoi vom fierbe totul într'o bain-Marie, o jumătate de oră.

Zerul dela unt e admirabil pentru pistrui. Soluţia următoare e eficace: 2 gr. Hidrochinonă, 100 gr. alcool camforat, 50 gr. apă de roze. Cataplasmele de făină de bob sunt indicate.

Nu înfruntaţi niciodată vântul şi soarele până nu v'aţi uns obrazul bine cu o cremă. Numai aşa scăpaţi de pistrui.

Şi acum, câteva cuvinte şi despre aşa zisul „bouton d'amour". Nimic mai dezagreabil pentru tenurile delicate, de cât aceste neajunsuri inevitabile la tinereţe.

Un stomac regulat şi o curăţenie perfectă e prima condiţie. Nu stoarceţi niciodată aceste coşuri cu unghia. A doua zi vor apărea alte 2—3 pe acelaş loc.

Luaţi odată pe lună un purgativ, de obiceiu un sulfat de sodiu. Nu mâncaţi sărături, castraveţi muraţi, gogonele sau peşte sărat. Gândiţi-vă ce delicioasă e o ceaşcă de cafea neagră, dar ce neajunsuri aduce. Beţi ceai de tei, nu obicinuit.

Trebue ţinută o dietă minuţioasă şi lungă. Dacă n'aţi mâncat într'o seară camambert sau ruşi, să nu vă închipuiţi că a doua zi veţi avea un ten de floare. Răbdarea e mama tuturor înţelepciunilor. Ţineţi dietă şi cu ajutorul a diferite reţete externe veţi ajunge la rezultate favorabile. Dar despre asta în no. viitor.

Laura

Cum s'a rezolvat criza după desfiinţarea poligamiei în Afganistan

Se ştie că reformele occidentale pe care regele Amanulah le-a introdus în Afganistan şi în special desfiinţarea poligamiei, l-au costat chiar tronul.

A fost o luptă teribilă între femeile din harem. Nici una nu vroia să-şi părăsească bărbatul comun.

Unul dintre miniştri avu o idee fericită: Comandă la Paris o mare cantitate de ciorapi de mătase pură „Trei Coroane", cunoscuţi la Paris drept cei mai fini, actualmente. Şi cadânele se liniştiră.

RECTIFICARE

Din eroare a apărut în No. 36 al revistei la anunţul Bourjois No. de telefon în loc de 334/03 cum trebuie să se citească.

De vorbă cu „Miss Strand" d-ra Mary Dumitrescu

CA ŞI AFRODITA care s'a născut din spuma valurilor mării noua „Miss" s'a născut din valurile mulţimii entuziaste care venise să sărbătorească la Strand cele două frumuseţi.

Acel copil capricios şi anonim, „mulţimea", şi-a desemnat un nou idol şi domnişoara Dumitrescu era cea mai indicată pentru această favoare.

M'am dus acasă la dânsa, ca s'o rog să-mi spună ceva pentru cititorii „*Realităţii Ilustrate*". Maşina opreşte în faţa unei case albe şi curate. Domnişoara Dumitrescu mă întâmpină râzând: ghicise scopul vizitei mele! Mă invită să stau în camera în care îşi depăna întotdeauna visurile ei de fecioară, cameră aranjată cu mult gust, plină cu perne şi broderii în stil românesc, produsul mâinilor ei. In colţ, pe divan, un vraf de cărţi şi reviste, unde remarc, cu multă satisfacţie, câteva numere din revista noastră. Mary îmi surprinde privirea şi zâmbeşte:

— „O cetesc cu multă plăcere căci e o revistă care satisface cerinţele celui mai

Fotografia d-rei MARY DUMITRESCU „Miss Strand 1929"

pretenţios cetitor, fiind, totodată, accesibilă şi marelui public."

Ii mulţumesc măgulit şi o rog să-mi spună ceva despre viaţa ei.

— „Sunt născută în Bucureşti, în anul 1913. Am urmat şcoala „ortodoxă" până în acest an, ca internă. Vedeţi deci că nu pot să vă spun prea multe lucruri interesante. Timpul liber mi-l petrec totdeauna între cărţi şi reviste. Ador cititul care, după mine, împreună cu muzica, formează o deplină hrană sufletească."

— „*Ce autor preferaţi?*"

— „Intre primii Verlaine, pentru că în general îmi plac mai mult versurile. Dintre autorii nordici, pe Strindberg şi Ibsen".

— „*Cântaţi la vre-un instrument?*"

Tocmai atunci, intră mama Mary-ei, care, auzind întrebarea mea, îmi spuse repede:

— „Da, cântă la pian şi încă foarte bine!"

— „*Cari sunt compozitorii d-v preferaţi?*"

— „Chopin şi Beethoven, dar mai ales compozitorii ruşi Rachmaninoff, Balakiriew şi Korsakoff".

— „*Aţi mai luat parte vreodată la un concurs?*"

— „Nu, niciodată".

— „*Intenţionaţi să vă prezentaţi în primăvară la concursul „Realităţii Ilustrate?*"

— „Nu ştiu, poate da, în orice caz trebue întâi să vedem ce o să zică tata, care nu ştie încă nimic din toate acestea."

— „*Bine dudue, dar aveţi multe şanse şi apoi nu v'ar tenta un vo'aj la Galveston, urmat de atâtea festivităţi?*"

— „Dacă am concurat aci la Strand, sau dacă aş lua parte la concursul revistei dv. am făcut-o şi aşi face-o numai pentru cultul frumosului. Nici odată nu m'aş gândi să întrebuinţez darurile dela natură, pentru a-mi creea un viitor.

— „*De exemplu, nu v'ar tenta să deveniţi artistă de cinema??*"

— „Nu, niciodată cu toate că cinematograful îmi place foarte mult."

— „*Care artist vă place mai mult?*"

— „John Barrymore şi John Gilbert."

— „*Şi care artistă?*"

— „Greta Garbo."

— „*Care sunt năzuinţele dv.?*"

— „Năzuinţele mele? Ce v'aş putea spune? Nu sunt încă complet formată, ca să ştiu eu singură precis ce vreau, aş dori însă să duc mai departe renumele familiei mele de buni români şi gospodari."

— „*MISS UNIVERSE" vă place?*"

— „Da, foarte mult. La Strand mulţi strigau: „Magda, tu eşti mai frumoasă". Ori o făceau din patriotism, ori nu s'au uitat cu atenţie la „Miss Universe". Lisl Goldarbeiter e o frumuseţe pe care o admiri abia după ce te uiţi cu atenţie la ea. Nu frapează, pentru că nu e o frumuseţe feminină. E o frumuseţe îngerească. E o pictură, cum a-ţi spus'o într'un articol al revistei dv."

— „*Când aţi concurat la Strand, aţi avut emoţii?*"

— „Când am trecut pentru prima oară pe estradă, am avut emoţii, apoi însă, nu."

— „*Aţi avut încredere în reuşita dvs?*"

— „Drept să vă spun, nu m'am aşteptat la sucesul pe care l-am avut. Dealtfel, juriul format din cele două „miss"-e, mi-a arătat o deosebită preferinţă, pentru care le rămân îndatorată. Trebue să mulţumesc totodată direcţiunei Strandului, care a organizat frumoasele serbări unde am fost încoronată."

— „*V'aţi gândit vreodată la căsătorie?*"

— „Sunt prea tânără, domnule, ca să mă gândesc de pe acum la o căsnicie. Ideal? Ca orice fată, privesc căsătoria ca pe un vis frumos, din care n'ai mai vroi să te deştepţi... Dar, până atunci..."

Fotograful începe să dea semne de nerăbdare. E într'adevăr târziu şi dacă nu vom profita de ultimele raze ale soarelui rămânem fără fotografia frumoasei noastre interlocutoare.

Odată clişeele luate, ne despărţim de cea mai frumoasă vizitatoare a Strandului, cu regretul de a nu-i putea auzi mai departe ciripitul.

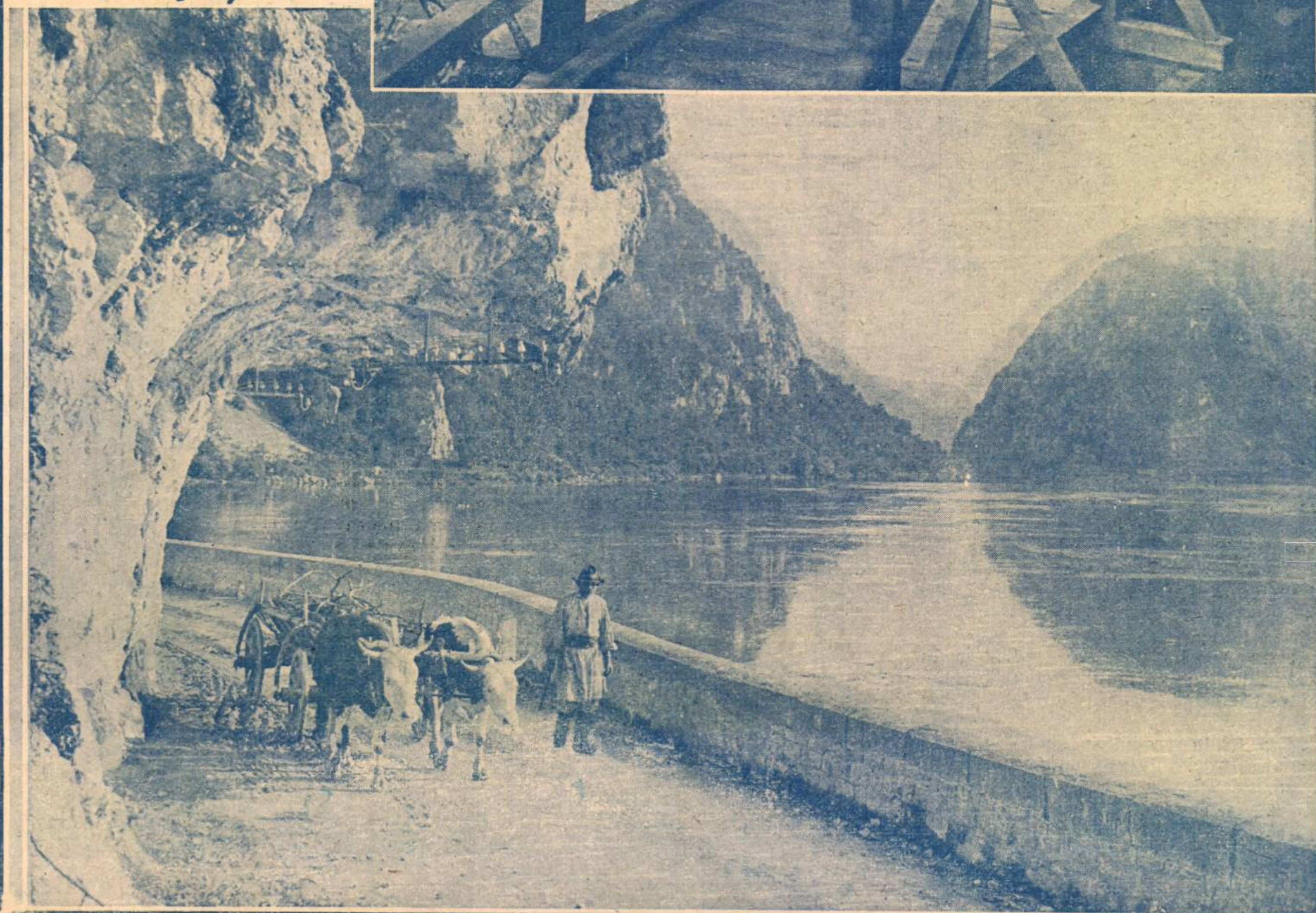
SANDU B. FLOREA

România pitorească

Minunatele priveliști pe care le oferă ochiului care știe să vadă, colțurile pitorești ale țării noastre, sunt neîntrecute.

Înfățișăm publicului două vederi luate pe valea Cernei și la Porțile de Fer, de către dibaciul nostru fotograf și care sunt adevărate picturi fotografice.

SUPLIMENT

Expoziţia Internaţională de Radio din Parcul Carol

— Câteva aspecte —

S'a vorbit deseori în presă de felul ruşinos în care ne înfăţişăm la expoziţiile internaţionale.

In genere, nu s'a înţeles la noi, rostul, sensul şi specialitatea, mai ales, a unei manifestări în care se înfrăţesc popoarele.

La toate expoziţiile, dar absolut la toate, fie că era o expoziţie de maşini, de presă sau de agricultură, am expediat... scoarţe olteneşti!

Organizatorii expoziţiei din Parcul Carol, cari au chemat străinii, să ne cunoască şi să ne aprecieze, ne-au oferit o satisfacţie deplină. Nu numai că au reunit dintr'o ma-

D. ING. N. CARANFIL
comisarul Expoziţiei

nifestare impozantă, tot ceeace ştiinţa şi arta radiofonică au creiat, dar au reuşit să prezinte lucruri excelente, de la arhitectura pavilioanelor până la cel mai mic amănunt technic de interior.

Expoziţia a fost aranjată cu pricepere, cu inteligenţă, cu gust şi cu artă.

Se cuvine să însemnăm cuvinte de omagiu pentru neobosiţii organizatori: inginerul N. Caranfil, comisarul general, un om care îmbină energia cu eleganţa, Ştefan Tătărescu, căpitan Gudju, pentru „Liga apărării Naţionale", pentru Societatea de radiodifuziune şi pentru oficialitate.

D. general CIHOSKI, ministru de război şi **d. DEM. DOBRESCU,** primarul Capitalei la inaugurarea Expoziţiei

Mişcarea radiofonică românească se alătură, odată cu punerea în funcţiune a marelui post de la Băneasa, radiofoniei europene şi trebuia să oferim străinilor un prilej de cunoaştere mai apropiată şi mai înţelegătoare.

Radiofonia merge înainte cu paşi mari şi urmările nu vor întârzia să se arate, aşa cum atât de frumos a spus primarul Capitalei, la inaugurarea expoziţiei:

„Putem să prevedem chiar astăzi consecinţele sociale ale transmisiunii sunetelor şi imaginilor.

Poşta şi telegraful vor fi obligate să creeze serviciul special al ilustraţiunilor, pentru transmiterea fotografiilor şi reproducerea operelor de artă. Jurnalul radiofonic va ameninţa în curând jurnalul scris.

Din fiecare punct al globului pământesc vom putea să asistăm la spectacolele, la scenele şi la evenimentele lumii întregi, cu culorile, cu sunetele şi cu viaţa lor reală.

Pământul se va strânge, popoarele se vor apropia şi se vor înţelege din ce în ce mai uşor.

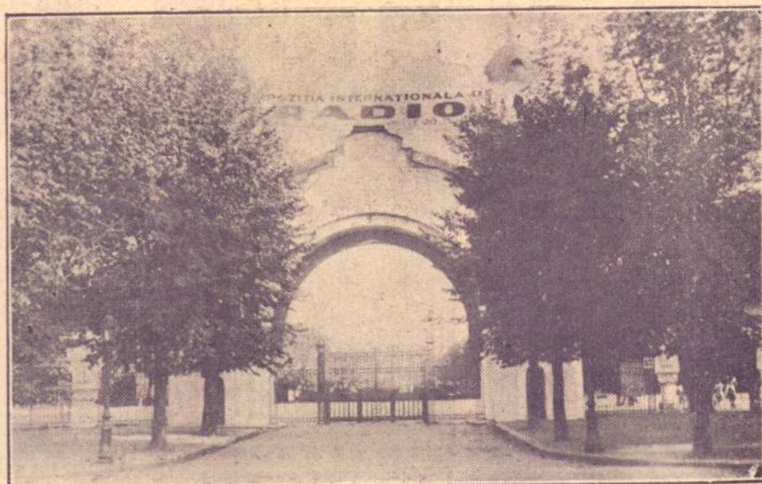
Satele şi oraşele vor fi datoare să facă

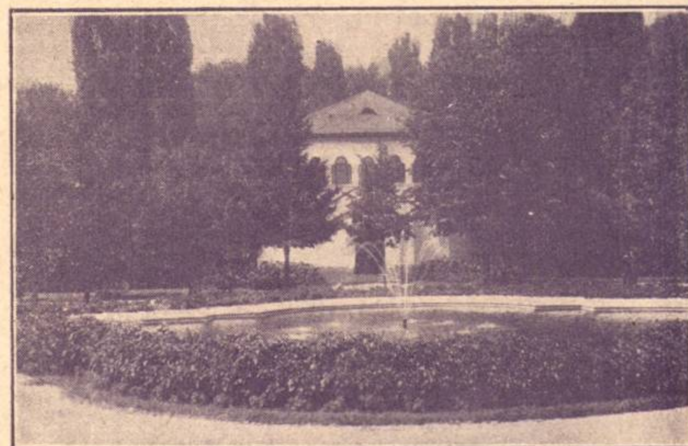
D. ST. TĂTĂRESCU
Delegatul „Ligei Apărării Naţionale"

apel la acest nou instrument de cultivare a maselor. Cinematograful şi radiodifuziunea vor revoluţiona educaţiunea şi instrucţia şcolară şi socială. Radiodifuziunea va fi mai cu seamă de mare folos, acolo unde o instrucţiune defectuoasă a lăsat să domnească analfabetismul.

Lecţiunile, programele, conferinţele, ser-

Intrarea în Parcul Carol

Pavilionul Radio M.

1

2

3

6

7

Vizita principelui-regent Nicolae la Expoziţia Internaţională de Radio

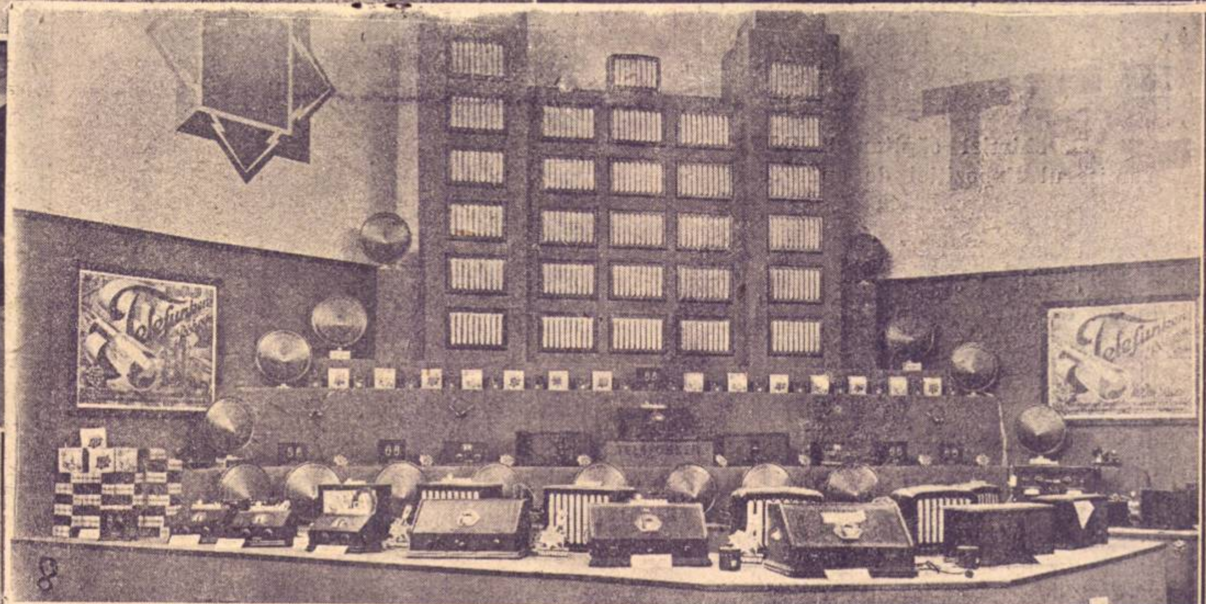
1) Prinţul regent Nicolae la pavilionul Radio-Militar. 2) Prinţul regent Nicolae părăsind pavilionul **„Tungsram-Standard“.** 3) Intrarea în Parcul Carol. 4) Prinţul regent Nicolae la pavilionul **„Triotron“.** 5) Vizita prinţului regent în pavilionul **„Atwater-Kent“** al întreprinderei **„Radio-Electrica“** din Capitală. 6) Prinţul Nicolae înconjurat de d-nii: inginer Caranfil, St. Tătărescu, căpitan Gudju. 7) Paviilonul **„Philips.** 8) şi 9) Două vederi luate la standul **„Telefunken“.**

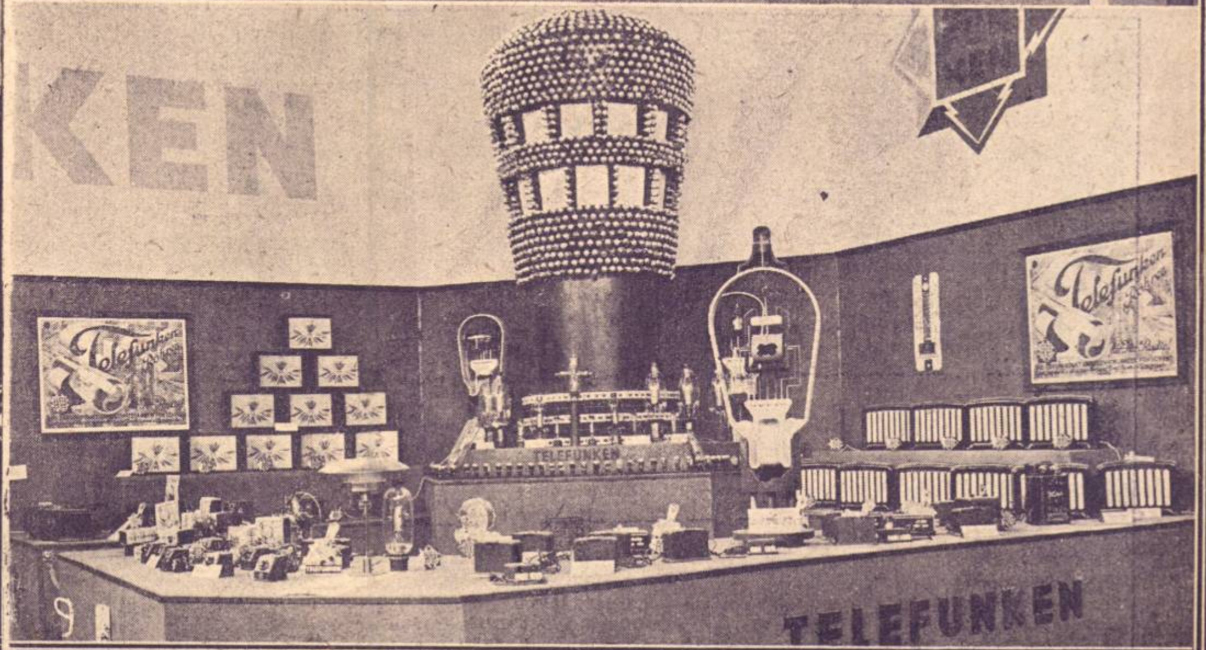

ERNAȚIONALĂ DE
DIO
TRICITĂȚII 1-20 SEPTEMBRIE 1929
ȘTIINȚĂ
PRICEPERE
VOINȚĂ
CULTURĂ

4

ORI-CAT AI FI DE EXIGENT
ATWATER KENT E
ATWATER KENT
RADIO
5

LIPS
DIO

Telefunken
Telefunken
8

KEN
Telefunken
Telefunken
TELEFUNKEN
TELEFUNKEN
9

bările publice, până astăzi mecanizate și fără viață, vor deștepta un viu interes, prin colaborarea directă a personalităților reprezentative din cultura națională și străină. Putem grăbi educația politică și socială a masselor populare, prin interesul deșteptat de marii maeștri în politică, în artă, și în știință, cari vor fi văzuți și auziți când se vor adresa țării întregi.

PAVILIOANELE

Vă sfătuesc să vizitați pavilioanele ; rezervă la fiecare pas surprize interesante.

Știința și technica câștigă interesul vizitatorului, eleganța artistică a standurilor captivează ochiul.

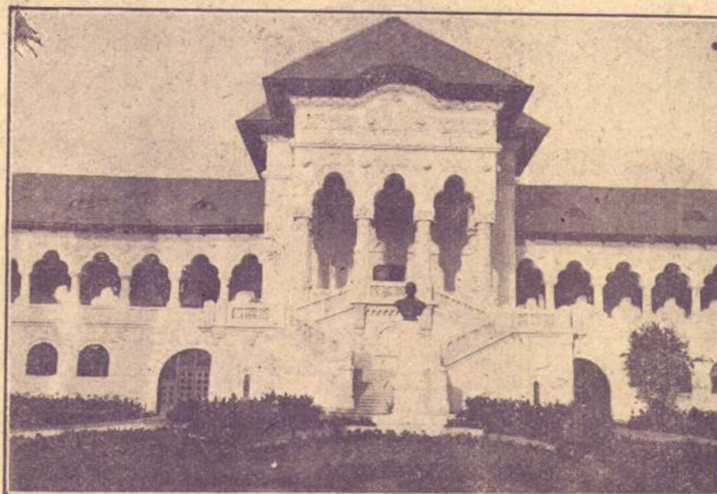

D. chimist căpitan GUDJU
comisarul Expoziției de apărare aerochimică

Parcul Carol, inundat de mulțime, de lumină și înțesat de glasurile haut-parleururilor uriașe, oferă un spectacol grandios. Pretutindeni se expun lucruri interesante. De la pavilionul militar, unde se află expoziția aero-chimică, organizată de harnicul protagonist chimistul căpitan Gudju și care prezintă o viziune impresionantă a unui viitor războí chimic, până la standul aparatelor construite de amatori, în toate colțurile se văd lucruri excelente.

Dar ceeace dă Expoziției un aspect grandios, sunt pavilioanele ridicate de marile uzini de radio din străinătate. Firme mondiale au descins în capitala țării românești, ca să prezinte publicului nostru tot ce geniul technic a creiat în ramura telefoniei fără fir.

Astfel uzinele „Philips“ din Olanda ne prezintă în pavilionul cu acelaș nume aparate de radio, difuzoare și alte materiale de cea mai desăvârșită perfecțiune.

Pavilionul Radio A.

Casa „Telefunken“ din Berlin a instalat în pavilionul Radio M. o expoziție a tutuor produselor sale. Aranjată în stil mare și grandios expoziția „Telefunken“ produce o impresie excelentă.

In acelaș pavilion „Energia“ expune fabricatele „Baltic“, „Amplion“, etc. foarte apreciate de cunoscători.

Un pavilion care reține mult atenția vizitatorului este pavilionul „Tungsram Standard“ care expune aparate americane.

In pavilionul „Reșița“ întreprinderea „Radio Electrica“ expune renumitele aparate „Atwater-Kent“ și „Ducretet“; firma „Radionel“ expune produsele „Sfer“, „Safar“, „Unic“, etc.

Un pavilion simpatic, așezat la marginea lacului este acela al casei „Triotron“, care fabrică lămpi de radio și haut-parleure minunate.

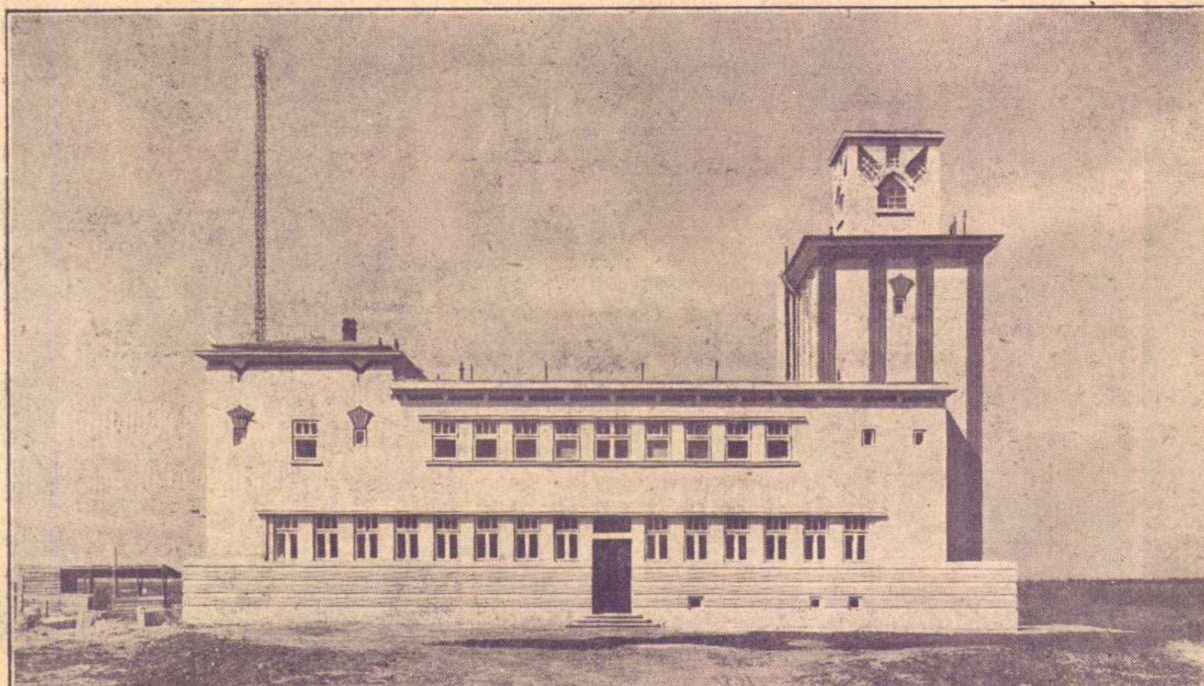
Acei cari se interesează de aproape de expoziția de radio și de radiofonie în general, vor găsi în ziarul „Radio și Radiofonia“ descrieri amănunțite despre expoziție și evenimentele care interesează pe radiofoniști.

Noi am scris rândurile de față, deoarece considerăm că expoziția de radio ese din cadrul expozițiilor obișnuite și fiindcă socotim că sforțările ce s'au depus pentru realizarea acestei manifestări, merită a fi luate în seamă.

4021 SORMAT

Pavilionul Radio-Militar

Marele post de emisiune dela Băneasa, construit în ultimul timp și înzestrat cu cele mai moderne instalațiuni, a cărui funcționare e menită să dea un mare avânt radiofoniei în țara noastră.

Strandul Kisseleff

O concurentă.

Miss Universe și Miss România patronând concursul.

năvala publicului

Vremea caldă continuă și publicul este astfel nevoit să caute răcoarea și viața în aer liber, care nicăeri n'o găsești mai bine decât la Strandul Kisseleff.

Fotografiile pe care le reproducem aci, înfățișează câteva aspecte dela recentul concurs de frumusețe care s'a ținut la Strand.

In dreapta mijloc; fotografia și autograful D-rei Mary Dumitrescu Miss STRAND.

altă concurentă

Jandarmii mențin cu greutate ordinea.

Poşta Laurei

BANCARA GALAŢI. Pentru închiderea părului receta de la Vania. Pentru creşterea grabnică nu există. Părul creşte normal un cm. pe lună. Nu cunosc compoziţia cremei ce mă întrebaţi. Crema mea e bună, încercaţi. Pentru fricţii veţi pune 20 gr. Tra de Benzoe la un litru de apă. Sau alcool de Lavandula o parte şi trei părţi apă de roze.

I. M. Adresaţi-vă unui doctor din Bucureşti, specialist pentru plămâni.

CRISTIAN. Crema mea în care aţi pus 5 pic. de Perhidrol, ţinută la rece.

SUZANA DORIN. Utilizaţi gonima argentina care fixează părul. Pentru nas ca la Pavelescu din revistă. Pentru întrebarea No. 2 e foarte greu, Nu se poate tăia vârful limbii. Numai câteva şedinţi cu un medic specialist vă vor folosi.

AMATOAREA AVIAŢIEI. Exact ca la Musceleanca din revistă.

SALOMEA. Smulgerea părului cu penseta sau mai bine electroliza la un institut de frumuseţe e eficace. Pentru a avea părul negru, utilizaţi Eau Salée negru sau Rapid Barasch.

COCUŞOR URÂTĂ. Şi ff. pretenţioasă care îmi pune nu mai puţin de cinci întrebări când ştie că nu răspund de cât la 2. Deci merg la alegere. Dacă aţi fost la Bucureşti de ce nu aţi făcut o vizită unui institut de frumuseţe care vă aranja sprâncenele şi genele minunat. Opriţi săpunul. Utilizaţi aburii de lapte ferbinte şi apoi ghiaţă. Utilizaţi crema mea. Pentru închiderea părului ca la Vania.

O BRUNETA DRAGALAŞE. Nimic de cât regimul dela Etileu din revistă. Ce fel de regim şi câtă vreme l-aţi ţinut Dv.? Nu există operaţie pentru ceia ce vreţi Dv. Apropos de ridurile de pe pântec, aveţi vreun copil?

DOLY SISTERS. Utilizaţi soluţia Sabouraud de 3 ori pe săptămână. Pentru petele cele roşii utilizaţi zerul de unt, iaurtul sau glicerina părţi egale cu lămâie şi apă de roze.

ESMERALDA. Contra înegririi este minunat zerul rămas de la alegerea untului. Dv., cum sunteţi la ţară, îl căpătaţi foarte uşor.

OLGUTA. Utilizaţi: Ceară albă 10 gr. Cetaceum 20 gr. Ulei de vaselină 50 gr. glicerină 20 gr. apă de roze 10 gr.

BUNICUŢA. Cauza că nu vi s'a răspuns până acum sunt cele 280 de scrisori care le-am avut înaintea Dv. Intrebaţi acum ce doriţi să vă răspund şi veţi fi satisfăcută.

DORA. Drăguţă Dora fă şi mata exact ca Musceleanca din revistă. Duşuri reci locale, adică stând aplecată mult pe lighean veţi scurge un burete mare îmbibat cu apă foarte rece, pe fiecare sân în parte.

TEREZA N. Pentru că a trecut prea multă vreme de atunci recurg tot la ajutorul revistei. Pentru păr îl veţi spăla cu bere, cu infuzie de colocynt, cu apă oxigenată şi şofran sau cu decoct de rhevent şi ceapă. Pentru îngrăşat luaţi glicofitină. şi hemostyl Roussel în fiole. Mâncaţi bine mai ales dulciuri şi feculente. Beţi lapte mult.

CRINUL OFILIT. Nepotrivit pseudonim pentru cei 17 ani ce ai! Eşti ofilită? Cum aşa? Câte kg. ai şi ce înălţime? Să ştii că ofilirea este o chestie de îngrăşat şi de stomac sănătos. Utilizează Hidrochinonă 2 gr. Alcool camforat 100 gr. Aether 20 gr. glicerină 20 gr. pentru petele de la gură. Iar pentru faptul că aveţi coşuri: Resorcină 1 gr. Pp. alb 2. Ung emoliens 40 gr. Ichtiol 2 gr.

CYRANO. Eşti pur şi simplu delicioasă cu desenul alăturat ca să mă conving de lungimea nasului. Doctor Verea. str. Matei Milo-Bucureşti este singur în măsură să ţi-l scurteze de va fi nevoe.

ROSE MAY. Niciodată nu veţi înfrunta briza mărei fără să vă fi uns obrazul uşor cu crema: Lanolină 20 gr. apă de roze 15 gr ceară 15. Cetacum 10 gr. Ulei de parafină 40 gr. Nu este vătămător, ci dimpotrivă. La 3 zile odată utilizaţi soluţia Sabouraud: Menthol 1 gr. Alcool 100 gr. Aether 50 gr. apă de roze 50 gr. care va combate grăsimea tenului. Este eficace şi pentru porii dilataţi.

OLGUŢA. Pentru sân veţi urma cu receta de la Musceleanca din revistă. Pentru pârleală, vă veţi unge cu gălbenuş de ou, bătut bine cu iaurt şi lămâie

BAL MASCAT P. Probabil că răspunsul meu prea tardiv vă va găsi în străinătate. Totuş eu îmi fac datoria. Veţi face de 3 ori pe zi comprese foarte fierbinţi nasului Dv. apoi îl veţi tampona cu alumen crud 0,05 apă de roze 50 gr. peste care veţi pudra uşor. Tamponările le veţi face la 2 zile odată şi foarte uşor.

MIHAIL V. Iată un domn de 17 ani care vrea să aibă un obraz alb roz şi fără păr, fără ras toată viaţa. Dar bine tinere, barba şi mustăţile sunt semnele bărbăţiei. Ce, invidiezi oare obrazul eunucilor sau muscalilor? Deci lasă barba să crească şi rade-o frumos zilnic. Nu cunosc alt remediu ca să nu mai ai barbă de loc de cât... eunucia dar cred că nu-ţi convine.

HELLEU P. Soutienne Iliana, D-na Barbu, Str. Podu-Elefterie 47.

SALLY DORNE. Eau Dixor sau Crême Taki, dar creşte la loc. Pentru coşuri crema dela crinul ofilit din revista actuală.

RODICA. Luaţi Glico-Fitină. E tot ce vă trebuie. Vă veţi îngrăşa şi sânii vor reveni. Până atunci urmaţi cu duşurile reci, fricţiunile cu alcool, gimnastica.

LYLLA GALAŢI. Exact ca la Etileu care e o suferindă cam grăsuţă ca şi Dv.

ALPHA IAŞI. Nu utilizaţi săpunul ci apa de toiletă: Vin alb un pahar mic, zeama de la o lămâie şi un litru apă de ploaie. Cu această apă veţi şterge, seara, obrazul, cu vată. Dimineaţa veţi face aburi ferbinţi şi apoi apă foarte rece sau ghiaţă. Nici un fel de cremă. Pentru mâini, făina de mălai cu glicerină sau făina de migdale cu lămâie.

MIŢI MAMA DESPERATA. Exact ca Musceleanca ce suferă de acelaş neajuns ca şi Dv.

Voga pijamalei

MODA pijamalelor — altădată exclusiv întrebuințate la dormit, — ca o îmbrăcăminte confortabilă de boudoir pe plaje, sau la primi.ile fără formalități prevadă că se apropie timpul când pijamaua va constitui toale'a de seară cea mai la modă, — chiar şi pentru teatru.

Alte meleaguri, alte obiceiuri.

Câteva modele de Pyjamale, purtate de frumoasa artistă Greta Garbo

tocolare, a fost lansată de către americani. S'a dovedit că pijamalele sunt atât de practice, încât pe zi ce trece se popularizează tot mai mult.

Iată că pijamaua a început să fie zărită şi prin restaurantele elegante din stațiunile balneare şi chiar la spectacolele cinematografice sau teatrale din aceleași stațiuni.

Desenatori dibaci au sezizat îndată „voga" pijamalelor, mai ales în ceeace priveşte pe cucoane, şi au lansat o întreagă serie de stiluri, întrecându-se în bogăție și varietate. In stațiunile elegante din Franța şi Italia, a fost anul acesta o profuziune de pijamale. Moda cucereşte acum şi sobra Anglie.

La hotelurile londoneze, este ceva cu totul obişnuit să'ntâlneşti urcând sau coborând scările, cuconițe în pijama. In halluri le întâlneşti sorbindu-şi liniştite „cocktail"-urile sau luând îngheţata. La dansul care se obişnueşte seara, — natural atunci când nu sunt serate dinainte organizate, — pijamaua tronează cu pitorescul ei multicolor şi bogăţia broderiilor.

Se povesteşte chiar, că două tinere femei au bravat de curând publicul unui teatru metropolitan, descinzând dintr'o limuzină şi urcând scările teatrului spre o loje, învestmântate în elegante pijamale de mătase. Publicul nu s'a scandalizat şi nici direcțiunea teatrului n'a avut ceva de reproşat. Incidentul a fost însă mult trâmbiţat de ziare şi reporterii nu s'au sfiit să pre-

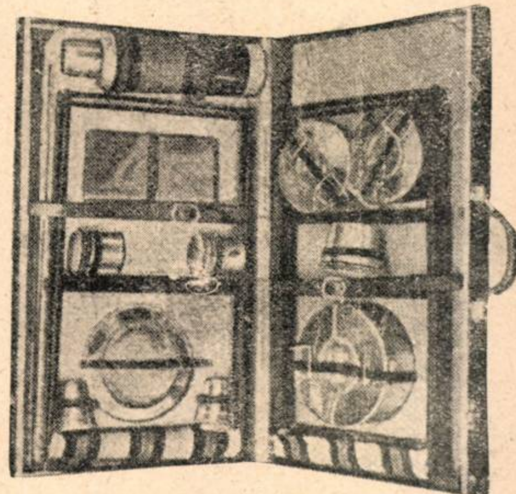
O masă întreagă într'o valiză

O instalaţie completă pentru o masă într'o excursie poate fi introdusă cu uşurinţă într'un geamantan.

Masa desfăcută

Intr'adevăr grație unei construcții speciale de demontat a diferitelor piese, tot materialul, care se vede în ilustrație, compus din

Masa invaliză

masă cu 4 picioare, 4 scaune cu spătar, tacâmuri complete pentru 4 persoane intră într'o valiză, ale cărei dimensiuni sunt 70×40×12 cm.

Dr. HUGO ECKENER

Personalitatea comandantului aeronavei „Contele Zeppelin”

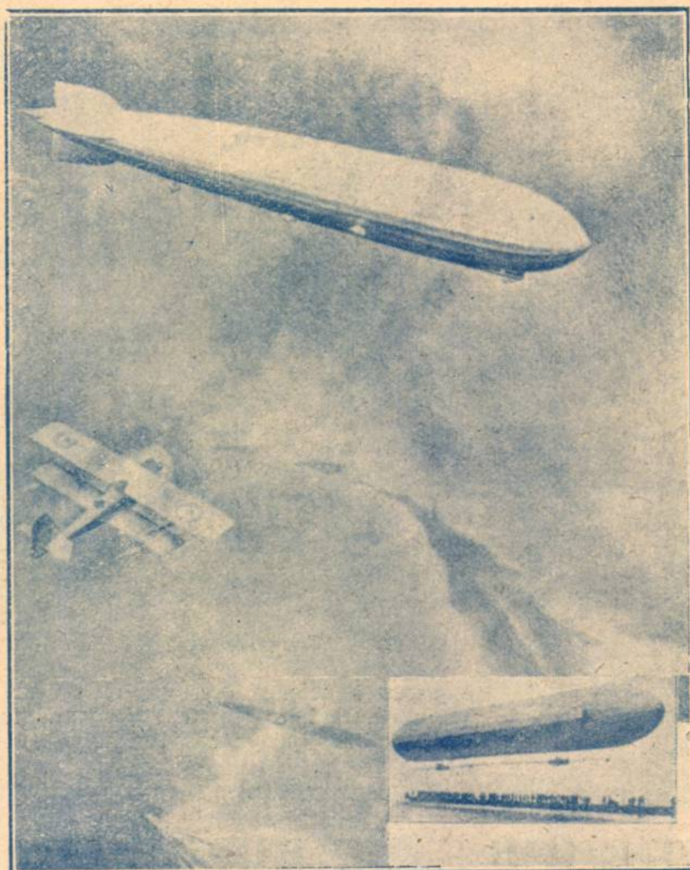
PANĂ ACUM câteva luni, se mai găsiau încă germani, cari să nu aibă încredere în dirijabile şi cari cu nici un preţ nu s'ar fi aventurat să întreprindă cu ele o călătorie mai lungă.

Acum, de când dr. *Hugo Eckener*, pilotul în vârstă de 61 ani, a dovedit în mod strălucit posibilităţile unui dirijabil, desigur că nici un german nu va mai ezita să întreprindă o asemenea călătorie.

Germanii, înaintea altor naţiuni, s'au obişnuit de multă vreme cu călătoriile aeriene. In ultimul timp, afluenţa pasagerilor la „*Tempelhof*”, vestitul aeroport berlinez, a fost mai mare decât aceea a Franţei şi a Angliei împreună, iar faţă de Statele-Unite ale Americei a fost împătrită. Nu mai este nici o noutate în Germania ca să auzi că nui tovarăş de muncă, cu care *Eckener* a conlucrat încă din vremea când era gazetar, temutul căpitan al aerului este însă destul de afabil, înzestrat chiar cu o doză de humor sănătos. In afară de cămin, singura lui preocupare este desvoltarea Zeppelinelor în aeronave sigure, pentru transportul mărfurilor şi pasagerilor pe lungi distanţe.

D-rul *Hugo Eckener* a împlinit 61 ani în ziua de 10 August anul acesta. S'a născut la Flensburg, fiu al unui debitant de tutun. In tinereţe *Eckener* n'a atras atenţia nimănui prin ceva particular. Nici-odată nu s'a observat la dânsul, manifestarea vre-unui interes pentru călătoriile aeriene. La şcoală s'a specializat şi a obţinut doctoratul în fizică, filozofie şi economie politică. S'a însurat cu fata proprietarului unei gazete din plu idioată. In acea vreme porni o acerbă campanie de presă împotriva contelui Zeppelin, campanie care trebuia să-l conducă la o completă schimbare a vieţii sale. Atacurile au fost atât de violente, încât contele Zeppelin găsi de cuviinţă că cel mai bun mijloc care să-l facă pe Eckener să le înceteze, ar fi să se împrietenească cu dânsul, căutând chiar să-l câştige pentru îndrăzneaţa idee.

S'a dovedit mai târziu că bătrânul conte a avut o bună inspiraţie. *Eckener* fu câştigat cauzei cu aceeaş pasiune cu care mai înainte lupta împotriva ei. Atât de entuziast a fost *Eckener*, încât îşi vându gazeta de provincie şi se mută la Friedrichshafen, în calitate de corespondent al ziarului „Frankfurter Zeitung”.

Zeppelinul sburând deasupra Japoniei: dreapta: **primul dirijabil Zeppelin**

Dr. HUGO ECKENER

zeci de mii de oameni îşi fac călătoriile cu aeroplanele. E într'adevăr o chestiune mult mai simplă ca germanul să cheme la telefon oficiul numit „Lufthansa” şi să-şi rezerve locuri pe vre-un *Junkers* sau *Dornier*, decât să alerge după locuri în tren. Pe lângă aceasta, o lungă călătorie aeriană nu costă mai mult decât una cu drumul de fier, mai ales că la acestea din urmă trebuiesc adăugate costul dejunurilor şi ale tichetelor speciale pentru „wagons-lits”.

Dar călătoriile cu aeronava „Contele Zeppelin”, au o cu totul altă înfăţişare. Preţul biletelor este aproape prohibitiv, iar locurile limitate la un număr destul de redus. Trebuie luat în consideraţie şi faptul că Zeppelin-ul, preferând să călătoriască în special deasupra Oceanelor, menţinea întru câtva frica călătorilor.

Astăzi însă, frica s'a risipit. „Contele Zeppelin” a devenit „primul ambasador al Germaniei”, iar comandantul ei, *Eckener*, întocmai ca şi profesorul *Einstein*, e nevoit să se apere şi să se refugieze în faţa delirantelor manifestaţii publice de simpatie.

* * *

In aparenţă, Dr. *Hugo Eckener* este tipul unui artist de comedie german; o expresie oarecum mefistofelică. După descripţiile u-

Schleswig-Hollstein şi astfel a devenit mai întâi un neînsemnat gazetar de provincie şi mai târziu obţinu un loc de seamă printre redactorii marei gazete „Frankfurter Zeitung”.

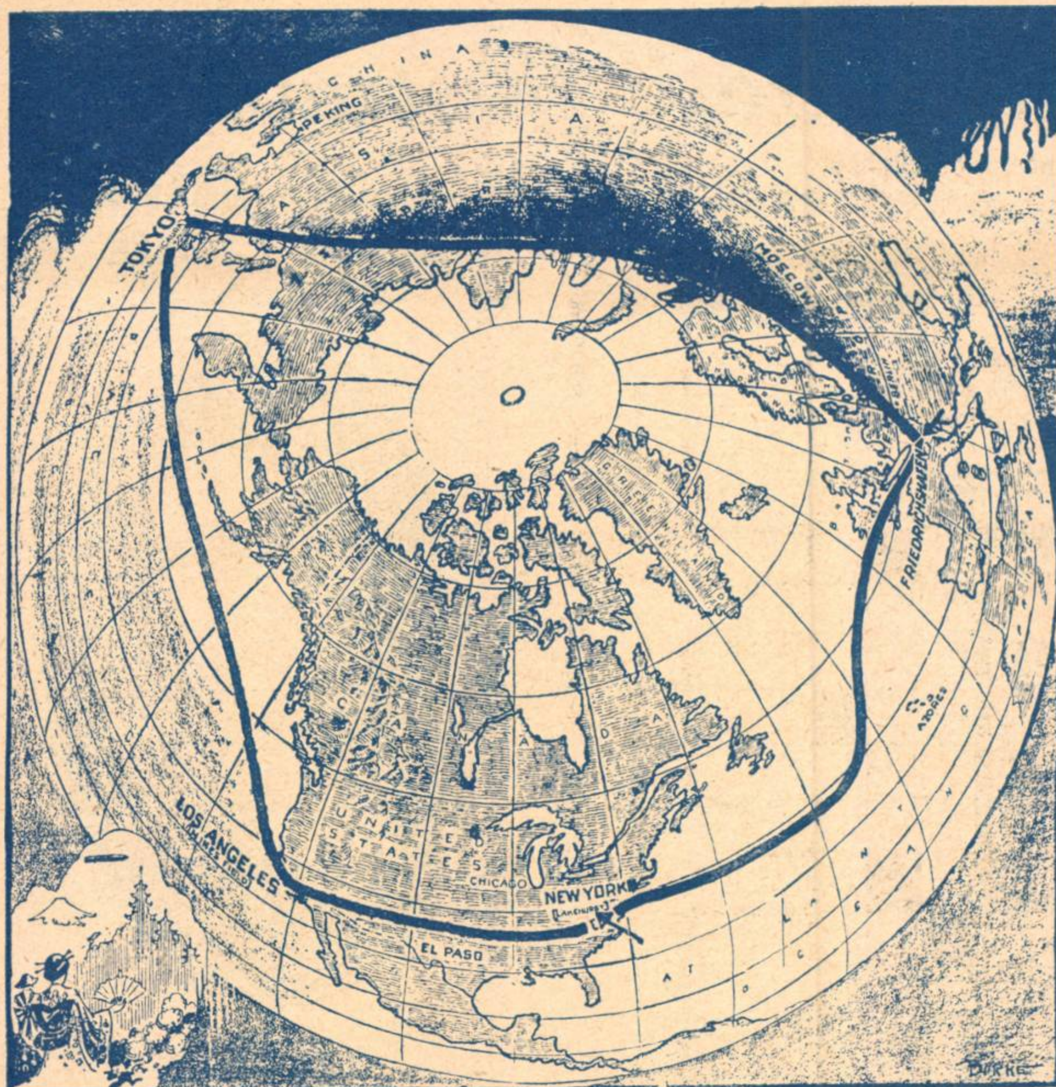
In acea perioadă de vreme, contele Zeppelin se găsia la marginea sforţărilor sale financiare. *Eckener* colabora la greaua sarcină de a găsi bani. Dar nici chiar atunci, comandantul de astăzi n'avea habar de

Copiii japonezi, aclamând Zeppelinul.

Nici chiar atunci, aviaţia nu prezenta pentru dânsul vre-un interes deosebit. Ajuns aproape la maturitatea vârstei, trebui să apară *Contele Zeppelin* cu invenţia sa, care l-a plictisit cu totul pe *Eckener*, absolut neîncrezător în reuşita invenţiei trâmbiţate. Eckener consideră ideea pur şi sim-

ceeace înseamnă pilotajul. Cu toate acestea, de foarte multe ori s'a înălţat cu baloanele, alături de Contele Zeppelin, mai mult ca un cercetător şi prieten. Eckener a fost împreună cu contele, pe primul „Zeppelin”, în toate călătoriile de încercare şi în aceea de

Linia neagră, indică drumul urmat de Zeppelin, în recentul ocol al pământului

tristă amintire, când zeppelinul a explodat la *Hechterdingen*, imediat după ce aterizase.

După acest dezastru, contele Zeppelin a dispărut cu inima frântă de durere. Fu însă repede regăsit de *Eckener* şi convins să se reîntoarcă la lucru. Amândoi n'aveau pe atunci nici o mie de mărci. A doua zi însă avură parte de o mare surpriză. Un binevoitor anonim le trimisese în dar, prin cek poştal, frumuşica sumă de 50.000 mărci. Evenimentul prezentând pe atunci o deosebită însemnătate, lumea începu să le acorde interes şi în decursul unei singure zile s'a subscris suma de un milion de mărci, pentru scopul construirii unei noui aeronave. In timpul unei săptămâni, datorită în parte şi propagandei ziaristice făcută de Eckener, s'a subscris în Germania suma enormă de 6 milioane mărci. Cu această ocaziune, *Eckener* deveni membru activ al *„Companiei Zeppelin"*, şi numai atunci, în vârstă de 40 ani, începu şcoala sborului.

Nici astăzi însă, Eckener nu posedă vre-un certificat oficial de absolvire a vre-unei şcoli de pilotaj. Abia după isbucnirea războiului mondial din 1914, s'a organizat la Friedrichshafen întâia şcoală de piloţi pentru dirijabile, graţie insistenţelor lui *Eckener*. Printre cei dintâi elevi se găsiau şi căpitanii: *Lechmann* şi *Flemming*, astăzi primul şi secundul ofiţeri pe aeronava *„Contele Zeppelin"*.

Se cunoaşte activitatea pe care dirijabilele „Zeppelin" au desfăşurat-o în vremea marelui războiu. Guvernul imperial german finanţă construirea a cât mai multor dirijabile pe care le trimitea pe câmpurile de luptă.

Un alt pas care a marcat o desiluzie în norocul lui Eckener, a fost semnarea tratatului dela Versailles. După acest tratat Zeppelinele existente trebuiau să fie predate aliaţilor.

Inainte de sfârşitul răsboiului mondial, bătrânul conte Zeppelin muri. Prin testament, conducerea şi proprietatea uzinelor care îi purtau numele, trecură asupra unui nepot. Dar şi acesta muri curând. Prin voinţa nepotului, puterea şi conducerea fură transmise direct d-rului *Hugo Eckener*. *Eckener* este astăzi, pe lângă director general al uzinelor Zeppelin şi conducătorul industriilor afiliate, printre care fabricele de motoare *Meybach* şi acelea de aeroplane *Dornier*.

Când *Eckener* luă conducerea efectivă, hangarele erau însă goale. Toate aeronavele trecuseră în mâinile aliaţilor. A doua piedică, a fost greaua situaţie financiară în care se găsia, nu numai compania Zeppelin, ci chiar întreaga Germanie de după răsboi. Nici chiar astăzi *Eckener* nu este bogat. In calitate de conducător principal, nu câştigă un salariu mai mare decât 160 mii lei pe lună. In afară de aceasta, toată averea lui se rezumă la o vilă simplă, aflătoare la Friedrichshafen, vilă care e considerată ca un fel de palat regal al casei Zeppelin.

Eckener nu găsi la început nici un credit. Băncile se găsiau ele însile în situaţii confuze. Trebuiau să intervină înşişi cetăţenii. *Eckener* lansă liste de subscripţie şi graţie acestora, marea aeronavă — cea mai mare pe care a văzut-o vre-odată, lumea — care poartă astăzi numele inventatorului Zeppelin, a putut să-şi ia sborul şi să ridice în ochii lumei prestigiul „Vaterland"-ului.

Câţiva dintre comandanţii Zeppelinelor din timpul războiului, precum şi experţi technici, printre cari şi *Lechmann, Flemming* şi *Von Schiller*, cari fac parte astăzi dintre ofiţerii de bord ai dirijabilului, deciseră să rămână alăturea de Eckener, în loc să fie tentaţi de alte căi ale vieţii. Aceşti oameni, mare parte din ei cu mult mai mari cunoştinţe technice şi experienţe aeriene decât însuş *Eckener*, oameni cari au fost în vremea răsboiului mereu sub terorizarea artileriei anti-aeriene, îşi plătesc astăzi tributul către superioarele calităţi de pilot şi conducător ale d-rului *Hugo Eckener*.

Căpitanul *Flemming*, întrebat de impresia pe care i-o face veneratul său comandant, a spus, printre altele, că Eckener posedă „un miros al aerului" într'un grad nemăsurat de mare. Se pare că dânsul cunoaşte instinctiv totul asupra curenţilor de aer şi asupra legilor de echilibru. Poate chiar „să miroasă" dinainte o vreme rea, întocmai cum o prevede cel mai desăvârşit aparat meteorologic.

Convingerea într'o completă reuşită a dirijabilelor este religia lui *Eckener*. Bătrânul pilot are acum o singură dorinţă: Să poată căpăta în Germania un „ersatz" pentru *gazul helium*, cu care îşi umple aeronava, gaz foarte scump şi care se găseşte numai prin Statele Unite ale Americei. Posedând acest gaz, Eckener este încredinţat că va fi în măsură să-şi trimiată zeppelinele în toate colţurile pământului.

Actualmente Germania are o încredere deplină şi laboratoriile ştiinţifice au început de mult timp experimentările pentru fabricarea gazului helium.

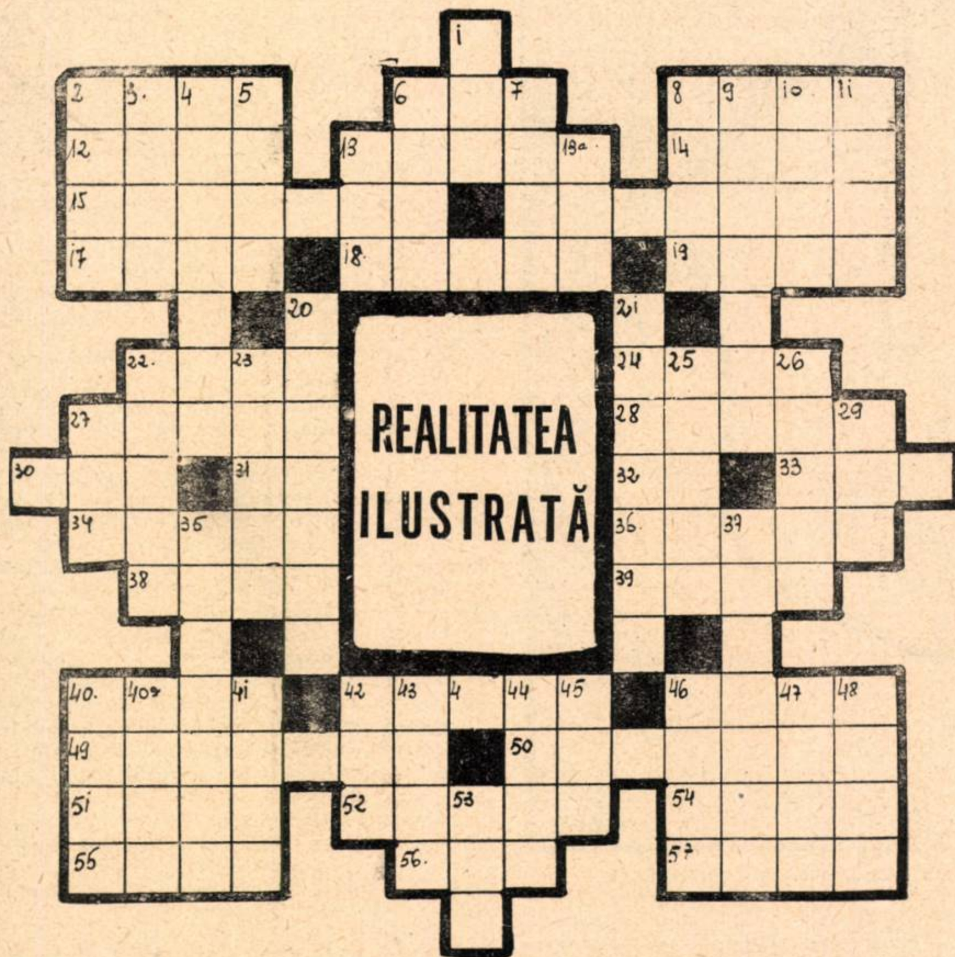
Iată pe scurt cine este comandantul „Contelui Zeppelin", despre care ziarele din întreaga lume s'au ocupat în ultima vreme. Eckener a stăruit şi a reuşit. Poate fi aşezat cu cinste printre marii eroi ai aerului.

După o călătorie încununată de succes, în luna Iunie 1929, întreprinsă deasupra Oceanului Atlantic, pe care l-a traversat spre America în timp de două zile şi jumătate, dr. *Eckener*, înapoiat în patrie, a pornit din nou să facă ocolul lumii cu aceeaş aeronavă. In ziua de 15 August a. c., „Contele Zeppelin" plecă dela aeroportul Friedrichshafen şi în mai puţin de trei zile jumătate, în sbor neîntrerupt, a ajuns la Tokio, Japonia. Manifestaţiile de simpatie, atât pentru *Eckener* cât şi pentru echipaj — ba chiar şi pentru cei 19 pasageri aflători pe bord — au luat acolo un caracter delirant. In Japonia zeppelinul a rămas câteva zile, după care a pornit din nou să străbată Oceanul Pacific, ca să atingă coasta americană. In ziua de 26 August dirijabilul a ajuns la Los-Angeles, California, de unde a pornit mai departe spre Lakehurst de lângă New-York. De acolo, a pornit din nou spre Friedrichshafen. Telegramele anunţă acum că şi acolo a ajuns cu bine. Gloria e cucerită. Ocolul pământului prin aer, a fost înfăptuit.

N. L. R.

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

JOC. No. 1 (Cuvinte încrucişate)
(15 puncte) de **SYLVIO THEOS-Loco**

ORIZONTAL. — 2) Strămoşul deslegătorilor. 6) Numele generic al cimiliturilor. 8) Gen de jocuri. 12) Vestea prezenţa. 13) Mină de fier şi aramă în Bihor. 14) Melodie (art.). 15) şi 16) Cel mai spiritual autor de cuvinte încrucişate din Franţa. 17) Roman de Kuprin. 18) Un fel de joc. 19) Fiul Venerei. 22) Mâncare. 24) Fondatorul unei dinastii arabe. 27) Oraş în Asia mică, tiz cu mine. 28) Esenţa comerţului. 30) Specie de scoici. 31) Două consoane din Sylvio. 32) Două consoane din No. 2 orizontal. 33) Râu ce trece prin Muehldorf. 34) Animal mimetic. 36) Interval de timp, când nu fulgeră. 38) Unealtă de tras rigle. 39) Specie de agată. 40) Radieră. 42) Diademă. 46) Orăşel în Franţa, lângă Creuse. 49) Intemeietorul Barcelonei. 50) Orna o problemă de cuvinte încrucişate cu figuri. 51) Luntre de transportat pietre. 52) Ezita. 54) Listă de bucate. 55) Uite! 56) Lipsit de experienţă. 57) Părintele unui popor din Siria şi Mesopotamia.

VERTICAL. — 1) Referitor la costumul lui Adam şi Evei. 2) Exişti. 3) Născoci (fig.). 4) Duşmane. 5) Personagiu dintr'o poezie de Coşbuc. 6) Lipsă de finanţe (fam.). 7) Patria havanelor. 8) Nuvelist român. 9) Cârciumar de sat (Mold.). 10) Un instrument muzical şi o monedă. 11) Insipidă. 13) Locul de refugiu al bogaţilor, în timpul verii. 13a) Post (pop.). 20) Rezolva un joc. 21) Reprezentantul spiritual al autorilor de cuvinte încrucişate. 22) Mâncare din zarzavat şi carne (Mold.). 23) Orăşel din Ardeal. 25) Cazan în care se toarnă mustul. 26) Primul autor de enigme (mit.). 27) Zahăr. 29) Nume femenin. 35) Recompensat. 37) Adevăratul nume al lui Jean-Paul. 40) Rezolva o ghicitoare (Mold.). 40a) Fluviu în Suedia. 41) Pânză de Horace Vernet. 42) Locuitor din ţara Bârsei. 43) Putere suverană (fig). 44) Interjecţie. 45) Calif. 46) Varietate de viţă. 47) Vas în care se depun voturile. 48) Poet român, mort în 1917. 53) Ultima fază a unui concurs.

N.B. — *Cuvintele dela numerele 27 orizontal, 2 şi 35 vertical, formează o veste pe care am primit-o dela „Realitatea Ilustrată".*

* * *

N.R. — *Problema de mai sus, alcătuită de laureatul concursului nostru de cuvinte încrucişate, d. Silvio Theos, este o deplină confirmare a competenţei acestuia.*

Lucrul acesta ne dă speranţa că, la un viitor concurs, ne vom apropia şi mai mult de adevăratul caracter al acestor jocuri, eminamente spirituale.

Stimaţii noştri deslegători, în special viitorii autori de cuvinte încrucişate, au ocazia ca, soluţionând jocul acesta, să se iniţieze şi mai mult în tainele jocurilor de cuvinte încrucişate.

Pe viitor nu vom publica decât colaborările care aduc câte o notă originală în acest domeniu.

GOLF DE CUVINTE
(5 puncte)
de **R. Baloşescu**-Storojineţ

Să se afle drumul cel mai scurt între două **palate**, fără a trece decât o singură dată pe aceeaş cărare.

METAMORFOZA
(5 puncte)
de **Isac Schwartz**-Brăila

Puneţi, unui butoi, un capac şi-l veţi transforma într'un personagiu mitologic.

Poşta Jocurilor

PLATON CORNELIU-Bacău. — Premiul vi s'a expediat pe adresa Liceului Militar din Chişinău. Luaţi deci măsurile necesare, pentru a intra în posesiunea lui.

Sylvio Theos-Iaşi. — Neavând un domiciliu stabil, ne este imposibil să vă expediem premiul.

Aşteptăm deci înapoierea d-voastră în Bucureşti.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Octombrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerele 36, 37, 38, şi 39 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Octombrie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7, Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

Cupon pentru jocuri
No. 38

Numele şi pronumele..
....
Adresa..

RUDYARD MULLTON

Crimele omului mecanic —

Cea mai senzațională aventură a celebrului detectiv GEX TREVOR

Pe când Ugli perora în prezența lui Khan, detectivul profitând de o clipă de neatenție a celor doi complici, se apropiase de o măsuță, lângă care sta, cu mâinile la spate. El observase că pe această măsuță se aflau mai multe flacoane. Pe una din sticluțe scria **„Uleiu special"** și din acestea Ugli bea din când în când. Pe altele citise tot felul de numiri și formule de substanțe chimice, între care și o etichetă cu:

SO_4H_2.

adică cu acid sulfuric. Or, Gex, pe nesimțite, înlocui sticluța de „Ulei special" ce se afla la îndemâna omului mecanic, cu sticluța de acid sulfuric. Ugli, confundând sticluțele din cauza substituirei, bău de câteva ori din substanța acestui acid, care desigur atacase unele piese metalice din interiorul său, și omul mecanic se deteriorase.

Ne amintim, într'adevăr, că pe când vorbia în cabină, Ugli devenise deodată mut și nemișcat. Atunci, Igor Khan evacuase cabina, și rămăsese singur, ca să repare pe Ugli.

In acel timp, Gex întinsese o cursă tătarului, chemându-l la el în cabină, unde îl doborî și-l legă. Detectivul se îmbrăcase apoi cu mantaua și șapca tătarului și eșise pe punte.

Trevor Gex se strecură până în cabina lui Ugli. Omul mecanic era întins pe jos, iar în jurul lui se aflau tot felul de unelte: era evident că Igor Khan încercase să repare mașina-umană.

Detectivul luă atunci un ciocan enorm, ca să spargă pentru totdeauna fioroasa păpușe de oțel. Dar se răsgândi. Dacă deteriora mașina umană, l-ar fi ucis Khan și marinarii de pe bord.

Deșurupă învelișul exterior al capului, și rămase în mână cu această cască fantastică.

De gâtul omului mecanic, rămăseseră prinse bobinele, rotițele și cele două puncte de astralium ca doi ochi stinși acum, holbați ca ochi de rac.

Gex deșurupă de asemeni învelișul mâinilor, obținând astfel două mănuși de tablă, articulate.

Apoi, cu mare greutate, reuși să târască ceeace rămăsese din Ugli, până în ușa cabinei. Pe punte nu se afla nimeni. Vasul înainta, în tăcerea nopții. Gex scoase mașina umană pe punte, și o rostogoli peste bord.

Apa clipoti amplu...

Apoi, totul reintră în liniște.

Gex se întoarse în cabina lui Ugli, își puse casca omului metalic, îmbrăcă pardesiul lui Ugli.

Dar omul mecanic fusese mai înalt ca el. Gex se descălță, găsi un pachet de cărți de vizită pe o măsuță, introduse la călcâe, în ghete, pachete de cărți de vizită, și se încălță, lăsând șireturile mai largi. Iși îndesă pe cap pălăria lui Ugli, își puse mânușile de fer și ieși din cabină, cu pasul greu, automat, al omului mecanic.

Pe punte, în clipa când trecea prin fața cabinei radiotelefonice, telegrafistul tocmai eșia, după cum ne amintim, cu o radiogramă în mână. Gex tresărise. Il va recunoaște oare telegrafistul sub deghizarea aceasta de „om mecanic ?"

Din acea telegramă, semnată **W. 562**, aflase Gex de existența personagiului misterios ce conducea de departe, din umbra unui laborator ascuns, pe omul mecanic. Și detectivul își propuse să ajungă cu orice chip la acest personaj tainic și să-l demaște.

Khan luase de asemeni pe Gex drept omul mecanic.

Când tătarul se dusese la culcare, detectivul, singur în cabina lui Ugli își scoase masca grea și începu să mănânce cu poftă, câteva sandwichuri, pe care avusese grije să le strecoare de pe bufetul din sala de mâncare, în vastele buzunare ale pardesiului lui Ugli, pe care acum îl purta el. Apoi, se culcă.

In zori, fu trezit de o rumoare pe vas. Yachtul se oprise și ancora. Gex își puse masca omului mecanic, pardesiul lui Ugli, și eși pe punte.

Și astfel, cu avionul, traversase Oceanul și fusese condus la această bancă, unde descoperi pe Wampoo.

ASEDIUL BANCII CITY OF NEW-YORK

Pe când povestia lui Wampoo toate acestea, Gex aruncase o privire pe fereastra băncii, în stradă, unde simți o oarecare rumoare neobicinuită. Căută, atunci, să-și lungiască povestirea, înțelegând că poliția nu era departe.

Intr'adevăr, mongolul se plecă în fața lui Wampoo :

— In stradă e panică. Lumea fuge speriată de capetele tăiate cu care Khan a aruncat în ea. Poliția înconjură banca.

— Vom evacua. Ne vom asigura retragerea prin proectorul morții. Gex ești prizonierul meu ! zise Wampoo.

Doi negri aduseră aparatul Bon[illegible], instalându-l la fereastră. Trevor Gex în momentul când un electrician declanșa aparatul asupra poliției din stradă, scoase revolverul și trase câteva focuri în aparat. Lentilele și oglinzile proectorului de unde roșii, incendiare și ucigașe, săriră în țăndări. Apoi, îndreptând revolverul spre Wampoo, spre mongol și negri, detectivul strigă :

— Nici o mișcare, că vă sbor creerii, ca pe aceste lentile !

Totuș mongolul se repezi ca o fiară. Se prăbuși însă, fulgerat de un glonț de revolver, trimis de Trevor Gex cu o promptitu-

dine instantanee. Dar, în aceeaş clipă, un cuţit sbură prin aer, asvârlit de Wampoo în detectiv. Trevor Gex se smuci din loc şi cuţitul îi străpunse braţul, rămânând înfipt în muşchi. Revolverul îi căzu din mână. Sub imboldul durerii sfâşietoare, în clipa când zece negri fioroşi se repeziau asupra lui, cu mâna liberă Gex apucă ceeace rămăsese din aparatul Bonier, şi asvârli ţăndările de lentile şi oglinzi în ochii negrilor. Apoi, cu o superbă săritură, peste fotoliul prezidenţial, se năpusti în hol şi căzu în ascensor. In urma cutiei ce scobora, negrii urlară neputincioşi.

In acea clipă, poliţia făcu somaţiunile de predare. Şi în timp ce Trevor Gex eşi valvârtej din bancă, cu părul vulvoi şi plin de sângele ce-i curgea din braţ, se trase primul foc de salvă în ferestrele dela etaj.

* * *

Banditii se baricadară în bancă. Ei răspunseră cu focuri de revolver. Mitralierele poliţiştilor apăraţi de scuturi de oţel, ciuruiră ferestrele, pervazurile, ornamentele zidăriei...

Gex arătă etajul şi camera unde se afla Wampoo.

Cercul de poliţişti se strângea în jurul băncii. Eşirile fură blocate. Un cordon încercui tot blocul de case, de teama vre-unei eşiri secrete.

Se aduseră maşinile producătoare de *lewisită*.

Un semnal, un fluerat şi gazul asfixiant avea să umple încăperile băncii, cu „roua Morţii", când Gex urlă ca înebunit :

— Incetaţi focul !

La o fereastră dela etaj, detectivul zărise două umbre fugărindu-se. El recunoscu pe mica japoneză Yuki, urmărită de Wampoo, prinsă de păr de către acest bandit şi târîtă pe podele.

— Yuki !...

Detectivul îşi aminti într'o clipă, cu emoţie, cum această fată ce-i fusese trimisă de bandiţi ca să-l spioneze, trecuse de partea lui.

— E o victimă, trebue s'o salvăm, strigă Gex. Nu daţi drumul la gaze !

Dar Patrick Stuart, şeful poliţiei americane, nici nu voi să audă :

— E o spioană ! strigă el. Să se predea sau să moară.

Şi porunci să se dea drumul la gaze. Unul câte unul, bandiţii sufocaţi eşiră.

In aceeaş clipă, însă, pe una din ferestre, fu aruncată o scrisoare, legată de un presse-papier. Era adresată lui Gex Trevor. Wampoo îi scria, că dacă îl vor ucide prin gaze, va muri asfixiată şi Yuki, pe care o ţine prizonieră în bancă, lângă el, legată. Banditul cerea lui Gex să obţină oprirea gazelor şi să-i asigure o eşire, altfel ucide pe Yuki.

— Opriţi !... Opriţi !... urlă Gex.

Dar era prea târziu. Banca era saturată cu gaze : poliţişti cu măşti înaintau, aşezând aparate de emisiune la toate etajele.

Banca fu invadată de poliţişti. Uşile birourilor săriră. Unii dintre cei din urmă bandiţi se târau afară, predându-se.

Mongolul cu câţiva bandiţi, se retranşară însă într'un birou, baricadând uşa cu dulapuri şi mese. Un duel sălbatec, o ploaie de gloanţe ce pârâiau continuu, se schimbă, dupăce poliţia distruse baricada. Din mobile, aşchiile săriau în toate părţile, smulse de gloanţe...

Banca fu curăţită de bandiţi. Numai Wampoo nu putu fi găsit. Unde se ascunsese banditul ? Unde ţinea prizonieră pe mica Yuki ?

Trevor Gex, ca un nebun, smulse şi cercetă pereţii băncii, lovindu-i cu pumnii. Dar ascunzătoarea lui Wampoo nu fu găsită, deşi poliţiştii începuseră să dărîme unii pereţi, să facă găuri şi coridoare de comunicaţie între bolţile tezaurului dela subsol.

Se aduse dinamită. Gazele sufocaseră, oare, pe mica Yuki ?

Gex se stăpâni. Sângele rece îi reveni. El începu să măsoare lungimea pereţilor, a coridoarelor. Nu înebunise, deşi, deodată, îşi scoase masca, urlând :

— Aci e vizuina !

In adevăr, constatase că un coridor dela parter era mai scurt, decât coridorul respectiv dela etajul imediat superior. Or, coridorul era mai scurt, fiindcă Wampoo îşi amenajase la capătul său ascunzătoarea camuflată, invizibilă. Se începu dărîmarea zidului. Vizuina lui Wampoo era însă un fel de blokhaus şi se întrebuinţă dinamită. Prin marea breşă deschisă de explozie în zid, Gex se strecură înăuntru. Yuki, legată de un scaun, trăia. Wampoo doborît de explozie, încercă să se ridice şi să reziste, dar Gex îl trimise cu un pumn în braţele agenţilor.

Yuki fu deslegată şi căzu în braţele lui Gex.

Wampoo, legat, între doi poliţişti, se adresă lui Gex Trevor :

— Sunt Mesia omenirei moderne şi nu există închisoare care să-mi reziste... Mă voi răzbuna, Gex...

— Ucigaşule !

Dar Gex voise să spună : „Sărmane nebun" !

— Mai ucigaş eşti tu, o, Trevor Gex, strigă Wampoo, căci ai ucis cele mai splendide invenţiuni omeneşti, creaţiile supremei civilizaţii, Omul artificial, Proectorul Morţii, Academia de creere pure, Fericirea posibilă a Omenirei...

Agenţii zmuciră pe Wampoo.

Detectivul Trevor Gex rămase pe gânduri...

— SFARŞIT —

In numărul viitor, vom începe publicarea celei mai senzaţionale aventuri a celebrului detectiv Gex Trevor, intitulată: „VAMPIRUL DIN CASTELUL ZAPOLSKY".

ZEIŢA PALIDĂ

CINE întreprinde, pentru întâia oară, o călătorie, mai lungă, pe mare, este fermecat de viaţa minunată depe bordul vaporului, viaţă care se deosebeşte cu totul de felul unei existenţe obişnuite. Sute de oameni, diferiţi prin profesiune, naţionalitate şi felul de a fi, se găsesc aci strânşi laolaltă pe un spaţiu relativ restrâns. Izolaţi aci de restul vieţii, detaşaţi de legăturile lor obişnuite, călătorii în largul mării se desvălue în firea lor adevărată şi înfăţişează unele laturi intime, sufleteşti, nebănuite şi comtemplarea şi compararea oferă astfel unui observator atent un prilej de studii interesante, omeneşti.

...discutam pe puntea vaporului..

In calitate de corespondent al unui mare ziar parizian, mă feresc în asemenea ocazii să reintru într'o anumită „clică" ce se formează de obicei în societatea de pe bord. Eram doar obligat să „telegrafiez pe toate lungimile de undă" ştirile de tot felul şi să fiu un soi de seismograf, înregistrând fidel toate vibraţiile sufletului unei societăţi, care sălăşluia în acest hotel plutitor. Din toate convorbirile auzite trebuia să extrag ceeace putea interesa cu deosebire pe cititorii ziarului. In chipul acesta, eram un personaj neutru pe vapor, bun prieten cu toată lumea, dar neavând nicio legătură mai strânsă.

Există totuş o excepţie! Puţin timp după ce părăsisem Cherbourg, se apropie de mine un tânăr, care în foarte scurt timp fu acaparat de „clica cea mai înaltă".

Era de-altfel şi minunat de potrivit pentru aceasta.

Frumuseţea-i izbitoare, manierele încântătoare, spiritul lui deosebit de fin i-au fermecat pe toţi. In ce mă priveşte nici vârsta şi nici fizicul meu, nu putea să trezească în mine un sentiment de rivalitate faţă de acest tânăr, sentiment, pe care-l încercau în mod dureros unii din cavalerii de pe bord. Totuş atitudinea mea de rece imparţialitate îmi deveni, în curând, cu neputinţă de urmat faţă de acest om. Intr'adevăr, el răspândia o fascinaţie specială, o radiaţie misterioasă, care îţi apărea în mod vădit ca o ultimă şi extremă manifestare din adâncurile intime ale sufletului....

Devenirăm prieteni. Obosit de convorbirile banale, plictisit de obişnuitele jocuri de pe bord, sătul de dansurile interminabile şi de nenumăratele flirturi, care-l urmăriau, obişnuia să-şi aşeze cu plăcere chaise-longue-ul lui lângă al meu şi aşa ne treceam ceasuri întregi, stând de vorbă. O ce frumoase erau aceste convorbiri!

Adesea stam şi nopţile unul alături de altul, când cu vorba, când în tăcere, fumând ţigări sau transformând ameţeala uşoară a unui excelent vin într'o fantezie care începea cu anecdote şi ne aducea, adesea, până la cele mai tainice probleme omeneşti In văluiţi în adierea blândă a mării Mediterane şi legănaţi de ritmurile uşoare ale muzicei de pe vapor, care însoţia sgomotul sacadat al motorului, contemplam cerul şi stelele oglindite în mare şi glasurile noastre se armonizau cu murmurele liniştite din noapte.

Odată când adierea mării devenia mai caldă — ne apropiam de Suez, — în toiul unei ore fermecătoare, vorbind cu tânărul meu prieten, îi spusei între altele, vorbind de el: „Dumneata, ca tip de om profund sănătos".... La lumina lunei observai un surâs ciudat, contractându-i figura, cu trăsături atât de regulate, încât i se dăduse porecla de „Apollo". După o pauză mai lungă îmi zise: „Dragă prietene, astăzi mai mult ca totdeauna îmi pare că alunecăm pe apă, într'un vapor al visului, către o altă lume. Şi era nevoe, poate, de o asemenea noapte pentru ca să mă cufund în ţinutul viselor vieţii mele, care continuă încă să-mi frământe deapururi cele mai intime gânduri.

Se împlineşte tocmai un an de când străbăteam acelaş drum în direcţie opusă, abia smuls din ghiarele morţii, grav bolnav încă, pândit de nebunie, supraveghiat zi şi noapte de un infirmier, pentru ca nu cumva să-mi sfâşiu carnea cu unghiile. Pari înmărmurit. E de-ajuns totuş să-ţi spun un singur cuvânt, dumitale, ca vechiu vizitator al Asiei, pentru ca să înţelegi totul. Se aplecă la urechea mea şi-mi şopti: Opiu"!

Mă cutremurai. El zâmbi din nou.... „Acum pricepi! Da, eu, eu un om „profund sănătos" eram atât de robit stupefiantelor, încât numai o minune m'a scăpat. Vrei să vezi aceasta minune? Scoase din portefeuille-ul său şi-mi întinse o fotografie. Lumina lunei era destul de puternică pentru a-mi permite să recunosc o figură frumoasă şi expresivă de fată.

„Logodnica mea!" Acum mă aşteaptă la Saigon, în casa părinţilor ei. Ne căsătorim a treia zi după sosirea vaporului şi apoi ne întoarcem pentru totdeauna în Franţa. Trebue să fac acest pas cu conştiinţa curată, este o pornire sinceră şi care mă va vindeca pentru totdeauna. Dar acum un an.... Nici nu pot pricepe astăzi cum am putut inconştient să mă rostogolesc până la marginea morţii, fără să fac cea mai uşoară încercare de a mă apăra... Charme de l'abime", murmură el. „Dar ascultă-mă!"

„Acum doi ani, am venit pentru întâia oară în Cochinchina. Ca reprezentant al unei mari case de import pariziene, am fost primit prieteneşte în cele mai bune familii din Saigon. Nu trecu mult şi mă simţii şi mai ataşat de aceste cercuri plăcute. Fiica, foarte căutată şi înconjurată, a guvernatorului, reuşise să-mi deştepte o adâncă pasiune şi răspundea dragostei mele. Logodna noastră oficială trebuia să fie în curând urmată de o căsătorie. S'a întâmplat însă altfel... Impreună cu câţiva prieteni din

Doi „rikşa-kuli", ne luară cu trăsurile lor....

Paris, am vizitat din curiozitate o casă de opium, o „fumerie".

Le cunoşti desigur — nu-i nevoe „să-ţi descriu aceste lăcaşuri ale „paradiselor artificiale". In glumă, am fumat una sau două pipe şi în timp ce camarazii mei se amuzau pe seama ameţelei mai mult neplăcută decât seducătoare ce-o resimţiau, eu mi-am dat seama că printr'o asemenea searbădă încercare, eram departe de a putea atinge misterul beţiei de opiu. A doua zi m'am reîntors singur în „fumerie", hotărît să trăesc cel puţin odată farmecul adevărat al acestei voluptăţi legendare... Ştii că fiecare pipă este numai o priză; trebue să prinzi clipa când pilula fierbătoare de opiu se topeşte în deschiderea tubului. Indrăzneţ, am fumat repede una după alta mai multe, servit în tăcere, de Chinezii liniştiţi şi serviabili, cari cu o precauţie sadică, fierbeau pilulele de opiu deasupra lămpei şi apoi le lăsau să alunece în tubul pipei. O! mâinile lor criminale, desigur, nu mă apărau. Şi astfel am pătruns în împărăţia zeiţei palide".

— „Incepi să devii poetic, Apollo!" glumii eu, oarecum forţat.

„O zeiţă adevărată?"

— „Da, împărăţia unei zeiţe palide!" repetă povestitorul, cu o anumită încăpăţânare. „Oricare ar fi rasa lor, toţi fumătorii de opiu au, la început, aceeaş viziune: ei văd o figură, cu un obraz alb, frumos şi foarte trist. Această vedenie e învăluită într'o manta de fum sau de nori. Ochii îi sunt întunecaţi; gura ei pare că nu murmură vorbe turbure şi tainice. Are vre-o suferinţă? Te priveşte straniu, — ce vrea oare? Să te păziască? Să te atragă la ea? Te frămânţi cu aceste întrebări, şi între timp chinezii îţi vâră a doua pipă între dinţi. Zeiţa palidă îţi mai face unele semne şi după această priză şi după următoarea, te înconjoară apoi ca o conjurată şi dispare în urmă ca un nor uşor, pentru a face loc altor năluciri fanteziste mai voioase.

Uniformitatea acestei vedenii la toţi începătorii a condus la presupunerea că nu e vorba aci de un vis obişnuit de opiu ci de o realitate ocultă, o figură de pază, ştiu eu? poate o păzitoare a pragului celui mai primejdios. Căci stările ce urmează la fumătorii de opiu sunt diferite la fiecare persoană; de-altfel, nici pe departe nu au atât de des caracterul erotic, aşa cum îşi închipue unii burghezi înspăimântaţi. Nebănuite sunt perspectivele visului, care începe în acele clipe; asculţi par'că glasuri din pustie şi-ţi pare că auzi propria ta voce învăluită în vrajă, vorbeşte toate graiurile din lume cu o uşurinţă neînchipuită, sbori deasupra câmpiilor paradisiace, treci mări întinse cu adieri minunate, pluteşti din stea în stea şi străbaţi apele pe spinarea unor peşti uriaşi. Palate de aur îţi oferă ţie şi iubitei tale perne de mătase, eşti stăpânul lumei, te simţi bun şi înţelept — totul este uşor, adâncă voluptate, — nimic nu-ţi mai pare închis, cunoşti toate tainele..

Şi aşa, am ajuns să cad şi eu în rândul blestematilor!

După încercări supraomeneşti de a rezista, după mii de lupte, mii de minciuni laşe, în scopul de a tăinui, logodnicei mele, această grozăvie, m'am dat fără nici-o rezervă, voluptăţii otrăvei. N'am mai părăsit deloc locaşul de opiu. Chinezii blânzi şi neobosiţi mă îngrijiau atât de bine şi desigur că aş fi ajuns repede un schelet înspăimântător, — căci fumătorul de opiu nu suportă nici o hrană, — dacă energia admirabilă a logodnicei mele şi familiei ei, n'ar fi pus totul în mişcare pentru a descoperi ascunzătoarea mea.

Oricât de mare a fost şiretenia chinezilor cari tăgăduiau prezenţa mea şi mă ascunseseră, la urmă, în pivniţa casei, totuş detectivii isbutiră să pătrundă cu un medic în fumerie, un îngrijitor mă scoase leşinat din acest local mohorât şi învăluit în fumul de opiu, ţinând în frâu pe cei furioşi... Insfârşit, ajunsesem atât de departe încât am putut fi adus pe un vapor pentru a fi transportat înapoi în Franţa. O! ce chinuri, ce slăbiciune, ce teamă, ce mânie, ce desgust!... Viaţa mi-apărea ca o temniţă nenorocită după voluptăţile nemărginite ale visurilor mele spulberate.."

Apollo tăcu o clipă şi frumoasa lui figură exprima o amintire chinuitoare. Apoi, se însenină şi ridicând ochii strălucitori către stelele cerului, urmă:

„Acasă mi-am vindecat corpul într'un

...iar bătrânul mongol aprinse pipa cu opiu...

celebru institut de fiziologie şi sufletul la un admirabil profesor din Nancy, specialist în tratamentul prin sugestiune. Acesta mi-a redat din nou încrederea în mine, pe care o pierdusem în infern...

Ça passe, ça passe. — Şi acum mă întorc iar un om „profund sănătos", continuă el zâmbindu-mi, „pentru a-mi închina viaţa recunoştinţei faţă de salvatoarea mea"! Tăcu, capul său apărea în frumuseţea lui întunecată, în faţa cerului înstelat. Ii întinsei mâna. Mi-o strânse şi o ţinu puţin într'a lui. Nu mai schimbarăm nici-o vorbă.

Zi cu zi, soarele îşi înfăţişa figura-i orbitoare în calea ce-o străbătea pe cer, dela răsărit la apus şi asfinţia într'o aureolă de purpură.

Vaporul nostru făcea o rută strălucită. Erau oare forţe propice care îi înaripau mersul? Nu ştiu. Cert este însă că el ancoră în portul Saidon cu 12 ore înainte de ora nominală de sosire.

Ne întâmpină un miros ciudat al portului, format din adieri aromatice, amestecat cu miasme de piei uscate de animale.

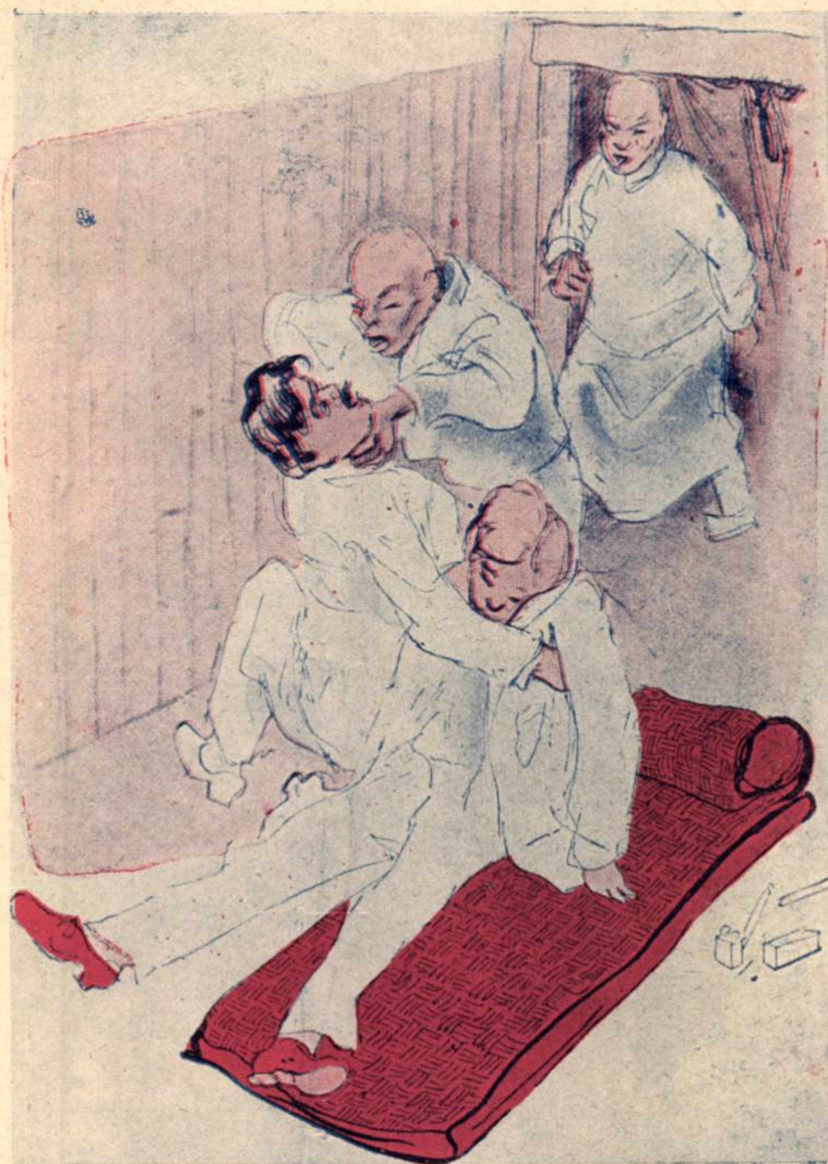
Apollo nu era bucuros de sosirea prea de vreme a vaporului. Fusese stabilit ca logodnica să-l aştepte la sosire. Or, acum află că întreaga familie a guvernatorului era plecată din oraş într'o excursiune cu automobilul şi că nu era aşteptată reîntoarcerea lui înainte de seară.

Pentru a ne trece timpul, hoinărirăm împreună braţ la braţ prin oraş; apoi luarăm masa pe terasa unui hotel elegant. Despărţirea noastră apropiată amesteca oarecare sentimentalism, în dispoziţia fericită a lui Apollo: ciocnirăm frăţeşte paharele la băutură, pe care le închinarăm în cinstea tutulor lucrurilor bune de pe acest pământ.

Pe căldură, alcoolul consumat în belşug,

Un chinez bătrân ne deschise

...îi apucă de gât și-l privi cu o fixitate hipnotică.

părea că exercită o influență foarte puternică asupra tovarășului meu, a cărui vervă țâșnia în fel de fel de povestiri de întâmplări fantastice. Deodată comandă, două „riksa", acele carete ușoare purtate de indigeni, și care se servesc în aceste ținuturi pentru locomoțiune. „Unde mergem?" întrebai eu. „E un secret", zâmbi el și ochii îi străluciră ațâțați.

Alergătorii se opriră în fața unei case cu un aspect comun din cartierul cel mai vechiu al orașului. Unul din ei bătu într'un chip particular la ușă. Ne deschise un chinez bătrân, cu o înfățișare respectabilă.

Mi se păru că ne privește cu surprindere. Apoi se înclină adânc și ne pofti înăuntru. Intrarăm printr'un gang îngust într'o anticameră îngrijită, despărțită printr'o draperie de perdele groase, de o încăpere vecină. Dar n'aveam nevoie să privesc într'acolo, pentru a-mi da seama unde ne aflam; un miros caracteristic, cunoscut și cu neputință de descris, m'a lămurit imediat. Mă simții înghețat de un fior de groază. Privind țintă la prietenul meu, îi spusei: „Ce idee ți-a venit! Cunosc eu aceste spelunci; noi doi doar nu suntem începători"! (Am adăogat dinadins ultimele cuvinte, ca să fiu mai deslușit). „Plecăm imediat". — „Ți-e teamă pentru mine?" zise Apollo îndurerat. „Nu înțelegi că ceeace m'a atras aci este tocmai dorința de a mai vedea odată locul boalei de care am suferit, pentru a încerca ce efect are această temniță asupra unui om redevenit liber?

„Te îndoești oare de mine?" Siguranța lui voioasă mă liniști. Rezemându-și brațul pe umărul meu, mă împinse în încăperea din fund. Acolo, la lumina turbure, asistai la priveliștea obișnuită. Pe paturi zăceau fumătorii, din care unii țineau încă pipa și alții erau cufundați în țara viselor provocate de otravă, cu trăsăturile crispate, într'o stare de extaz, și cu murmure de fericire pe buzele înegrite. Câteva femei, de altfel Europene, ședeau îmbrățișate între ele ca pierdute în moarte... Repede ca fulgerul slujitorii se înțeleseseră. Apollo ședea deja întins pe locul lui favorit și mă trăgea lângă el. „E numai o comedie"! îmi șopti el în ureche, în timp ce mâinile galbene, de fildeș, ne introduceau, în gură, pipele, cu o îndemânare medicală... Desgustat, svârlii înlături totul, întunecat și mă ridicai dintr'o dată.

Dumnezeule, ce se întâmplase? Figura lui Apollo era cu desăvârșire schimbată. Ochii aveau o priveliște fixă și vagă, gura aspira cu încordare fumul... în timp ce degetele galbene picurau liniștit și fără întrerupere, în tub, noui pilule de opiu. Intr'o clipă inspirase astfel. cinci, șase, șapte prize.. Ii strigai deodată: „Vino imediat afară"!

El mă privi ca un orb și șopti: „Incă o clipă, lasă-mă. — va veni îndată. — da, sunt iarăș aci... o simt că e aproape, — ah! ce frumoasă e Zeița palidă"... Ii smulsei cu furie, pipa din gură și o trântii de pământ. Deodată simții douăzeci de pumni cari mă țineau în loc, — priviri liniștite care exprimau o amenințare mută și teribilă. De teama prietenului meu mâniat, mă dădui la o parte, năpustindu-mă apoi din nou către cel amețit. „Apollo", îi strigai cu desperare, „ești pierdut, dacă nu vii cu mine"... El râse în extaz și bâlbâi ceva cu o privire sfărâmată. „Lasă-mă, lasă-mă!" murmură el. „Numai o clipă..." Il ridicai. „Hai, vino, gândește-te la logodnica ta!..." Se desmetici puțin, se clătină, și suerând de furie, se năpusti asupra mea. „Mă stânjenești, ticălosule, de ce-mi întrerupi fericirea?" și cu pumnul strâns mă lovi în obraz.

Amețit de durere, mă clătinam. Lovitura lui avea puterea unui nebun. Totuș, simțiam dincolo de această durere fizică, o mâhnire atât de adâncă și atâta milă, încât, departe de orice mânie, stam ca paralizat. Apoi îmi dădui seama că eram scos afară. o ușă se deschise și mă găsiam sub cerul liber...

Deșteptat din amețeală, mă gândiam ce puteam să fac ca să-l scap? „Salvează-l pe Apollo!" era strigătul neîncetat, ce mi-l rostiau mintea și inima. Dar, ca vechiu călător în colonii, știam foarte bine cu câtă neplăcere poliția locală se amestecă în asemenea chestiuni fără intervenția unui ordin superior. Chinezii formează partea cea mai liniștită și cumintе a populației; deaceea perchezițiile de domiciliu, la aceștia, erau foarte neplăcute. Pe de altă parte, trebuia să procedez extrem de prudent, pentru ca să nu compromit pe viitorul ginere al guvernatorului și pe acesta însuș.

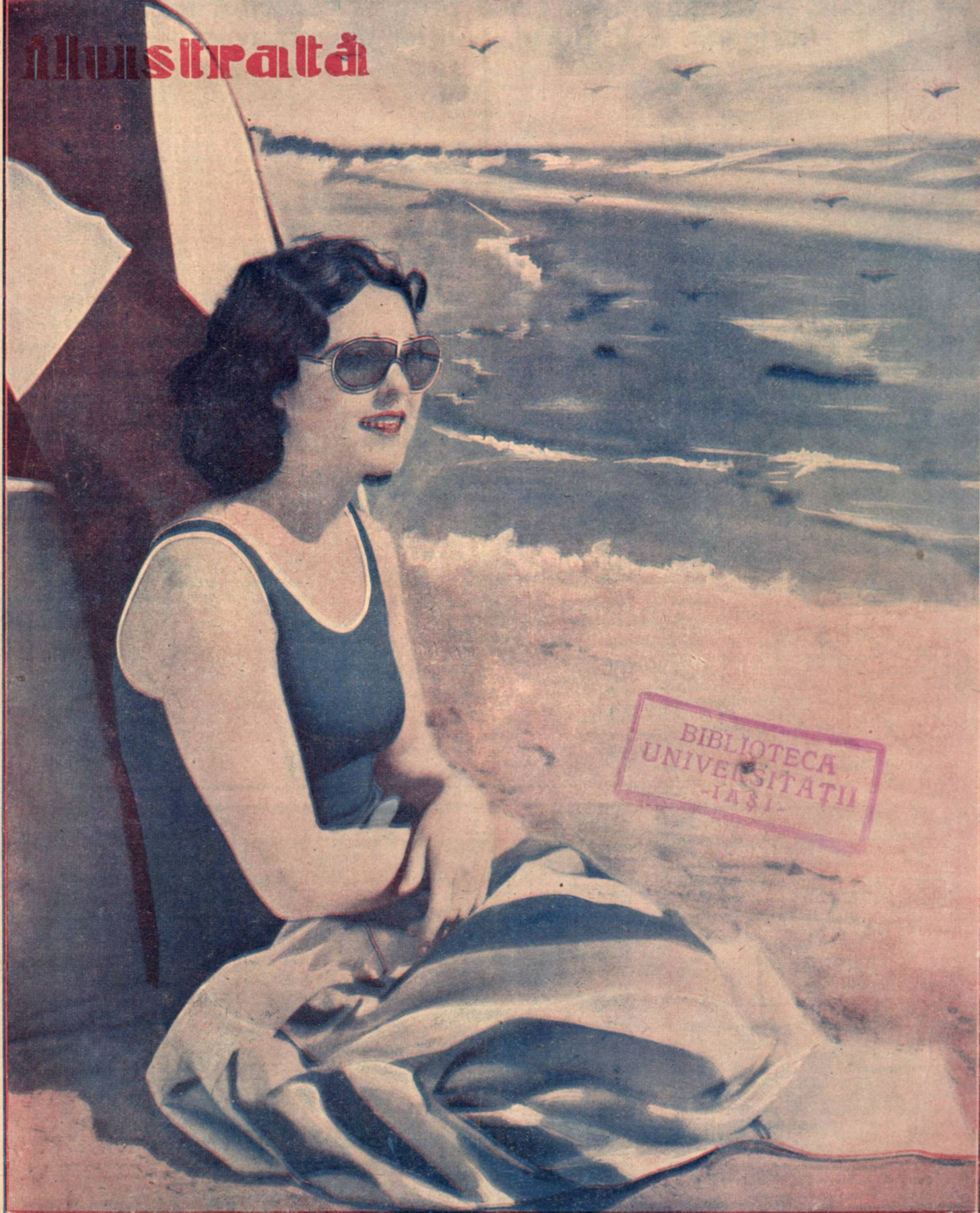
Recăderea fatală trebuia să rămână cu orice preț, necunoscută... Și eu? Eram oare fără vină? Veghiasem oare asupra lui, așa cum se cuvenia s'o facă un prieten mai în vârstă? Lăsând la o parte toate aceste frământări chinuitoare, mă hotărâi, totuș, să caut mai întâi locuința guvernatorului. Poate că voiu isbuti să întâlnesc pe cineva din apropierea lui imediată. Aproape în acelaș timp cu mine sosi în fața clădirei monumentale o mașină mare. Familia își întrerupsese excursiunea din cauza dorinței fiicei, care cuprinsă de o nervozitate subită, ceru să se reîntoarcă cât mai grabnic. Privirea ei, plină de gândul iubitului, mă observă cu teamă, atunci când mă îndreptam spre tatăl ei, spre a-i solicita o convorbire imediată... Și lucrurile s'au repetat încă odată, întocmai așa cum îmi povestise Apollo că a avut loc prima lui salvare din spelunca de opiu. Cea mai duioasă îngrijire l-a însoțit în drumul spre casa logodnicei, care a veghiat la deșteptarea lui din vârtejul stupefiantului, șoptindu-i cuvinte de mângâere și ridicându-i curajul sfărâmat... Un singur lucru uitaseră: să-i caute în hainele lui, o armă.

A doua zi diminează revăzui pe Apollo. Frumos și serios zăcea în patul lui curat, iar degetele-i înțepenite strângeau un mic buchet de flori exotice și cu mirosuri tari. Mi se păru atunci că adierea lor amețitoare îl transporta într'o țară, în care o zeiță palidă, tristă și blândă, își aștepta iubitul. In ziua următoare am părăsit aceste locuri.

Fotografie oferită Magazinelor SOLAVICI din Str. Lipscani, cu ocazia vizitei de Duminică 25 August 1929.

ANUL III. — No. 39 21 Septembrie 1929 28 PAGINI APARE SÂMBATA

Sub razele soarelui

Cu tot sezonul innaintat, se mai fac, incă, băi de mare

(Photo M. G. M.")

REALITĂŢILE VIEŢII

— Cincizeci de Lucrezii Borgia, la Nagyrew. — Romantism practic. — Căsătorie cu orice preţ. — Recordul frumoasei Adrienne. — Vulturul, poliţist de moravuri. —

INE ar fi crezut că sătuleţul maghiar Nagyrew să adăpostiască, printre populaţia feminină, atâtea Lucrezii Borgia.

Să nu credeţi, cumva că locuitoarele acelui cătun, îmbrăcate cu polcă şi fustă ţărănească şi legate cu basma în jurul capului, s'ar fi descoperit că sunt aristocrate mascate, descendente ale unor nobile familii patriciene. Nicidecum. Sătencele din Nagyrew sunt femei din popor şi singura lor asemănare, cu nobilele doamne mai sus pomenite e că şi ele s'au folosit de otravă, pentru a-şi expedia pe lumea cealaltă, tovarăşii de viaţă.

Sunt vre-o cincizeci de femei învinuite de acest delict grav, pe care de altfel nici nu-l tăgăduesc.

Li s'ar putea admite o singură circumstanţă, oarecum uşurătoare: nu pregătiau ele înşile otrava, ca faimoasele aristocrate, ci recurgeau la serviciul unei moaşe. Moaşa adunase o mare cantitate de hârtie de muşte, conţinând arsen şi din acestea extrăgea otrava, dând-o ţărancelor ce voiau să scape de soţii lor.

Şi care credeţi că au fost motivele ce determinau nevestele la crimă? Una din ele declară că vroia sa scape de bărbatul ei, deoarece iubia pe altul, cealaltă voia să se descotorosiască de soţul orbit în războI (ce suflet candid!); a treia şi-a otrăvit bărbatul, pentru un motiv foarte legitim: îi interzisese sindrofiile, de dup'amiază...

Te pomeneşti că în America această simpatică nevastă ar fi fost achitată, de către juraţi — se ştie doar ce situaţie privilegiată are femeia în noul Continent.

* * *

I nu se poate spune că americana nu profită de desăvârşita ei libertate — o, nu în sensul prost al cuvântului. Insă misselor de peste ocean le place originalitatea.

Desigur că tot din spirit de originalitate a încheiat d-ra Mary Cordan, din New-York fiica unui potentat al bursei şi o frumuseţe desăvârşită, o căsătorie, pe cât se poate de romantică.

Acum o lună, tânăra miss s'a cununat în taină, la o bisericuţă din apropierea New-Yorkului, cu... şoferul ei. Fericitul mire, fiul unui lăcătuş, se afla de doi ani în serviciul lui mister Cordan. Nimeni nu ştia că fiica stăpânului îl îndrăgise. Când tinerii căzură de acord, să se căsătoriască, şoferul înaintă d-lui Cordan demisia, iar Mary anunţă pe tatăl ei, cum că pleacă la Chicago, să viziteze nişte rude.

In realitate, îndrăgostiţii plecară să se cunune, iar dela ceremonia religioasă porniră la ţară, unde tatăl Mary-ei avea o vilă frumoasă. Rămaseră acolo câteva zile. Apoi Mary se întoarse la tatăl ei, fără a-i pomeni de căsătorie.

In societate, Missis Mary Morton (acesta era numele şoferului) continua să treacă drept Miss Mary Cordan. După două săptămâni soţia plecă să reintegreze căminul conjugal. Insă dacă Mary ştiuse să păstreze secretul, Jack fusese mai indiscret. Nu-şi putuse ţine limba în frâu şi povestise unor prieteni, despre romantica lui căsătorie. Astfel o află şi un reporter al unui mare cotidian newyorkez, care se grăbi (ca orice ziarist) să publice povestea.

A doua zi, bancherul Cordan află din ziar despre căsătoria fiicei sale.

Missis Morton e moştenitoarea unei averi de 500.000 dolari, lăsată de mama ei prin testament, aşa încât şoferul, pe lângă latura romantică a aventurei, n'a neglijat nici pe cea practică.

ACĂ Mussolini ar făgădui o asemenea dotă oricărui burlac italian, desigur că ar întâmpina mai puţină opoziţie din partea acestora, când le impune să se însoare. Şi dictatorul nu ştie de glumă! A procedat cu severitate draconică împotriva holteilor, punând fel de fel de biruri pe capul lor. Burlacii italieni au protestat, au ocărît, au plătit şi... nu s'au însurat.

Preferă impozitul femeii. In consecinţă numărul căsătoriilor nu creştea de fel.

De curând guvernul a luat o altă măsură. Holteii pot rămânea holtei, dar n'au voe s'o afişeze în public. Astfel, de pildă, sunt oprite anunţurile, în care un „tânăr necăsătorit" caută o cameră mobilată, sau o slujbă.

Burlacii italieni sunt totuş hotărîţi să-şi apere cu îndârjire libertatea.

Şi astfel ar fi nevoie de-o măsură excepţional de drastică, à la Borsalino, ca să-i silească să se închine înaintea zeului Hymen.

Intr'adevăr senatorul Borsalino, cunoscutul fabricant de pălării a declarat într'o bună zi, că va concedia toate lucrătoarele dacă nu se vor mărita până la un anumit termen. Măsura e întrucâtva greşită, căci nu ele se opun măritişului. Oricare ar fi bucuroasă să-şi găsiască un bărbat şi un ocrotitor.

* * *

AR nu toate femeile pot să procedeze în felul Adrienei Guyot, o fermecătoare blondină, chemată să se disculpe acum, în faţa curţii belgiene, pentru delictul de escrocherii conjugale. Deşi în vârstă de abia 29 de ani, frumoasa Adrienne, după cum reiese din jurnalul ei intim, ţinut la zi, cu multă ordine, a isbutit să contracteze nu mai puţin de 25 căsătorii şi cincizeci şi două logodne. Douăzeci şi cinci de soţi şi cincizeci şi doi de logodnici, — iată un adevărat record. Adrienne avea simultan cel puţin câte un soţ în fiecare continent. Victimele le recruta printre flăcăii romantici, cu avere, pe cari îi întâlnia în marile hoteluri internaţionale. Ii aducea la Gretna Green, în Irlanda, unde formalităţile de căsătorie sunt foarte simplificate, iar apoi pleca după alte aventuri, căci una din condiţiile ei era, ca soţul respectiv să nu se împotrivească dorinţei sale de a călători cât mai mult. Intâmplarea a făcut, ca unul din soţi să asiste la altă nuntă, a dispărutei sale soţii. Cercetările poliţiei au dat în vileag faptul, că Adrienne e şi de câteva ori văduvă, că excrocase sume frumuşele de la soţii ei de o zi, de o săptămână sau de o lună şi că unul dintr'ânşii pe care-l ruinase, îşi făcuse seamă, din pricina ei. De altfel frumoasa Adrienne nu era deloc prudentă. Aşa de pildă s'a căsătorit şi cu doi fraţi, din care unul trăia la Sidney, celălalt la Chicago.

Dacă aceşti bărbaţi părăsiţi ar poseda puţin umor, s'ar constitui într'o asociaţie a „Soţilor şi logodnicilor Adrienei Guyot". Clubul ar avea suficienţi membri, ca împreună să suporte mai uşor dureroasa şi ridicola situaţie, în care au fost puşi.

* * *

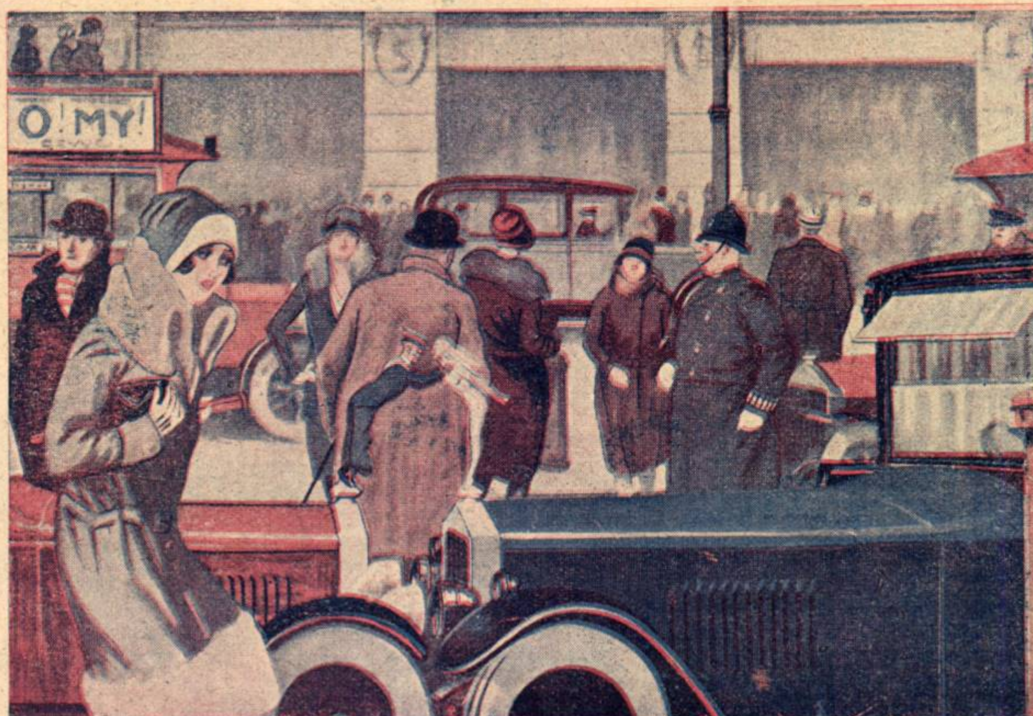

OATE că morala ar protesta împotriva unui asemenea club. Căci să nu credeţi, că în secolul nostru al exhibiţionismului şi al libertăţilor nu mai există morală şi pudoare. Dacă nu printre oameni, barim printre păsări.

Căci numai simţul de pudoare jignită al unui vultur din Estonia a îndemnat de bună seamă pe această pasăre majestoasă să se năpustiască din sbor asupra unui grup de fete, care se scăldau la malul mării, în costumul Evei.

Scandalizat de atâta goliciune, vulturul a început să atace nimfele estoniene, cu ciocul său ascuţit şi cu aripele-i puternice, pricinuind unora răni grave.

„Vulturul poliţist de moravuri la plajă" — iată o idee cu adevărat ingenioasă. Vorba e, de unde luăm noi vulturi atât de pudici, la Tekirghiol sau la Strandul Kisseleff?

O INTÂLNIRE PLĂCUTĂ

Doctorandul

Cine recomandă altora un medic, este el însuș bolnav.

SCOPUL acestor rânduri poate să pară cam neobișnuit. Caut o locuință pentru nepotul nevestei mele și țin mult ca dorința mea să fie cunoscută în cercuri cât mai întinse. De aceea aleg această formă.

Nepotul meu e student în medicină în anul al doilea. Un tânăr admirabil. Trăește numai pentru știință, cuminte, ordonat și modest. E o plăcere să-l ai în casă. De-altfel oferă tot felul de avantaje. Gândiți-vă numai cât de liniștit te simți când știi că ai alături de tine un om, care pricepe ceva din medicină!...

Mă veți întreba de ce nu locuește la mine? A stat într'adevăr trei luni la noi în casă. Bineînțeles! Din nefericire, însă nevasta mea zace acum grav bolnavă într'un spital și eu însumi m'am dus de râpă cu sănătatea. Dumnezeu știe cât o să mă mai țiu pe picioare. Bietul băiat a nimerit-o rău cu noi. După ce mi s'a îmbolnăvit nevasta, a locuit la o doamnă dintre cunoștințele noastre apropiate. Din păcate însă, a intervenit ceva între timp.

Dar să le povestesc pe rând.

Așa dar, după cum v'am sups, este neprețuit de liniștitor să ai în casă un tânăr care pricepe ceva din medicină, și pe lângă asta, un tânăr medicinist cu calități atât de alese ca nepotul meu!

Căci în definitiv, ce știm despre noi? Ce știm de sănătatea noastră? De bietul nostru trup? Nu știm absolut nimic, s'o spunem curat. Deaceea ni se întâmplă că nu putem să deosebim exact simptomele celor mai diferite boli, a căror cunoaștere ne scapă și astfel, nepregătiți, ne pomenim în cele din urmă cu isbucnirea catastrofei.

Cu totul altceva este dacă ai în casă un tânăr medicinist, care......

Nu că vreau să vă influențez; constat numai lucrurile așa cum sunt.

Așa, de exemplu, tânărul medicinist — îl cheamă Theobald — era de trei zile la noi în casă. Stăm cu toții bine dispuși în jurul mesei și trăncănim. Nimeni nu se gândește la ceva rău. Dar Theobald nu mă mai slăbește cu privirea, ceeace bine înțeles, mă cam miră.

Il întreb deci, zâmbind: „Dar ce ai Theobald de te uiți atât de curios la mine?....."

„Mai nimic", răspunse el, „mă uitam că ai niște umflături pe obraz...."

„Umflături pe obraz? Nu le-am observat încă niciodată până acum.... crezi că ar putea să fie ceva....?"

„Desigur! Astfel de umflături sunt simptome ale unei nefrite acute...."

„Nefrită acută?"

„Da, adică pe românește: inflamație la rinichi. O boală foarte neplăcută și lungă. In orice caz trebue să bagi bine de seamă!"

Și am băgat de seamă.

Ei, ați înțeles acum? Vedeți care sunt avantajele?

Puteam, altfel, să trăesc 100 de ani fără să fi știut că am simptomele unei nefrite acute. Nici nu vă închipuiți ce nenorocire ar fi fost!

Câteva zile mai târziu nevasta mea îi servește cafeaua. După cum se întâmplă uneori, ea varsă puțină cafea, afară, din ceașcă.

„O!" zise Theobald, „Mătușă! mătușă! Iți tremură degetele!"

„Da, desigur", răspunse ea liniștită.

„Mătușă, dar aceasta e boala lui Basedow. Simptomul e neîndoelnic!"

Nevasta mea s'a speriat cam tare. Dar pe de altă parte e mai bine că am aflat de boala ei. Imbătrânise fără să fi observat ceva în această privință. Doamne, cum trăesc și oamenii neștiutori. Te îngrozești, nu alta!

Deși era fericită, pe de-oparte că descoperise, la timp, boala lui Basedow, părea, totuș, cam agitată. In ori ce caz, din ziua aceea arăta mai rău și vărsa cafeaua, mai mult ca înainte.

Iubitul nostru Theobald, însuflețit de cel mai duios sentiment de grijă pentru noi, nu scăpa din vedere această schimbare.

„Dar ce ai, mătușe, arăți de câteva zile așa de abătută?"

„A! mai nimic. Mă doare numai capul".

„Cum, ei și? La voi, profanii, toate sunt lucruri neînsemnate. In medicină nu mai e așa. Orice lucru are un înțeles și este un simptom."

„Dar e caraghios. Ce poate să mai însemne o simplă bubuliță pe nas ?"

El mă întrerupse supărat: „Ce poate să însemne o bubuliță pe nas? Ei vezi vorbești de lucruri, pe care nu le pricepi! Cu o bubuliță pe nas, începe lupus vulgaris. Da!"

„Sfinte Dumnezeule! Lupus...!"

„Da. Lupus! Ca să nu mai spui: „Ce poate să însemne o bubuliță pe nas ?" Ca să nu mai spui niciodată una ca asta, dragă unchiule!"

...și după cum se'ntâmplă uneori, ea varsă puțină cafea...

„El întrebă speriat: „Te doare tare capul?"

„Da, cam tare".

„De! cu dureri de cap perzistente... nu e de jucat.... numai să nu devie o „tumor cerebri".....

„Tumor cere..."

„Da! Tumori cerebri! Tumoare la creer".

Nevasta mea scăpă ceașca din mână. Theobald ridică cioburile de pe jos și clătină din cap: „Na, na, na!"

Numai de n'ar fi... de n'ar fi...!"

Vreau să vă spun numai ce bine e să fii mereu sub observație medicală.

Așa de exemplu o bubuliță pe nas! Nu așa că nici n'o băgați în seamă ? Da, dar un tânăr medicinist observă toate. Toate!

„Unchiule, ai o bubuliță pe nas!"

„Da, ei și?...

Și are dreptate, trebue s'o recunoaștem. Odată mă plimbam prin odaie așa cum te plimbi uneori în odaie, când n'ai ce face. Nici nu bag de seamă că Theobald mă observă. Deodată îmi spune: „Unchiule, mai fă câțiva pași".

„Dar de ce?"

„Ei, nu mă întreba. Fă pașii și gata!"

Și am făcut pașii, plimbându-mă din nou prin odae.

El îmi porunci: „Acum, încă odată! Bine. Incă odată." De astă dată, îl întrebai cu un ton ceva mai îngrijorat: „Găsești ceva?"

„Ai un mers atât de special și apăsat..."

„Ce fel de simptom este?"

„Oricât de greu mi-ar veni să-ți spun, trebue totuș să te pregătesc..."

(Continuarea în pag. 6-a)

Palma

NU ZĂU, v'ar fi trecut vre-odată prin minte una ca asta? Prietenul meu Guido, un model de om liniştit, cuminte, politicos şi chibzuit, în mijlocul unei societăţi alese, unde se găseşte pentru întâia oară, pălmuind netam-nesam pe un domn absolut străin, în momentul prezentării lor.

Şi ce palmă, Dumnezeule! Atât de grozavă, încât două doamne, care asistau la această scenă, au leşinat pe loc şi biata victimă şi-a perdut conştiinţa. Dar ce e mai nostim în toată chestia asta este că această faimoasă palmă s'a produs numai pentru că domnul cel străin... Dar mai bine să vă povestesc lucrurile pe rând, aşa cum s'au petrecut. In ziua cea de pomină, îl întâlnii pe Guido la cafenea. Părea foarte turburat. Ingrijorat, îl întrebai ce-i lipseşte.

„Ce-mi lipseşte?" oftă el îndurerat. „Ce mi lipseşte? Doamne sfinte! Of! Doamne sfinte! Eri am fost la doctor. Am apă la plămâni. Săptămâna viitoare intru în spital. Ştii tu ce înseamnă să-ţi cadă aşa deodată, ca un trăznet din senin, vestea că eşti grav bolnav? Şi încă ce boală! Apă la plămâni! Toată ziua îmi ciocăneşte par'că în cap: ai apă la plămâni, ai apă la plămâni. Noaptea am cele mai îngrozitoare visuri din pricina acestei idei chinuitoare şi tot ceeace văd şi aud, capătă vrând nevrând, o legătură cu boala mea. Dela paharul cu apă, care mi-l oferă chelnerul la masă şi până la orice anunţ din reviste şi jurnale, care pomeneşte între altele de cuvântul plămâni, totul şi toate deşteaptă în mintea mea această teribilă asociaţie: apă la plămâni. Dacă n'oi muri de boala asta, mai înainte, să ştii că înebunesc cu siguranţă".

„Ascultă, Guido", îi răspunsei eu, „de apă la plămâni nu mori aşa cu una, cu două şi de înebunit, nu trebue să înebuneşti neapărat. Iţi trebue distracţie. Mâine mergem împreună la premiera revistei de la „Cărăbuş", poimâine la un bal mascat oriental, şi pentru astăzi te invit la un „jour" la Madame Popescu. O cucoană cultă şi încântătoare, în casa căreia întâlneşti o societate cultă şi spirituală. Ii place să-i aduci în casă oameni simpatici..."

După o îndelungată rezistenţă, Guido primi însfârşit propunerea mea. După două ceasuri făcu cunoştinţa doamnei Popescu şi a musafirilor ei şi judecând după privirea lui vioaie şi degajată, avui mulţumirea că reţeta mea dăduse efecte bune.

„Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, că aţi venit", îi zise gazda, „soirée-ul de astăzi, era cât pe ce să cadă în apă; da, da, absolut textual, să cadă în apă," repetă ea, întorcându-se spre Guido, care ascultă aceste cuvinte cu un surâs enervat.

„Trebue să ştiţi că ni s'a spart în casă o ţeavă de apă. Credeţi-mă, era o grozăvie. Scara noastră devenise o adevărată cascadă a Niagarei. Nici nu vă puteţi închipui ce cădere de apă a avut loc. Până acum o jumătate de oră au lucrat instalatorii. Apa tocmai..."

„Noroc că totul s'a isprăvit cu bine" întrerup eu, mai mult mort decât viu, pe Doamna Popescu. Figura lui Guido devenise mai sbârcită ca un pergament antic.

Şi ca să schimb vorba: „Ce mai face soţul Dumneavoastră?"

„Soţul meu? Mulţumesc, bine. Acum e în voiaj de afaceri. E pe cale să ia parte la o nouă afacere, care se zice că ar fi extraordinară".

„Aşa?" se simţi Guido obligat să întrebe „şi anume de ce e vorba?"

„De o fabricare a avioanelor pe apă", răspunse ea „un sistem cu totul special, care permite, pe apă..."

In clipa aceea, intră un nou invitat care sfârşi tema apei.

„Imi pare bine că aţi venit" salută doamna Popescu „închipuiţi-vă că ni s'a spart în casă o ţeavă de apă..." Il apucai repede pe Guido de braţ şi-l smucii în odaia de alături, unde se găsia un bufet cu mâncări reci, înconjurat de câteva dudui simpatice, care tocmai se înghesuiau la mâncare.

„Introducerea a fost foarte potrivită, mormăi Guido supărat, mai bine rămâneam acasă, unde cel puţin pot să urlu de furie atunci când mă gândesc la boala mea".

„Haide, stăpâneşte-te", îl mustrai eu, „uite colo un vinişor minunat, cel mai bun leac contra necazurilor de tot felul, uite că torn pentru amândoi. Noroc, duduilor".

„Noroc, domnule Doctor! răspunse corul de domnişoare. La auzul acestor glasuri tinereşti figura lui Guido se mai înseninâ puţin.

„Domnule Doctor", îmi zise o fetişcană de vre-o 17 ani „trebue să-mi ajutaţi să desleg un joc de cuvinte încrucişate". Imi lipseşte un nume de zeu indian cu cinci litere. In mijloc e un I".

„Shiva" strigă Guido şi cu aceasta deveni imediat simpatic fetelor.

„Şi încă ceva: un nume de o boală periculoasă, care începe cu **A.**

„Apendicita", strigai eu repede, văzându-l pe Guido îngălbenind.

„Un moment" zise domnişoara, luând în mână textul jocului. „Apendicită ar putea să fie. Dar care este „tonia" un nume de provincie din vechea Grecie?"

„Nu, Ionia", interveni o altă fată.

„Atunci cuvântul trebue să se termine în I."

„Atunci scrie, pentru numele lui Dumnezeu, apă la plămâni", strigă Guido scos din fire şi „lasă-mă în pace!"

Şi zicând aceasta se năpusti din nou în salonul invitaţilor, unde-l urmai necăjit.

Aici avea loc tocmai o discuţie foarte pasionantă. Un domn mai gras se silia să explice societăţii înţelesul şi importanţa psichanalizei.

„....şi după cum vedeţi, această teorie se bazează pe un fenomen foarte uşor de controlat din experienţa curentă a bolnavilor. E vorba de asociaţiile de idei. Se ştie că spiritul omenesc asociază necontenit, în stare normală, idei care sunt, într'adevăr înrudite. Bolnavii însă, stabilesc aceste asociaţii de idei în special în direcţia acelui element deosebit, care îi preocupă şi le turbură conştiinţa. Aşa de exemplu, un om bolnav de plămâni, şi deci obsedat de acest cuvânt, auzind pe cineva vorbind de **plămădire** sau de un **plăpămi,** şi în sfârşit de orice alt cuvânt, având o apropiere cât de depărtată în sunete cu cuvântul plămâni, este adânc impresionat, sare imediat ca ars, e turburat şi îi revine în minte ideea boalei, care nu-l mai părăseşte, căci..."

„Ce tot bate ăsta apa în piuă?" şopti încet lui Guido, o domnişoară de lângă el.

Deodată, se auzi sgomotul unui obiect spart Guido, într'un acces de delir înăbuşit, svârlise la pământ o vază superbă. După ce exprimă câteva scuze şi alte formule de politeţe gazdei, dispoziţia se restabili în mijlocul societăţii. Un artist se oferi să declame câteva poezii. Incepu:

„Goethe. Pescarul. „Apa vâjâe, apa se ridică"...

Dintr'o singură mişcare, pe care i-ar fi invidiat-o desigur o primă balerină, Guido sări în odaia de alături, unde se găsia bufetul. După un minut se întoarse iar înapoi, alb ca brânza.

„Pe semne că aici şi-a vârât dracul coada", murmură el îmbufnat, „n'apuc bine să-mi iau un sandwici, şi mă 'ntreabă o dudue dacă-mi plac tot atât de mult şi castraveţii. Zic eu: da. Zice ea: „e adevărat că castraveţii conţin 97 la sută apă?" Ei, la asta, i-am răspuns eu aşa fel ca să-i treacă pofta să mai întrebe".

„Dar, pentru Dumnezeu, ce i-ai răspuns?"

„Nimic, i-am răspuns numai că aşa se spune „gâştelor", „ca să se dezobişnuiască să mai mănânce castraveţi, căci fetele care mănâncă castraveţi, vor rămâne toată viaţa sterpe."

„Eşti un mojic".

„Şi tu un ticălos".

Un bariton se ridică pentru a-şi exhiba strălucirea vocei. La început cântă un cântec popular, spre mulţumirea tuturor chiar şi a lui Guido. Apoi, urmă cântecul „Mora-

(Continuarea în pag. 6-a)

Pleosc! Guido îi aplică, de-odată, o palmă grozavă